MARY JAMES

Dragostea învinge mândria

ALCRIS

Capitolul 1

Trebuia să aștepte peste două ore. Cally Shearman nu mai plecase niciodată de acasă. Nu era obișnuită cu sentimentul de agitație care pusese stăpânire pe ea încă de când începuse să se gândească la plecare.

De ce ar fi fost obișnuită? Întotdeauna existase un obstacol: tatăl ei. Bernard Shearman îi condusese, pe ea și pe fratele ei, Rolfe, cu o mână de fier și chiar și acum, deși avea douăzeci și trei de ani, nu crezuse că va mai scăpa.

Se gândea că poate de la început îi lipsise ceva . Deși ea, spre deosebire de Rolfe nu fusese lăsată să meargă la universitate și să cunoască oameni de vârsta ei, când Rolfe îi propusese acum doi ani „să-l lase pe bătrân cu ideile lui“ și să meargă cu el, nu putuse. Ar fi vrut să simtă entuziasmul din ochii lui, dar pur și simplu nu fusese în stare.

Nu știa dacă din dragoste pentru tatăl care o crescuse, sau doar dintr-un sentiment de datorie, îi spusese lui Rolfe:

– Are nevoie de mine.

Cine altcineva ar mai fi avut grijă de el dacă pleca? Tatăl ei era un om pretențios. Era obișnuit să aibă pantofii lustruți, hainele curate și trei mese gătite pe zi, deși el era prea neajutorat ca să-și fiarbă un ou.

O apucă o criză de tuse și doamna amabilă de lângă ea o întrebă:

– Vă simțiți bine, domnișoară?

Cally își șterse ochii pe care atacul de tuse îi făcuse să lăcrimeze:

– Foarte bine, mulțumesc, replică liniștită, stând dreaptă în fotoliul confortabil, alb cu purpuriu, din sala de așteptare a aeroportului din Miami.

Femeia îi aruncă o privire care îi trăda originea englezească, dându-i de înțeles că fusese jignită de felul rezervat în care i se răspunsese. Având spontaneitatea aspru înăbușită de când se știa, Cally nu reuși să aleagă cuvintele necesare pentru a-i spune doamnei cât de mult apreciase întrebarea ei binevoitoare.

Jenată de incapacitatea ei, Cally își deschise geanta și scoase scrisoarea al cărei conținut îl știa deja pe de rost. Scrisoarea venise din Mexic, din partea lui Rolfe, acum două luni. Venise tocmai când lucrurile începuseră să se schimbe, acasă.

Pretinse că era atentă la scrisoarea din mâna ei, în timp ce își amintea cum fusese bolnavă în perioada aceea din cauza unei gripe care o țintuise la pat două zile, spre supărarea tatălui ei.

Chiar dacă virusul, neglijat o vreme, făcuse să nu se poată da jos din pat, apatică și obosită, cu o tuse care înrăutățea lucrurile, ajunsese între timp la concluzia că meritase. Tatăl ei, fără a se coborî la treburile gospodărești – ceea ce oricum nu conta fiindcă din cauza bolii nu avea poftă de mâncare – alesese să mănânce în oraș. Ajunsese astfel să cunoască o văduvă, Elma Bates, cu care se împrietenise. Era cu aproape cinci ani mai mică decât el, poruncitoare din fire ca el, și se îndrăgostise nebunește de ea.

Cally își amintea prima zi în care o adusese pe doamna Bates acasă.

– Mergi dreaptă! o admonestase aspru când, simțindu-se în continuare rău, aducea din bucătărie o tavă cu cești de ceai.

– Ai răcit, mi-a spus tatăl tău, remarcase Elma Bates, cu buzele ușor despărțite de ceea ce se putea numi la ea un zâmbet.

– Mă simt mai bine acum, replicase ea, dar imediat, și de neiertat din perspectiva tatălui ei, izbucni într-un acces de tuse, vărsând ceai în farfurioara pe care tocmai se pregătea să i-o dea doamnei Bates.

– Iei vreun medicament pentru tusea aceea? întrebă Elma Bates, retrăgându-se, „din cauza virușilor sau de teamă să nu fie stropită cu ceai?“, se întrebă Cally.

– Doctorul spune că tusea ei se va vindeca imediat ce vom avea câteva zile însorite, răspunse tatăl în locul ei, cu ochii pe fereastra pe care se scurgea ploaia. E mai deja, și nici un semn de vară.

În timp ce Elma Bates îl privea ca și cum ar fi spus ceva foarte inteligent, Cally se așeză cu gândul la Rolfe, la scrisoarea pe care o primise în dimineața aceea de la el, și la soarele de care, fără îndoială, el se bucura din plin. Era frumos din partea lui să o invite la nunta lui, dar ea nu avea nici o șansă să poată merge. Se părea ca Rolfe se descurca bine de unul singur. Se gândea că trebuie să aibă o slujbă bună acolo unde locuia, in Queretaro, ca să poată să o invite să stea cât vroia.“Banii nu sunt o problemă“ îi scrisese el. „Fă-ți doar bagajele și vino. Avem o casă mare în care să ne mutăm, eu și Graciela, așa că te poți pierde și tu prin ea „

Cally zâmbi acestor gânduri. Ar fi fost minunat să-și vadă singurul frate căsătorit. Și, dacă ar fi locuit cu ei, cu Graciela și cu fratele ei, cu siguranță ar fi reușit să se facă neobservată. Dar desigur că nu va putea merge. Chiar și așa cum spusese Rolfe, cunoscând situația lor financiară, că tot ce trebuia să facă era să strângă bani pentru dus, că va plăti el pentru biletul de întoarecere, dacă și când va vrea să se întoarcă, nu putea merge .

– Putem să auzim și noi gluma?

Remarca răutăcioasă a tatălui ei îi readuse gândurile în cameră.

– Îmi pare rău, tată, spuse ea ascultătoare, tocmai mă gândeam la Rolfe.

– Se va căsători în curând, cred, adăugă Elma Bates. Și cu o privire vicleană aruncată lui Bernard Shearman continuă:

– Nu pari atât de în vârstă încât să ai un fiu pe cale să se căsătorească.

Amețeala o lovi pe Cally. Rolfe avea douăzeci și opt de ani. Admițând că tatăl ei era un om îngrijit și că arăta mai tânăr decât era, avea totuși șaizeci de ani; se pensionase mai devreme și chiar era mulțumit de acest lucru.

De îndată ce putu, îi lăsă singuri și se retrase în bucătărie, unde, așezată pe un scaun, își dori cu disperare să găsească energia de care avea nevoie. Cu excepția unor rare ocazii, când îi mai vizita un unchi sau o mătușă din partea mamei ei, care murise, tatăl ei nu invita pe nimeni și cum doamna Bates nu părea că avea de gând să acționeze, Cally se hotărî să o invite să rămână la cină.

În săptămânile care urmară, Elma Bates deveni un musafir frecvent. Cu timpul, apăru o schimbare în Bernard Shearman. Devenea mai îngăduitor cu fiecare vizită a văduvei. Cally se schimba, de asemenea. Deși încă mai avea crize de apatie, ceva din energia ei trecută se reîntoarse. Se gândea adesea la Rolfe, care reacționase altfel decât ea față de educația strictă pe care o primiseră, care se revoltase împotriva ei atunci când intrase la universitate. Se gândea că trebuie să se fi liniștit dacă se îndrăgostise de Graciela Delgadillo. Avea senzația că îl înțelegea bine, deși știa că nu va putea fi vreodată ca el, oricât de mult ar fi vrut.

Dar să fie atât de nepăsător dacă ea avea sau nu o slujbă, să disprețuiască convențiile cum adesea făcuse, atât de mult încât tatăl lor nu mai vroise să-l mai primească înapoi în casă după ce terminase studiile, nu, ea nu putea fi astfel. Credea că tatăl ei făcuse o treabă bună când îi înăbușise instinctele naturale. Dar admițând acest lucru, ignora revolta care începuse să prindă viață în sufletul ei.

Treptat, acceptă ca fiind binevenite vizitele pe care le făcea Elma Bates. Începuse să spere că dacă tatăl ei nu era îndrăgostit de aceasta – în mintea ei nu îl putea imagina iubind pe cineva – măcar o va considera o companie mai plăcută decât era ea; ea care nu avusese niciodată curajul să înfrunte furiile lui sau să-i spună că va pleca și ea.

Cu două săptămâni înainte de nunta lui Rolfe, pe când se afla în bucătărie și tatăl ei în vizită la Elma Bates, simți că sentimentul de revoltă ajunsese la limită și nu mai putea fi domolit. Auzi cheia tatălui ei în ușă, dar spre deosebire de alte dăți, sentimentul care o stăpânea nu dispăru în fața apropierii lui. Nu dispăru și simți că nu va mai putea să aștepte pentru ca ceva să se înfiripe între el și prietena lui.

Bernard Shearman veni în bucătărie. Făcea des asta, din dorința de a vedea ce va mai ieși de acolo, și niciodată ca să vadă cum se întâmpla acest lucru. De data asta părea dispus să mai zăbovească și Cally înțelese că nu va mai aștepta ca el să critice ceea ce gătea și că va începe ea prin a-i spune ce avea în minte.

Fără să-l privească, aprinse focul sub oala cu supă pe care urma s-o servească în seara aceea, și începu să vorbească, atâta timp cât o mai țineau puterile:

– M-am gândit, înghiți în sec din cauza liniștii care denota faptul că o asculta și continuă, m-am gândit că aș vrea să mă duc la căsătoria lui Rolfe.

Vocea puternică din sala de așteptare, chemând pe cineva, o readuse în locul în care se afla. Cally privi scrisoarea lui Rolfe, încă în mâna ei, și se întrebă dacă el o primise pe a ei. Se gândi că trebuia să o fi primit. Scrisorile lui aveau nevoie de nouă zile ca să ajungă și ea îi scria în ziua imediat următoare.

Un zâmbet ușor îi flutură pe buze gândindu-se la surpriza lui citind ceea ce îi scrisese, nu numai că va fi prezentă la nunta lui ci și ceea ce urma după asta.

Trebuise să se uite la tatăl ei, după ce îndrăznise să-i spună ce intenționa să facă, și văzuse, așa cum se așteptase, că era suparat. Dar furia aceea, înțelese mai târziu, se datora faptului că îl pusese pe moment în umbră. Vroia să facă un anunț de-al lui și nu-i plăcuse că fiica lui, pe care avusese grijă s-o terorizeze, se dovedea dintr-o dată mai curajoasă decât estimase el.

Pe moment, declarația ei cu privire la ceea ce vroia să facă fu ignorată.

– Doamna Bates vine la cină. Ea va fi noua ta mamă vitregă. Ai grijă să faci mâncare pentru trei persoane.

După ce făcu acest anunț, plecă liniștit din bucătărie, lăsând-o pe Cally mirată la culme.

Deși nu nutrea o afecțiune deosebită pentru Elma Bates, Cally primi în acea seară un motiv pentru care să-i fie recunoscătoare. Înțelese pe când se aflau cu toții la masă, că tatăl ei discutase cu viitoarea lui mireasă dorința ei de a pleca în Mexic. În atmosfera solemnă a mesei, Cally simți că speranțele ei aveau prea puține șanse să se îndeplinească din moment ce el alesese să-i ignore dorința și fiindcă nu avea mijloacele necesare își reprimă dezamăgirea, adoptând în același timp un zâmbet amabil.

– N-am avut când să te felicit tată, spuse liniștită și, întorcându-se spre Elma Bates, continuă: sunt foarte încântată, doamnă Bates, sunt sigură că…

Doamna Bates puse capăt felicitărilor ei ridicând din umeri.

– Bernard mi-a spus că vrei să mergi la nunta fratelui tău, peste două săptămâni.

Luată prin surprindere, Cally își îndreptă ochii căprui spre verzi asupra tatălui său. Acesta își continuă masa, perfect mulțumit în a lăsa discuția aceasta pe seama doamnei Bates.

– Da, așa este, replică ea calmă. E singurul meu frate și aș dori să…

– Credem că ar trebui să mergi, anunță doamna Bates ca și cum totul ar fi fost stabilit. Bucuria lui Cally fu atât de mare încât nu-i păsă că femeii pe cale să devină mama ei vitregă nu o interesa soarta ei, cum se văzu în continuare.

– Bernard va vinde această casă și se va muta la mine. O privi pe Cally țintă și continuă fără să clipească: casa mea nu e destul de mare pentru trei persoane.

„Mă bucură asta“ se gândea Cally mai târziu, în camera ei, apreciind la justa lui valoare norocul de a fi scăpat de posibila soartă de a deveni servitoare în același timp la tatăl ei și la noua lui soție.

Dar află în ziua următoare că, dacă doamna Bates reușise să-l înmoaie puțin, nu era totuși cu nimic mai generos decât înainte în ceea ce privea banii, în ciuda faptului că putea estima o sumă frumușică din vânzarea casei.

– O să plătesc pentru biletul tău, pentru călătoria dus, o informă el.

– Dar…, începu ea, însă văzu cât de puțin, de fapt, îi păsa de ea. Vrei să spui că nu vrei să mă mai întorc? Era prima oară când îl provoca și spre surpriza ei, descoperi că ar fi trebuit să o fi făcut cu mult timp înainte – de fapt era un laș.

– Nu am spus asta, țipă el. Fratele tău spune că o să plătească el pentru biletul de întoarcere, nu? Are mai mulți bani decât mine, așa că lasă-l să plătească.

Lui Cally nu-i plăcu asta dar, din moment ce nu avea bani nici măcar pentru un bilet-dus, nu îndrăzni să meargă mai departe. N-ar fi fost prima oară când tatăl ei nu și-ar fi ținut cuvântul.

– Se poate să primesc ceva în plus ca să-mi cumpăr câteva rochii? Se spune că e foarte cald acolo. Nu auzi răspunsul lui din cauza tusei care o apucă în acel moment. Îi dădu însă un cec suficient să acopere costul drumului, câteva rochii și să-i mai rămână o mica sumă de buzunar.

Unul dintre membrii personalului veni și grupă oamenii care urmau să-și continue drumul spre Mexico City, cam o duzină în total. Cally se ridică să li se alăture și se simti din nou entuziasmată, mergând alături de ceilalți pasageri spre avion. Rolfe o va aștepta oare la aeroportul din Mexico City? De-abia aștepta să-l vadă.

Zborul din Miami merse destul de ușor. În doar două ore și patruzeci de minute se afla pe teritoriul mexican iar gândul că, după ce va trece prin vamă, îl va vedea pe fratele ei făcu să dispară orice urmă de oboseală.

„Trebuie să fi primit scrisoarea mea“, se gândea în timp ce încerca să-l vadă pe Rolfe în mulțime. Se simți dezamăgită când înțelese că el nu era acolo, dar reuși să-și revină. La urma urmei, Oueretaro nu era

departe de capitală. Cu siguranță, fusese prea ocupat cu pregătirile pentru nunta care avea loc în ziua următoare ca să poată s-o aștepte. Cine știe, poate că avea pe cap chiar o petrecere a burlacilor, medită ea. Începea să simtă oboseala, în Mexic era doar șase și jumătate după-amiaza, dar în schimb, în Anglia, era unu dimineața.

„Doar nu voi ajunge în Oueretaro dacă stau pe loc, mulțumindu-mă să arăt ca o oiță rătăcită". Își aminti că, într-una din rarele lui scrisori, Rolfe menționase existența unui autobuz care făcea curse regulate la Oueretaro, așa că, înarmată cu cele două valize și cu un ghid de conversație englez-spaniol, Cally începu să caute un taxi care să o conducă la autogară.

Oboseala alungată de nerăbdarea de a-l vedea pe Rolfe reîncepu să-i dea târcoale, deși claxonul taxiului care o ducea la autogară ar fi împiedicat orice tentativă de somn.

Ghidul de conversație se dovedi mai mult decât util când ajunse la autogară și trebui să cumpere un bilet. Fu îndrumată spre un autobuz pe care scria „Leon", dar de care fu ferm asigurată că mergea la Oueretaro. Așezată pe locul ei, lăsă să-i scape un suspin de ușurare amestecat cu plăcere: reușise până aici.

– Mă iertați, domnișoară, spuse mexicanul voinic care se așezase lângă ea, când unul dintre cei doi copii pe care îi ținea în brațe o înghionti.

Observase că vorbea des cu o femeie, cu alți doi copii în brațe, care se afla pe scaunul din cealaltă parte a ei și înțelese că era soția lui. Deodată, Cally zâmbi, un zâmbet natural care nu se adresa doar mexicanului care își ceruse scuze. Spontaneitatea reprimată se lupta dintr-o dată să iasă la suprafață. Și înainte să-și dea seama, se trezi că le oferă, prin gesturi, să schimbe locurile astfel încât soțul și soția să stea alături. Riscă chiar un „pentru nimic" in spaniolă, ca răspuns la mulțumirile bărbatului. Dragostea cu care acesta se ocupa de copiii lui, dragoste pe care ea și Rolfe nu o primiseră niciodată de la tatăl lor, îi dădu un sentiment de siguranță pentru viitor. Acum știa că se va simți bine în Mexic.

Când autobuzul ajunse în Oueretaro, Cally abia se mai ţinea pe picioare. Această ultimă călătorie durase trei ore şi afară se întunecase. Pe drum, se abţinuse să doarmă, de teamă că va trece de staţia unde trebuia să coboare.

Cineva îi dădu bagajele din compartimentul unde se aflau acestea şi cu ele în mână se îndreptă, sfârşită de oboseală, spre interiorul autogării. Avu nevoie de toată educaţia aspră pe care o primise ca să nu izbucnească în lacrimi văzând că Rolfe nu o aştepta nici aici.

– Cred că te-ai rătăcit, spuse o voce voioasă în engleză şi trebui din nou să se lupte cu lacrimile când văzu doi tineri, un băiat şi o fată, relaxaţi, îmbrăcaţi în blugi, studenţi probabil.

– O să dureze mult până vine legătura noastră, ai nevoie de o mână de ajutor?

Simţindu-se dintr-o dată mai puţin singură din cauza englezei prietenoase pe care o vorbeau cei doi, Cally le explică imediat că sperase să fie aşteptată de fratele ei, pe care se grăbi să-l scuze, precizând că se căsătorea a doua zi.

– Desigur, e foarte ocupat, încheie ea.

– Probabil cu o petrecere nebună în cinstea ultimei lui nopţi de libertate, rânji tânărul şi se alese cu un cot în coaste din partea prietenei lui. Totuşi, trebuie să ştii unde locuieşte.

Cally scoase scrisoarea din geantă şi le arătă adresa lui Rolfe. Tânărul îi spuse că nu era departe şi, dat fiindcă erau cu toţii obosiţi, cel mai bine era să ia un taxi, iar ei o vor însoţi ca să-i explice în dialect local proprietarului cine era şi să-l convingă s-o lase să intre în apartament. El unul era sigur că Rolfe era plecat în oraş după treburi.

Dacă văzură sau nu cât de obosită era – în Anglia ar fi fost cinci dimineaţa, calculă ea – nu ştia, dar fiecare îi luă o valiză din mână şi chemară un taxi.

Dezamăgirea o aştepta şi la locuinta lui Rolfe. Nu răspundea nimeni la uşă, iar proprietarul, care din fericire locuia în apropire, le spuse ca acesta eliberase apartamentul în dimineaţa aceea.

– Trebuie ca și-a mutat lucrurule în casa în care el și Graciela vor locui după ce se întorc din luna de miere, spuse ea, încercând să nu-și arate deznădejdea și să nu pară neajutorată când Tim, descoperise că acesta era numele băiatului, o întrebă care era adreasa casei și nu-i putu răspunde, deoarece Rolfe nu se gândise să i-o comunice.

Observă apoi că numele de Graciela sugerase ceva proprietarului, căci îi spuse lui Tim într-un fluviu de cuvinte în spaniolă ceva din care ea nu reuși să înțeleagă decât „novia“, adică logodnică și „senor Delgadillo“, nume care îi părea cunoscut. Zâmbetul cu care Tim mulțumi proprietarului dovedi că faptul că nu știau unde locuiește Rolfe nu mai constituia o problemă.

– Se pare că fratele tău e logodit cu fiica unuia dintre cei mai respectați oameni din oraș, o informă Tim. Domnul Delgadillo are o fabrică mare în zona, așa că toată lumea știe unde locuiește. Studie adresa pe care i-o înmână proprietarul.

– Crezi că ar trebui să mă duc acolo? întrebă Cally nesigură, deși nu vedea ce altceva ar mai fi de facut.

– Nu ai de ales, răspunse Tim. E foarte probabil ca fratele tău să fie acolo, cel putin așa cred. Chiar dacă nu e acolo, cu siguranță că ei știu unde e.

Cally simți cum îi revine curajul. Doar gândul că Rolfe s-ar putea afla în casa logodnicei lui era suficient s-o învioreze.

Tânărul cuplu o ajută din nou cu bagajele până găsiră un taxi. Tim îi spuse că ei nu mai au timp s-o însoțească, iar Cally le mulțumi din suflet pentru ajutorul dat. Deși nu prea avea bani, se oferi să le plătească un taxi până la gară.

– O să mergem pe jos, răspunse Tim la propunerea ei și continuă cu un sarcasm dezarmant: o să-i facă bine lui Julie puțină mișcare, s-a cam îngrășat de când suntem aici.

– Au sosit și complimentele, răspunse Julie cu același sarcasm, dar deloc supărată.

Cally regreta că trebuia să se despartă de doi oameni așa de prietenosi. Înainte, îi venise atât de greu să-și facă prieteni încât fusese o surpriză plăcută să se înțeleagă așa de bine cu ei. Se întreba, pe când taxiul gonea pe sub o arcadă uriașă și arcuită, dacă faptul că se afla departe de tatăl ei făcea ca partea introvertită a sufletului ei să iasă la suprafață.

După o cursă care îi păru că durează o veșnicie, taxiul coti pe o alee pavată și mărginită de copaci. Era foarte bine luminată și elegantă. Neștiind cât costa cursa – pe cea de dinainte o ajutase Tim s-o plătească – îi înmână șoferului o bancnotă de cinci sute de pesos, „aproape zece lire“ îi veni în minte, dar spre surprinderea ei era mai mult decât suficient și primi înapoi un rest la care nu se așteptase.

Se simți singură și destul de agitată când taxiul se îndepărta în viteză. Aleea atât de liniștită, pereții înalți care înconjurau casa și ușile duble și foarte înalte îi dădură impresia că nimeni nu va auzi când sună la ușa.

Apăsă din nou pe sonerie, fiindcă nimeni nu răspunse prima oară. Dacă familia Delgadillo nu era acasă? Simți că intră în panică. Știa că nu va avea curajul să sune la o altă ușă dacă la asta nu ar fi răspuns nimeni.

Deodată, auzi un câine lătrând și apoi niște pași. Se concentră asupra puținei spaniole pe care o cunoștea, deși spera că persoana pe care o auzea deschizând ușa, vorbea măcar puțină engleză.

– Vă rog, spuse ea când, în sfârșit, ușa se deschise, deși fata care se afla în fața ei era mai mult atentă la câinele care lătra furios, încercând să iasă din casă. Domnul Shearman e acasă?

Întrebarea ei fu întâmpinată de o privire inexpresivă din partea fetei. Apoi, spre marea ei surpriză, i se închise ușa în nas.

– Ce…? reuși Cally să murmure în timp ce rămase uluită în fața ușii închise. Realiză apoi că fata trebuie să se fi dus să lege câinele care-i dădea bătaie de cap. Probabil că la început îl adusese cu ea din

cauză că se temuse să nu fie cineva nepotrivit la ușă. Se simți mai bine când auzi niște pași grei de bărbat în spatele ușii; trebuie că fata o înțelesese și îl chemase pe Rolfe.

Oboseala dispăru ca prin farmec în fața unui gând atât de fericit. Își aranjă părul, pregătindu-se să-l întâmpine cu un zâmbet. Pașii se opriră și ușa se deschise. Zâmbetul îi apăru pe față și făcu un pas înainte, pregătită pentru îmbrățișarea cu care Rolfe o va primi, pentru expresia de bucurie pe care fără îndoială se va ivi pe chipul lui.

Brusc, zâmbetul îi dispăru. Bărbatul care stătea în fața ei nu era Rolfe. Era cu cinci, poate chiar cu zece ani mai în vârstă decât el, dar la fel de înalt și de lat în umeri. Arăta însă atât de puțin încântat s-o vadă, încât Cally simți cum o străbate un fior din cap până în picioare.

Era un bărbat care nu avea timp de pierdut, află și asta, destul de repede. Fie că deduse din culoarea deschisă a părului ei că nu era mexicană, fie înțelese asta din ceea ce îi comunicase fata, i se adresă direct în limba ei maternă.

– Menajera mi-a spus că ați întrebat de Shearman, spuse el pe un ton prea puțin prietenos, aproape fără urmă de accent în voce.

– Da, răspunse ea calm, simțind imediat că nu-l place și modelându-și vocea să sune la fel de rece ca a lui. Ce mult și-ar fi dorit ca Julie si Tim să fi fost acum cu ea! Sunt… continuă ea, fără a-și îndulci vocea. Ceva în bărbatul acesta o readuse la starea introvertită pe care, doar cu puțin timp în urmă, simțea că o învinsese.

– Ești și tu una din femeile lui, i-o tăie scurt bărbatul.

– Cum?

Era șocată de ceea ce auzea. Ceva nu era bine! Nu putea fi bine dacă domnul Delgadillo, deși trebuie că se căsătorise foarte tânăr ca să poată fi tatăl Gracielei, vorbea deja de Rolfe și alte femei!

– Mă numesc Cally Shearman, îi comunică ea pe un ton înghețat. Își iubea fratele și nimeni nu putea s-o facă amabilă vorbindu-i urât despre el. Rolfe este fratele meu. Am sosit astăzi din Anglia. Am venit pentru nunta de mâine.

O studie câteva momente care ei îi părură nesfârșite. În ciuda oboselii, nu se pierdu cu firea in fața ostilității pe care bărbatul din fața ei nici nu se obosea s-o ascundă. Se ținu dreaptă și rece în timpul analizei lui. Nu-i păsa ce credea despre silueta ei gingașă sau despre trăsăturile expuse privirii lui. Aceasta alunecă de la părul ei blond și obrajii palizi spre fruntea ei netedă, stărui un moment asupra nasului ei fin, aristocratic aproape, asupra gurii frumos modelate și se opri, în final, pe bărbia care, Cally de-abia acum realiza, exprima încăpățânare. Deși ar fi vrut să plece cât mai repede din fața privirii necruțătoare, era hotărâtă să nu dea înapoi, nici măcar cu un pas, până când nu afla ce se întâmplase. Trebuia să știe dacă acesta era domnul Delgadillo, tatăl Gracielei, și ce avea împotriva lui Rolfe de spusese „ești și tu una din femeile lui".

Bărbatul își termină inspecția cu o ultimă privire aruncată feței sale și spuse într-un final:

– Ar fi bine să intri. Nimic nu i se schimbase în voce, rămăsese la fel de aspră.

– Rolfe este aici?

Cally ar fi putut la fel de bine să nu întrebe. Fără să-i răspundă, bărbatul se întoarse și-i făcu loc să intre. Pe când el închidea ușa în urma ei, Cally simți că-l displace chiar mai mult decât înainte. Reveni și o conduse într-o cameră largă și bine luminată.

Cu o fluturare ușoară a mâinii, o invită să ia loc înainte ca el însuși să se așeze. Cally se conformă, mai ales deoarece era obișnuită să facă ce i se spune, dar și fiindcă așa îl putea vedea mai bine. Când întâlni cei mai albaștri ochi pe care ș-ii putea închipui, surpriza înlocui încăpățânarea proaspăt descoperită, și simți că, dacă n-ar fi fost o urmă de accent în vocea lui, n-ar fi putut niciodată să-și închipuie că era mexican.

O supără, de asemenea, că în timp ce ea remarca părul lui ca fiind asemănător blondului închis al lui Rolfe, el continua să stea în picioare, fără a lăsa să se înțeleagă din atitudinea lui că ar avea de gând să se așeze. Nu-și putea imagina un nas mai aristocratic ca al lui, fără a mai vorbi de privirea directă cu care o țintuia.

Felul îngâmfat în care se uita la ea îi readuse în minte strictețea educației sale și simți imediat cum se revoltă. Doar nu venise până aici ca să găsească iar o privire ca asta! Așa că ripostă cu o aroganță pe măsură, când întrebă:

– Sunteți domnul Delgadillo?

– Carlos Delgadillo este vărul meu, fu informată cu o privire înghețată care o lăsă să înțeleagă că maniera în care vorbise nu plăcuse interlocutorului ei. Și, înainte de apuca să ceară să-l vadă din nou pe domnul Delgadillo, din moment ce se părea ca Rolfe nu era acolo, el continuă: am sosit astăzi de la ferma mea din Durango, anticipând să fiu oaspete la nunta Gracielei de mâine.

– Anticipând…?

Felul în care o spusese aproape că sugera că nu va avea loc nici o nuntă a doua zi. Dar era ridicol, doar din ceea ce știa ea, aranjamentele pentru nunta asta fuseseră făcute cu cel puțin două luni înainte.

Exista încă aroganță în vocea ei când, hotărâtă să ignore la rândul ei spusele lui, continuă:

– Aș putea s-o văd pe Graciela sau pe cineva din familia ei?

– N-ai înțeles? întrebă el cu răceală; firește că el știa că înțelesese. Tocmai ți-am spus că fac parte din familie.

– Mă referisem la cineva mai apropiat.

Ochii lui se îngustară din nou, lăsând-o să înțelegă că, de data asta, aproape că-l insultase. Era sigură de asta, din moment ce calmul lui dispăruse.

– Nu știu cum stau lucrurile în țara voastră, i se răspunse tăios, dar în țara mea, Mexic, când un necaz îl lovește pe un membru al unei familii, toată familia simte, indiferent de gradul de rudenie. Mândria din vocea lui indica limpede că era mexican.

– Necaz? Aroganța din vocea lui o făcu să-și lase propria îngâmfare la o parte. Ce necaz? întrebă ea cu voce scăzută.

– Mă numesc Javier Zarazua Guerrero, îi spuse el pe un ton formal, fără să se obosească să-i răspundă la întrebare. Vărul meu Carlos m-a rugat să mă ocup de tine. El, soția lui și Graciela s-au săturat de familia Shearman pentru o bună bucată de timp.

– Săturat de…Amețeala o cuprindea din nou. Nu înțelegea nimic din toate aceastea. Omului acesta, care o îngheța, i se ceruse să se ocupe de ea! Încercă să-și revină. Din moment ce în felul acesta nu primea nici un răspuns, tot ce putea spera era să-l vadă pe Rolfe cât mai repede; el va lămuri totul.

– Poate că atunci, domnule Guerrero…

– Zarazua, o corectă el.

– Atunci poate, din moment ce cu dumneata trebuie să tratez, poate că îmi vei spune adresa unde locuiește fratele meu și nu va mai trebui să te deranjez. Văzu cum gheața din el se înăsprește, dar continuă curajos, încercând să nu se lase afectată de răceala lui crescândă. L-am căutat la apartamentul lui și mi s-a spus că s-a mutat. În ultima lui scrisoare către mine, menționează că a cumpărat o casa pentru el și Gr…

– N-a cumpărat nimic. Casa în care ar fi trebuit să locuiască Graciela a fost cumpărată de tatăl ei. Nici un ban de-al fratelui tău nu a intrat în ea.

În timp ce ea încerca să-și revină, fiind sigură că scrisoarea lăsa să se înțeleagă că el cumpărase casa, Javier Zarazua continuă:

– Fratele dumneavoastră, domnișoară Shearman, nu căuta decât un lucru la logodnica lui. Cally se înroși imediat și continuă se înroșească și mai puternic fiindcă el observase și o repezi: nu acela. Asta primea din altă sursă. În ceea ce o privea pe Graciela, singurul interes al lui Shearman erau banii pe care credea că îi va moșteni într-o zi. Imprudent, sau mai degrabă prudent din punctul meu de vedere, fata i-a spus ieri că firma care el credea că o deține tatăl ei, de fapt, imi apartine, astfel încât Carlos nu deține alți bani decât ceea ce îi plătesc eu pentru a se ocupa de afacerea mea.

Cally pălise puternic până când el termină.

– Rolfe... Rolfe nu e interesat de bani, spuse ea moale. Nu a fost niciodată astfel. Nu...

– Nu crezi? Cuvintele o plesniră ca un bici. Sugestia implicită că el mințea, nu fusese prea bine primită. Atunci crede asta, domnișoară. În dimineața aceasta, în ajunul nunții lui, minunatul tău frate a socotit oportun să-și părăsească logodnica.

– S-o părăsească! repetă ea cu capul învârtindu-se din cauza celor ce fuseseră spuse, cu simțurile prăbușindu-se din cauza faptului că nu dormise de douăzeci și patru de ore. Nu pot...

– Nu numai c-a părăsit-o când a aflat că speranțele lui de a fi un om bogat nu stăteau în picioare. A mai avut și indrăzneala de a adăuga o insultă rănii, prin plecarea lui cu o femeie cu care intreținea relații în timp ce o curta pe Graciela.

Cally sări în picioare:

– Nu, strigă ea și, din nou: nu!

Dar a doua oară vocea ei nu mai avea aceeași intensitate. Avea senzația că energia se scurgea din ea. Se uită la el fără să-l vadă, încercând să se salveze de orice altceva va mai trebui să audă, pe când el continuă:

– Dacă ai venit aici în căutare de ceva avantajos și pentru tine...

Nu mai putea suporta.

Făcu un pas, dar descoperi imediat că picioarele începuseră s-o lase și nu reuși decât să se prăbușească pe covor. Îi privea încă fața crudă pe când vederea începea să i se întunece. I se păru că depistase o urmă de îngrijorare care nu se potrivea cu expresia lui anterioară. În timp ce genunchii i se îndoiau, nu mai reuși să se gândească la nimic și ultimul lucru pe care îl mai simți fură niște brațe puternice care o susținură.

Capitolul 2

Cally își reveni în aceeași cameră în care leșinase. Brațele puternice care o susținuseră nu se mai aflau însă în jurul ei, așa că se întrebă dacă Javier Zarazua, aplecat acum asupra ei, se grăbise într-adevăr să o prindă.

„Poate că nu“ se gândi ea, deși trebuie că făcuse totuși ceva din moment ce stătea confortabil în loc să se găsească întinsă pe covor.

Oboseala învinse. Ar fi vrut să închidă din nou ochii. Apoi îi reveni în minte ce îi spusese acest mexican înalt și se strădui să se ridice, să-și păstreze măcar fărâma de demnitate care-i mai rămăsese. O dată ce îl va găsi pe Rolfe, va putea să probeze că tot ce spusese omul acesta arogant fusese o minciună.

– Te simți mai bine, domnișoară?

Nu găsi nici o urmă de simpatie în tonul lui. Își aminti apoi ceea ce stătuse, pentru un moment, în întuneric în mintea ei. O acuzase că venise în Mexic în căutare de o situație avantajoasă.

– Mă simt perfect, îi răspunse rece. Nu se mai îndoia acum că lipsa de simpatie din tonul lui se datora faptului că nu credea că leșinase cu adevărat.

Cally îi mulțumi în gând lui Dumenzeu că mândria ei nu era afectată de oboseală și că o susținea fără a lăsa să se vadă cât de rău îi era de fapt. Bărbatul pe care începea să-l urască mai mult decât pe oricine altcineva se ridicase de asemenea. Se departă de mâna pe care acesta i-o întinse pentru a o ajuta să se ridice.

– Îmi cer scuze că am leșinat astfel, spuse ea pe un ton tăios. De obicei nu pățesc așa ceva, e din cauză că a trecut ceva timp de când n-am mai dormit.

– Permiteți-mi, domnișoară, să vă ajut, atunci.

Îl privi și mintea i se limpezi brusc. Începu să simtă situația deloc de invidiat în care se găsea. Nu avea nici o idee unde era fratele ei și se pare că nimeni nu știa. Avea foarte puțini bani, mult prea puțini ca să poată ajunge acasă.

– Adică, să dorm aici?

– Nici vorbă, îi răspunse el cu răceală. Familia mea a suferit destul din cauza familiei tale. Ar fi de neimaginat ca Graciela să-și revină dupa calmante în ziua când ar fi trebuit să se căsătorească și să afle că sora celui care a trădat-o se găsește sub același acoperiș cu ea.

– Rolfe nu a…Chiar dacă ar fi știut ce să spună ca să-și apere fratele, Cally simți că nu are nici o șansă să se facă ascultată.

– O să te duc la un hotel. Mergem chiar acum.

Nu mai vroia deci s-o aibă nici un minut în casă. Putea să înțeleagă asta, dacă Graciela avusese nevoie de îngrijire medicală ca să se calmeze. Totuși, nu putea crede că Rolfe făcuse lucrurile de care era acuzat. Păruse atât de îndrăgostit în scrisoarea lui, atât de nerăbdător să sosească ziua nunții lui.

– Ești gata?

Acum trebuia să nu se mai gândească la Rolfe și la întrebarea chinuitoare ce se găsea în spatele poveștii acesteia. Mai important era să se concentreze asupra situației dificile în care se găsea.

Fără să răspundă, își luă mica geantă de voiaj cu care intrase și se îndreptă spre ușa prin care venise. Javier Zarazua avea dreptate s-o

zorescă să plece. O însoți pe terasa unde își lăsase bagajele pe care le luă el și o conduse apoi la o mașină parcată pe alee.

– Un moment, îi spuse el brusc și se întoarse în casă, probabil să le comunice domnului și doamnei Delgadillo ce se întâmplase sau să-i spună menajerei să închidă ușa după el.

Se întoarse repede, în aceeași dispoziție deloc favorabilă conversației, ceea ce de altfel ei îi convenea de minune. În lipsa lui, își numărase mental banii și spera din tot sufletul că el se gândise la un hotel mic și ieftin.

Simți cum i se strânge inima când el opri în fața unui hotel mare, elegant și modern. Dumnezeu știe cât ar fi costat.

– Aș prefera ceva mai mic. Spera că va crede că protestul ei provenea doar dintr-o simplă preferință acordată lucrurilor nesofisticate.

– Nu mă interesează ce preferi tu, îi răspunse nepoliticos, pregătindu-se să deschidă ușa. E târziu. Nu am nici un chef să-mi petrec jumătate de noapte căutând ceva mai potrivit gustului tău.

Avea deja o valiză în fiecare mână și stătea pe trotuar, în mod clar neluând în considerare posibilitatea ca ea să nu se supună autorității lui. Aștepta să coboare si să intre în hotel, dar Cally era hotărâtă să nu se miște.

Simți cum îi crește ura pentru el, izvorâtă din ceea ce spusese despre scopul ei în Mexic, care acum se hrănea și din ceea ce va trebui să-i spună despre situația ei financiară.

Stând în continuare pe trotuar, pregătită să se întoarcă în mașină, se uită la el și-i spuse cu o față împietrită:

– Nu-mi pot permite un astfel de hotel.

– Ai venit aici fără bani?

Ii displăcu profund satisfacția din vocea lui, care denota confirmarea bănuielilor lui. Fără să-l privească, se îndreptă spre intrarea hotelului. Nu mai vroia să audă nici un cuvânt de la el. Știa bine că gestul ei îi va da peste cap situația financiară, dar va vedea ce e de făcut după un somn odihnitor.

Așteptă în timp ce el vorbi cu bărbatul de la recepție, apoi un băiat de serviciu îi luă bagajele și cheia camerei de la recepție. Privi drept spre Javier Zarazua, dar fără să aibă aerul că-l vede sau că observă sclipirea din ochii când intenția ei devenise clară, și-i întoarse spatele urmându-l pe băiat în lift.

Soarele strălucea în cameră când se trezi. Cally își privi ceasul; crezuse că va dormi zile întregi din cauza oboselii, dar era doar opt fără zece. De fapt, era surprinsă că reușise să adoarmă cu toate grijile pe care le avea pe cap. Își aminti epuizarea care o cuprinsese după ce băiatul care îi dusese bagajele plecase și ajunse la concluzia că nu era chiar așa de surprinzător faptul că adormise imediat ce pusese capul pe pernă. Un atac neașteptat de tuse o apucă brusc, făcând să-i lăcrimeze ochii. Era soare aici, de ce nu dispăruse tusea ei? Nu mai avu timp să-și răspundă la întrebare fiindcă, între timp, se trezise de-a binelea și celelalte gânduri dădură buzna asupra ei.

Făcu un duș și îmbrăcă o rochie de bumbac, prezentabilă încă, deși fusese spălată de numeroase ori. Observă apoi un bilet din partea hotelului, anunțând ora două ca fiind ora de eliberare a camerelor.

Avea deci termen până la ora două ca să hotărască ce avea de făcut. Va începe prin a face o vizită proprietarului cu care vorbise Tim în ziua precedentă. Va reuși cumva să-l facă s-o înțeleagă. „Dacă Rolfe a fugit cu o femeie“, deși nu credea asta nici un moment, „e oare normal să lase în urmă ceva care să indice unde s-ar fi putut duce?“

Știind că trebuia să fie atentă cu banii, Cally deschise una din cele două sticle de apă minerală de pe masă, renunțând astfel la cafeaua, fără îndoială excelentă, pe care ar fi putut s-o comande.

La început îi plăcuse soarele puternic, dar, după zece minute de mers, realiză că n-ar fi putut să continue să meargă la fel de repede și se simți recunoscătoare când se așeză să se odihnească cinci minute pe o bancă din multele piețe publice ale orașului Queretaro.

După o jumătate de oră de mers, cu ajutorul ghidului de conversație și a scrisorii unde Rolfe menționase adresa sa, dar mai ales prin intermediul indicațiilor cu mâna pe care le primi de la un polițist, reuși să se apropie de clădirea pe care o vizitase seara trecută cu Tim și Julie.

Ajunsese la capătul răbdărilor și trebui să se recunoască înfrântă după ce sună și bătu la ușă de numeroase ori fără să răspundă cineva. Se îndepărtă de clădire fără să știe unde merge și aproape fără să-i mai pese. O nouă problemă se prezenta, ținută până atunci la distanță de gândul că, o dată ce va afla noua adresă a lui Rolfe, îl va putea găsi. Unde va dormi la noapte?

Încălzită, necăjită și chiar speriată, ajunse pe strada Madero. Ca să scape de soare, intră într-un magazin Woolworths. Nu avea intenția să cumpere ceva, dar era răcoare, așa că rămase câteva minute să se uite la niște cărți poștale, dar continuând să se gândească la ce ar trebui să facă.

Nu găsi nici o soluție și ieși din magazin. În apropiere se găsea un alt părculeț, de data asta cu o fântână de apă, în jurul căreia oamenii erau așezați pe bănci.

Prea agitată ca să stea pe loc mult timp, Cally reîncepu să meargă fără să se grăbească. Queretaro, știa bine, era un oraș de mare interes istoric. Aici fusese executat împăratul Maximilian. Aici trăise Josefa Ortiz de Dominguez, eroina războiului de independență și tot aici fuseseră aduse rămășițele ei, după ce murise. Continuă să rătăcească și întâlni statuia acestei femei curajoase. Cally o privi, dorindu-și din suflet să fie și ea la fel de curajoasă.

Era însă departe de a se simți astfel. Nu putea să se simtă decât singură și speriată. Chiar și așa, însă, ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, ar fi fost să apeleze la familia Delgadillo. Niciodată nu-i va cere ceva lui Javier Zarazua! Nici măcar nu mai vroia să-l vadă. O părăsise într-un hotel și își încheiase socotelile cu ea.

Trecuse de douăsprezece când întâlni biserica Santa Rosa și intră. Interiorul de aur, decorat în stil baroc, nu era tocmai genul ei, dar se simți mai calmă când ieși și se așeză pe o bancă în parcul din fața bisericii.

Își aminti de problema timpului când privi ceasul bisericii, cu toate că nici unul dintre acele lui nu mai funcționa: unul arăta patru și jumătate, celălalt ora șase. Trebuia să se întoarcă la hotel până la ora două, deși nu simțea nici o dorință să-și ia bagajele și să meargă mai departe cărându-le. Mintea ei dădea târcoale ideii de a-și lua o slujbă care s-o ajute să facă rost de banii necesari biletului de întoarcere. Nu știa, însă, ce fel de permis de muncă avea nevoie ca să lucreze în Mexic. Și, chiar fără problema asta, ce muncă ar putea face? Tot ce știa era să îngrijească o casă și oricine știa să facă acest lucru.

O pată de culoare îi captă privirea și lăsă la o parte pentru moment grijile, admirând cu plăcere niște flori care crescuseră, învăluind un zid din apropiere. Iubea florile și se pierdu, pentru o clipă, în frumusețea pe care ochii ei o contemplau. Nu era câtuși de puțin pregătită pentru agresivitatea unei voci pe care nu mai credea s-o audă vreodată:

– Pe unde naiba ai umblat?

Șocul unei priviri furioase ațintite asupra ei și Javier Zarazua stând în fața ei, o făcură să tresară speriată. Spaima dură până când își aminti că el era cel care îi spusese toate acele minciuni cumplite despre Rolfe.

– Mă uimește cât de bine vorbești limba engleză, îi răspunse rece, încercând să nu dea atenție privirii încordate cu care o fixa și care o anunța că era la un pas de a-și pierde cumpătul. Am fost să-l văd pe proprietarul apartamentului unde a stat fratele meu.

– De ce?

Tocmai decisese că l-ar putea trimite să-și vadă de propriile treburi, când el înaintă și se așeză alături de ea. Nu-i plăcea să-l simtă atât de aproape, deși era mai bine decât să-l aibă încruntat în fața ei.

– Am fost să-l întreb de adresa lui.

– Puteam să te scutesc de asta.

Își întoarse privirea spre el.

– Știi unde e? Pentru o clipă uită să mai fie tăioasă și ochii ei cenușii spre verzi prinseră viață, ceea ce adversarul ei remarcă, o dată cu înmuierea vocii. Fostul lui proprietar nu era acasă când am fost să-l caut și mă gândeam să merg mai târziu, când probabil o să vină de la slujbă.

– Nu, nu știu unde e. Dar aș vrea, îi spuse sec Javier Zarazua, cu o privire care lăsa să se înțeleagă că nu va fi bine pentru Rolfe când va afla. Gonzalez, proprietarul, nu știe nici el.

Cally simți că se prăbușește. De-abia atunci realiză că își agățase toate speranțele de ceea ce îi va spune proprietarul despre locul unde s-ar putea afla Rolfe. Chiar dacă nu se mai afla în Queretaro, măcar ar fi putut să-i telefoneze și să-i spună despre situația în care se afla. Dar, amenințarea mexicanului, care o informa despre ceea ce îl aștepta pe Rolfe dacă l-ar fi văzut, o convinse că spunea adevărul.

– Mulțumesc că m-ai scutit de un drum, îi spuse pe un ton înțepat și se ridică. Dar, de-abia apucă să facă câțiva pași, când simți o mână pe brațul ei, oprind-o.

– Și unde crezi că mergi, acum?

Încercă să se elibereze din ceea ce părea a fi o strânsoare de fier, dar nu reuși. Aproape că-i venea să plângă, dar nu vroia ca el să vadă și să se simtă satisfăcut.

– Mă duc la hotel să-mi iau bagajele și să-mi plătesc cazarea, răspunse ea, dar află că nu putea pleca niciunde decât înapoi pe banca de pe care tocmai se ridicase, fără a se angaja, în fața tuturor, într-o luptă pe care nu o putea câștiga.

– Cazarea ta e deja plătită, îi spuse, declanșând furia ei, în momentul în care se aflau din nou pe bancă.

– Tu ai plătit-o! Îi lăsă brațul, pe care ea și-l retrase indignată, astfel încât să poată să-și deschidă geanta. Dacă ai avea bunătatea să-mi spui cât… începu ea jignită, căutându-și portofelul.

– Nu fi ridicolă! o repezi el și ea văzu atunci că îl insultase încercând să-i ofere bani în văzul tuturor. „Nu e singurul care are mândrie“, se gândi ea. Nu era nici un motiv să creadă c-o poate jigni și apoi să se supere când îi răspundea cu aceeași monedă.

– Nu sunt ridicolă, îl repezi la rândul ei. Dacă îți jignește mândria masculină să…

Privirea lui o opri, părea gata s-o lovească! Văzu mișcarea bărbiei lui și înțelese că se înșelase în privința vanității lui. Fiindcă, chiar acolo, fără să-i pese de ceea ce credeau ceilalți, îi spuse cât costase cazarea ei. Și, în timp ce ea încerca să nu se îngălbenească în fața cifrei pe care i-o comunicase, el întinse mâna ca să-și primească banii.

Evident, avea ochi ageri. Când ea deschise portofelul și scoase tot conținutul, putu să vadă exact câti bani avea la dispoziție.

– Accept și cecuri de călătorie dacă nu ai decât măruntișul ăsta, se oferi el cu mărinimie.

Măruntiș! Bancnotele din mâna ei reprezentau toți banii pe care îi avea.

– Nu am cecuri de călătorie, murmură ea și știu imediat că el o auzise, fiindcă întrebă:

– Suma asta este tot ce ai?

– Pot să-mi plătesc singură nota de plată de la hotel, spuse tăios, înfuriindu-se fiindcă el nu făcea nici o mișcare ca să ia banii. Se purta ca și cum singurul motiv pentru care spusese că o să-i primescă banii, fusese doar ca să vadă exact câți avea la dispoziție. Cally ar fi vrut să nu-i fi menționat că nu avea cecuri de călătorie și se simțea ridicolă, stând cu mâna plină de bani, întinsă spre el, doar ca să fie ignorată.

El binevoi să arunce o privire asupra banilor întinși spre el și ea înțelese că, în timp ce calcula suma pe care o avea, bănuiala lui că venise acolo pentru avantaje materiale se transforma în certitudine.

Nu putea să nu observe sarcasmul din vocea lui când o întrebă:

– Si cât timp aveai de gând să rămâi?

– Credeam că o să-l găsesc pe fratele meu aici, îi spuse cu răceală ceva ce deja el știa, mai mult ca să se apere de insinuările lui.

– Te așteptai să-ți finanțeze el șederea?

– Eu… adică el m-a invitat să vin. A spus… Simți cum o cuprinde din nou mândria. Ce-i păsa lui ? Pot foarte bine să mă întorc acasă, minți ea.

– Ți-ai rezervat biletul de avion? o întrebă tăios, atât de tăios încât, neobișnuită să mintă, Cally răspunse înainte de a avea timp să gândească.

– Păi… nu.

– Dar ai un bilet de întoarcere?

Brusc, fața ei își schimbă culoarea și înțelese din felul în care o privea că, deja, din felul în care roșise, știa răspunsul.

– Pot să-mi iau o slujbă. Pot…

– Te așteptai să-ți plătească fratele tău biletul de întoarcere?

– Din banii lui, nu din ai Gr…Nu din banii logodnicei lui.

Se întrebă ce șanse avea să se ridice și să plece fără să fie oprită încă o dată de forța lui. În momentul acela, însă, se simți încă o dată copleșită de aceeași oboseală pe care o simțise și seara trecută, astfel incât se întrebă dacă nu cumva virusul acela nu stătea din nou la pândă.

– Mi se pare că, spuse Javier Zarazua după ce tăcuse timp de câteva momente, domnișoară Shearman, te afli într-o situație pe care chiar îndulcind termenul, pot s-o denumesc cu siguranță o încurcătură.

Nu era nevoie să-i spună asta, așa că nu se obosi să-i mulțumească pentru informație.

– Mă copleșește genialitatea ta! îi răspunse ea cu un sarcasm rece.

– Nu cred că e prea înțelept din partea dumitale să-mi vorbești pe tonul acesta, domnișoară. Vocea lui era încordată, cu o notă de avertisment în ea. Știa că nu-i plăcuse nici sarcasmul și nici răceala ei.

– De ce? îl provocă cu insolență. Toată viața fusese pusă la locul ei de către tatăl ei și credea că sosise timpul să se schimbe lucrurile.

– Deoarece, Cally Shearman, în timp ce îți pot garanta că nimeni de pe aici nu o să te angajeze, făcu o pauză urmărind cum o parte din aroganța ei o părăsește pe măsură ce înțelegea sensul observaței lui și creștea disperarea în care se afla, apoi continuă: există o posibilitate să te angajez eu.

Aceasta o surprinse de-a binelea și se uită uluită la el, remarcând că vorbea serios. Simți apoi că se disprețuiește, dat fiindcă era ultimul om din lume pentru care ar fi vrut să lucreze, dar era prea rău intrată într-o „încurcătură“ și avea o nevoie disperată de bani, așa că trebuia să-și înăbușe mândria și să afle mai multe.

– Ce fel de slujbă? întrebă îndurerată, călcându-și mândria în picioare și evitând să-l privească.

– Ce fel de slujbă aveai în Anglia?

„Casnică“, vru să răspundă, fiindcă nu avea altă soluție. Nici o menajeră pe care o angajase tatăl ei, după moartea mamei ei, nu reușise să suporte prea mult pretențiile lui. Astfel că, de la sine înțeles, slujba aceasta îi revenise ei.

– Nu munceam în Anglia, răspunse în silă, știind că se găsea în același punct de unde plecase. Cine ar fi angajat-o fără să aibă nici o altă experiență decât pe cea de menajeră în propria casă?

– Preferai să pierzi vremea? se trezi întrebată înainte de a fi avut timp să-i spună că ținea casa pentru tatăl ei. Și, fără să-i permită să-l întrerupă, să-i spună că, în afară de cele două zile în care fusese bolnavă, muncise fiecare clipă în casa aceea mare și veche, continuă la fel de sarcastic: ce fel de muncă sperai să faci ca să-ți câștigi biletul de întoarcere în Anglia.

– Muncă de menajeră, într-un hotel, orice.

Se așternu tăcerea fiindcă el nu mai continuă cu alte observații sarcastice. Apoi, păru că se hotărăște dintr-o dată, și începu să-i dea ordine ca și cum ar fi fost deja șeful ei, și încă șeful cel mai important.

– Păstrează-ţi banii, vei avea nevoie de ei, şi încă de mulţi alţii. Mai întâi luăm prânzul şi, apoi vei veni cu mine la Durango.

– Durango!

– Acolo locuiesc, ţi-am mai spus, o repezi de parcă ar fi fost jignit că trebuie să repete. Ai spus că vei lucra ca menajeră, ei bine am ceva care o să ţi se potrivească de minune.

– Menajeră? întrebă ea, simţind limpede că îl urăşte, dar pregătită să primească orice. Un strop de prevedere o împiedică să meargă undeva cu el înainte de a şti despre ce e vorba.

– Sperai poate ceva mai puţin manual ? Sarcasmul lui nu făcuse o pauză prea mare. Dacă aroganţa ei îl enervase mai devreme, acum părea dispus să egaleze scorul. Poate că te-ai gândit că, lucrând într-un hotel, vei întâlni pe cineva bogat, aşa cum a crezut că a întâlnit şi fratele tău? Şi, în timp ce ea inspira adânc: ţi-e frică să nu-ţi murdăreşi mâinile cu altceva mai mult decât biletul de care ai nevoie?

Mândria înălţă din nou capul:

– Nu mi-e frică să muncesc, declară cu acelaşi ton rece de mai înainte. Pur şi simplu vreau să ştiu mai multe. Mai multe despre munca pe care trebuie s-o îndeplinesc. Ştiu prea puţin despre dumneavoastră, domnule, cred că sunteţi de acord cu aceasta, astfel încât e firesc să vreau…

– Îţi închipui că te duc la mine acasă ca să-mi fac de cap cu tine? Ochii lui o priveau ca şi cum ar fi dispreţuit ceea ce vedeau. Permite-mi să te anunţ, spuse el cu o voce care o întrecea pe a ei când era vorba de coborât sub zero grade, că prefer femeile cu ceva mai multă carne pe oase.

Cally trebui să înghită această insultă adresată siluetei ei subţiri, deşi nu credea că arată atât de rău pe cât lăsa el să se înţeleagă. Se gândi că avea picioare frumoase şi un corp bine modelat. Apoi, lăsă la o parte părerile ei personale în favoarea unei observaţii cu care simţea că îi era datoare:

– Nu am crezut nici o clipă că intențiile dumneavoastră sunt de această natură, îi spuse ferm. Ceea ce, de fapt, mă interesa, este de ce m-ați ales pe mine pentru postul de menajeră când e atât de evident cât de puțin ne placem unul pe altul. Exprimase într-un mod potolit ceea ce simțea cu adevărat pentru el. Era sigură că, dacă l-ar fi văzut înecându-se, nu ar fi îndrăznit mai mult decât să-i arunce un colac de salvare, de teamă că, dacă s-ar fi apropiat de el, ar fi încercat s-o înece și pe ea. Ceea ce, de fapt, mă preocupa era dacă soția dumneavoastră este de acord cu…

– Nu sunt căsătorit.

La acestă afirmație seacă, privi drept în ochii lui albaștri. Din felul în care o spusese, părea mulțumit de situația lui de celibatar. Însă curba senzuală a buzei lui inferioare îi sugeră că se afla destul de departe de privațiunile vieții de celibatar. Se grăbi să-și alunge astfel de gânduri din minte.

– Va trebui să stau în aceeași casă cu dumneata? întrebă ea, dorindu-și din toate puterile să audă un „nu“ sau să nu cumva să spună că vor fi doar ei doi. Ar fi prea mult. El o ura pentru ceea ce Rolfe făcuse familiei lui, o ura pentru că era convins că venise în Mexic doar să tragă niște foloase personale. Astfel stând lucrurile, era convinsă că o să iasă scântei de fiecare dată când se vor întâlni. În plus, descoperise libertatea și nu avea nici o intenție să lase tirania sub care crescuse în casa tatălui ei, s-o copleșească și aici, doar că sub un alt chip.

– Vei locui sub același acoperiș cu mine, îi spuse într-un final. Și , deducând din expresia feței ei că ideea nu produsese nici urmă de extaz, continuă la fel de nepăsător: dar vei fi supravegheată în mod corespunzător, dacă asta te ingrijorează cumva. Tonul lui sugera că era familiarizat cu cele de felul ei și că știa că nu le păsa dacă sunt sau nu supravegheate. Menajera mea și soțul ei locuiesc cu mine. Vocea lui se debarasă parcă de gravitate, când continuă cu un zâmbet pe care Cally nu-l credea posibil: așa că, chiar dacă aș uita cumva că până

și un iepure înfometat are pe el mai multă carne, poți totuși să dormi liniștită în patul tău, domnișoară. Teresa, mai ales, și Arturo, soțul ei, ar obiecta dacă… dacă s-ar petrece lucruri necorespunzătoare în casă.

Alte insulte! Din nou insista asupra faptului că era ultima femeie la care să se gândească și Cally simți o nuanță de ciudă, amestecată, însă, cu o mare ușurare. Nu se pricepea la bărbați, dar nu era atât de neștiutoare încât să nu observe o privire admirativă dacă o primea și nu se ocupase de cumpărăturile casei tatălui ei fără să remarce câteva. Îi veni în minte că Javier Zarazua încerca să-i submineze încrederea în sine, s-o facă ceva mai puțin arogantă. Nu-i putea spune că, cel puțin jumătate din această aroganță era, de fapt, rezerva ei naturală, că de multe ori ar fi vrut să fie prietenoasă cu oamenii, dar că spontaneitatea ei fusese prea mult timp înăbușită, ca să reușească. Doar aici, în Mexic, în autobuz, începuse să iasă din închisoarea în care stătuse atâta vreme.

Își abandonă gândurile și încercă să se concentreze asupra ceea ce îi spusese el. Nu mai vorbea, așa că avu timp să mai deruleze încă o dată totul prin minte.

Fiindcă, până în urmă cu câteva zile, fusese o menajeră foarte eficientă, tatăl ei nu ar fi tolerat nimic sub acest calificativ, își închipuise cu naivitate că Javier Zarazua se referise la o astfel de slujbă când îi vorbise de munca manuală. Dar, dacă austera Teresa era menajera lui, care era rolul ei în casa lui?

– Trebuie să înțeleg că voi face munca grea din casa dumitale? Pusese întrebarea dar, în sinea ei, știa deja ce răspuns va primi. Înțelese abia atunci că, dacă se oferise s-o scoată din „încurcătura“ în care se afla, n-o făcuse dintr-o pornire filantropică. O ura pentru ceea ce făcuse Rolfe unui membru al familiei lui, și avea de gând s-o facă pe ea să plătească, să plătească din greu.

– Vei lucra în casa mea. Și vei dormi acolo, sigur. Zâmbi și Cally își întoarse privirea. Toată confirmarea de care avea nevoie se găsea

în zâmbetul acela sardonic: nimeni nu-l trata de sus fără să plătească, asta fără să se mai adauge la socoteală datoria pe care o avea de reglat cu familia ei. Își închipuia, probabil, că nu făcuse nimic în viața ei și se pregătea să se distreze punând-o la muncă.

– Slujba pe care o am pentru tine, Cally Shearman, este să cureți casa noului supraveghetor pe care îl aștept să sosească în curând.

Cally îi făcu, la rândul ei, favoarea unui zâmbet: munca de curățare a unei case și ea erau vechi cunoștințe.

– Nu cred că-mi va lua prea mult, îi spuse cu un aer care lăsa să se subînțeleagă „încearcă altceva ca să mă sperii“. Aceasta fiindcă ceea ce auzise nu o speriase deloc. Cu zâmbetul încă pe buze, sperând să scape curând de sentimentul de oboseală și să se apuce de treabă, ca să-i arate de ce era în stare, continuă: totuși, n-aș putea pretinde să am biletul de avion fără sa muncesc mai puțin de o săptămână.

Fu rândul lui să zâmbească și propriul ei zâmbet păli:

– Dacă cumva treaba asta e terminată în mod satisfăcător, Cally îl și văzu inspectând fiecare colț al casei, înainte să-ți fi câștigat biletul de avion, nu am nici un dubiu că îți voi mai găsi ceva asemănător de lucru.

Cally se imagină obligată să curețe fiecare clădire din ferma lui, înainte ca avionul ei să decoleze pentru Anglia.

Și ea care crezuse că tatăl ei era un tiran!

Capitolul 3

Durango se afla la poalele munților Sierra Madre. Exista un sigur cuvânt care să poată descrie locul unde Javier Zarazua își avea ferma, și cuvântul era „frumos“.

Zburaseră din Oueretaro cu un avion particular, după care merseseră cu mașina cam o oră și jumătate. Cally, însă, nu avea dispoziția necesară aprecierii priveliștilor minunate, cu vegetație bogată, cu dealuri acoperite din abundență cu pini și stejari.

Nici măcar a doua zi, pe când Javier o ducea cu mașina la casa viitorului supraveghetor, nu era dispusă să admire împrejurimile și să se bucure că va avea ocazia să locuiască în mijlocul unei asemenea frumuseți. Nu vroia decât să plece, și cât mai repede posibil.

Patronul ei – acum nu se mai gândea la el decât în această calitate – nu părea înclinat spre conversație. De când acceptase să plece cu el, atitudinea lui față de ea se aflase mereu la marginea insolenței. Știa, desigur, că nu avea altă soluție decât să accepte propunerea lui.

În asemenea condiții, Cally considerase că era firesc să fie rece față de el. Încă o mai dureau vorbele lui despre Rolfe. De asemenea, lucrurile pe care le gândise și pe care le spusese despre ea nu erau

de natură să-i topească rezerva caracteristică. Dacă, însă, îl trata cu un anumit grad de răceală, atunci atitudinea lui față de ea putea fi considerată fiind de-a dreptul „arctică“.

Își amintea de sosirea lor pe întuneric, cu o seară înainte; își amintea cum se răstise la ea când încercase să-și ducă singură bagajele:

– Lasă-le acolo, o să se ocupe Arturo de ele.

Apoi o luase înaintea ei și trebuise să-l urmeze repede dacă nu vroia să se rătăcească în casa superb aranjată, însă un adevărat labirint în ceea ce privea numărul de uși și intrări.

Strigă: „Teresa!“ și o femeie apăru repede. Era îmbrăcată îngrijit și putea avea orice vârstă între cincizeci și șaizeci de ani. Pielea ei avea o nuanță de maro, pe care Cally putea acum să o identifice ca aparținând amestecului de sânge indian și spaniol. Se întrebă cum se făcea că pielea lui Javier Zarazua avea o culoare atât de deschisă.

Teresa era îmbrăcată în negru și singurul punct luminos din ținuta ei era cruciulița de argint de la gâtul ei.

Javier Zarazua lăsă la o parte tonul nepoliticos când se adresă austerei Teresa. Îi vorbi în spaniolă și, auzind cuvântul „seniorita“, Cally fu sigură că îi spunea ceva despre ea.

Din felul în care se purtase cu ea, Cally era sigură că se va debarasa de politețea unei prezentări formale, așa că fu cu adevărat surprinsă când el se întoarse spre ea și îi făcu cuoștință cu menajera lui. Parcă pentru a confirma că vorbiseră despre ea, Javier continuă:

– Teresa ți-a pregătit o cameră.

Era nedumerită, fiindcă nu putea ghici când anume reușise să dea instrucțiuni menajerei privind camera ei. Pe tot parcursul drumului, nu se depărtase o clipă de lângă ea. Nu era, însă, momentul potrivit să se gândească la asta, fiindcă Javier se apropie cu Teresa de ea:

– Teresa te va conduce în camera ta. Noi luăm cina într-o jumătate de oră.

Cally nu se grăbi s-o urmeze pe femeia îmbrăcată în negru.

– Voi lua cina cu personalul casei? întrebă ea, îngrijorată de cuvântul „noi“. Dacă ar fi rămas la latitudinea ei, ar fi preferat să mănânce cu restul servitorilor.

Primi din nou o privire încărcată de acea aroganță care reușea întotdeauna să o scoată din sărite.

– Vei lua masa cu mine.

– Dar…

– Prezența ta în bucătărie o va stânjeni pe Teresa, îi răspunse el tăios și Cally renunță să continue. Se gândi că avea multe de învățat despre obiceiurile mexicane, din moment ce nu reușea deloc să înțeleagă cum o va stânjeni pe Teresa, deoarece amândouă erau servitoare. Ceva înțelegea, însă, cât se poate de limpede: pe ziua de astăzi, se săturase din plin de Javier Zarazua! Nu se simțea în stare să-l mai vadă și în timpul cinei.

– Mă veți ierta, domnule, dar nu mi-e deloc foame, spuse ea politicos, dar cu vechea răceală în glas.

– Ai mâncat puțin la prânz.

– Întotdeauna mănânc puțin.

Era sigură că ultima ei afirmație va declanșa un alt comentariu dezagreabil privind felul în care era apreciată silueta ei subțire. Dar rămase surprinsă și de data aceasta:

– Du-te cu Teresa, răspunse el pe un ton ezitant și apoi continuă: dacă ai nevoie de ceva, vino la mine, Teresa nu vorbește deloc engleza.

Cally se întoarse spre Teresa, gândind că prefera să se lipsească de ceva pentru care ar fi trebuit să apeleze la el. Din moment ce el nu suporta s-o vadă, era totuși de mirare că-i sugerase să se adreseze lui, dacă avea nevoie de ceva.

Camera în care o conduse Teresa era albă, răcoroasă și aerisită. Un vânt ușor intra pe fereastra deschisă. Patul mare, cu decorațiuni mexicane gravate în lemn, arăta foarte tentant. Teresa îi primi mulțumirile fără să zâmbească și se retrase imediat.

Îndată ce rămase singură, Cally investigă camera de baie și nu se putu opri să nu observe că, pentru o servitoare, avea pus la dispozitie un apartament foarte luxos. Dar, Doamne, cât de obosită se simțea! I se părea că fusese hărțuită de oboseală tot timpul cât se aflase pe teritoriul mexican. Puse, însă, oboseala pe seama faptului că încă nu se obișnuise cu diferențele de fus orar, și optă în favoarea unei băi, ca fiind cel mai bun remediu pentru a se repune pe picioare.

Simțindu-se ceva mai bine după baia făcută, începu să despacheteze valizele care, cât timp stătuse în camera de baie, fuseseră aduse înăuntru. Până termină cu aranjatul lucrurilor, oboseala îi reveni și decise că tot ce putea face, era să se culce. O mai aștepta, însă, o surpriză.

Înainte de a fi apucat să urce în pat, auzi o bătaie în ușă. Deschise și o văzu pe Teresa cu o tavă în mâini. Dacă Javier Zarazua intenționa s-o pună la îngrășat, se gândi ea în timp ce lua tava din mâinile Teresei, atunci cu siguranță o făcea din cauză că vroia s-o pună la muncă, și nu din cauză că-i plăceau femeile cu mai multă carne pe ele.

***

Javier opri mașina în fața unei case care nu părea locuită de mai mulți ani. Cally se întrebă dacă n-ar trebui să-i mulțumească pentru masa copioasă pe care i-o trimisese în ajun, „ca unui condamnat“ mai adăugă ea gândului anterior. Oricum, mâncase puțin din ceea ce îi trimisese; fusese mult prea dornică să ajungă în pat mai repede. Decise să nu-i spună nimic, și ieși, la rândul ei, din mașină. Chiar dacă ar fi mâncat un an întreg nimic altceva decât lămâi, și tot n-ar fi putut să se poarte mai acru decât se purta în dimineața aceea.

– Ia asta, îi porunci scurt, în timp ce ea se depărta, investigând casa.

Cally se întoarse spre el. „Asta“ era o cutie de carton. O luă din brațele lui și așteptă, în timp ce el continua să scoată o altă cutie, mai mare și mai grea, un coș cu mâncare și o perie de curățat praful.

– Cred că acum ai la dispoziție tot ce ai nevoie ca să faci curat, îi spuse el fără pic de bunăvoință și apoi plecă să deschidă lacătul greu care străjuia ușa casei. Cally n-avea nici o idee unde se afla; oriunde își arunca ochii, nu reușea să vadă nici o altă casă.

Prima privire asupra ceea ce se afla în interiorul casei fu suficientă să-i facă sufletul să geamă. Locul era îngrozitor de murdar. Și ea care își închipuise că va termina totul într-o săptămână! Continuă să evalueze situația pe măsură ce el îi arăta toate camerele. Se putea considera norocoasă dacă va reuși să termine într-o lună!

– După cum arată, o să-mi câștig greu biletul de avion. Nu se putu abține să nu facă acest comentariu când intrară în bucătărie și văzu aragazul plin de grăsime și de pete, care părea a cere, el singur, o zi de muncă.

I se păru că citește dezgustul și în ochii lui, dar dacă era pentru ea sau se datora situației în care se găsea casa, nu știa.

– Puțin după ce au plecat cei care stăteau aici, a fost folosită drept adăpost de către oameni fără casă.

Avu senzația că detectează ceva ce semăna a scuză în cuvintele lui, însă când îi văzu privirea inspectându-i mâinile și apoi fața palidă, decise că se înșelase.

– Vin să te iau la ora patru. Ar fi mai bine să începi.

De unde să înceapă? Toată casa părea mai degrabă un coteț pentru animale. Rămasă singură, Cally inspectă încă o dată fiecare cameră. Peste tot se găseau frunze moarte. Mobila, care părea să fi fost o dată îngrijită de o mână pricepută, era acum uzată, murdară, fără viață și plină de pete de grăsime. Cally începu.

Oboseala o cuprinse încă înainte de a fi apucat să termine de măturat întreaga casă, aceeași oboseală care părea să fi devenit însoțitoarea ei permanentă în ultima vreme. Trebui să facă o pauză din cauza unui atac brusc de tuse.

Ar fi vrut să se așeze undeva, dar amintirea întrebării „ți-e frică să nu-ți murdărești mâinile ? „ o ținu în picioare. Strânse gunoiul măturat și deschise ușa din spate a casei.

O întâmpină un soare vesel. Lăsă gunoiul afară și, după ce analiză puțin împrejurimile, decise că acolo se va ocupa de ceea ce era de spălat în casă. Existau două ligheane mari, dar un singur robinet. Hotărâtă să nu se dea bătută, luptă împotriva oboselii. Reveni în casă pentru a da jos draperiile camerelor de sus, pe care le puse apoi la înmuiat.

După câteva ore, după ce spălase draperiile grele, Cally se simți aproape epuizată. Orice mișcare devenise o povară. Își puse ceasul pe mână și intră în casă cu gândul să se așeze puțin undeva.

Încercând să-și revină, se așeză pe o canapea din lemn fiindcă i se părea că totul se învârtește cu ea. Bunul simț îi spunea că se va simți mai bine dacă ar gusta ceva din mâncarea adusă în coș, dar simplul gând de a pune ceva în gură făcu să-i vină greață.

Cu gândul de a se odihni un moment, se întinse pe canapea. Cu toate că își simțea corpul ca de plumb, ajunse la părerea că petrecuse o zi destul de folositoare. Camerele de sus începeau să capete o înfățișare rezonabilă. Săptămâna aceasta se va concentra asupra acelei zone. Aceasta însemana că, la ora patru, când Javier Zarazua își va arăta fața acră, în camerele de jos nu făcuse altceva decât să măture frunzele de pe covoare. Dar, din moment ce el va inspecta întreaga casă, fără îndoială că va observa cât de greu muncise. Va vedea, de asemenea, deși se îndoia că bărbații remarcau asemenea lucruri – tatăl ei nu o făcuse niciodată – că nici măcar nu avusese timp să mănânce de prânz.

Se trezi brusc, realiză că trebuie să fi adormit o clipă, și deschise ochii. Se înroși puternic. Aruncă o privire fugară asupra ceasului și privi din nou fața întunecată a bărbatului care trebuie să fi venit în timp ce dormea.

– Eu… încercă să spună că nu avusese deloc intenția să adoarmă, dar nu reuși decât: e de-abia trei și jumătate!

– Iar tu, femeie leneșă, nu mă așteptai înainte de ora patru, veni răspunsul grosolan în timp ce ochii lui analizau locul care își păstrase caracteristica de vizuină pentru animale.

– Eu… Cally încercă să mai spună ceva dar văzu imediat că nu-l intersau scuzele ei. Nici măcar nu avea de gând să urce scările, se mulțumea să creadă că nu muncise mai mult decât indica o primă privire.

– Vino, îi spuse răstit, pregătit s-o ridice cu forța de pe canapea, dacă nu s-ar fi mișcat singură. Apoi, pe când ea se ridica de pe canapea și el lua coșul cu mâncare, Cally văzu brusc o lumină diavolească apărând în ochii lui.

– Dacă vei munci așa de repede pe cât ai făcut-o astăzi, Cally Shearman, nu-ți vei câștiga niciodată biletul de avion, o luă el în batjocură.

Drept răspuns, trecu pe lângă el, aparent ignorându-l complet, dar simțind pentru prima oară în viață pofta de a pălmui pe cineva.

Până când au ajuns la fermă, furia rece care o cuprinsese înainte, începuse să-și piardă din intensitate, dar Cally continua să fiarbă în sinea ei. Era hotărâtă să lucreze a doua zi cât de mult va putea și să plece din locul acesta ostil cât mai repede posibil. Il urmă absentă în bucătărie, unde el lăsă coșul de mâncare.

O fată cam de vârsta ei se întoarse să-i privească în timp ce intrau, și un copil cu părul negru se lipi imediat de ea, ascunzându-și fața în fusta ei.

Javier se opri și Cally trebui să se oprească și ea. Auzi numele Teresei când el se adresă fetei și ghici el întrebase dacă Teresa se odihnea.

– Da, domnule, răspunse fata.

– Bine, replică el. Se întoarse spre Cally și o prezentă pe fată, Rosa se numea, și pe fetița ei, Rosalinda. O mângâie pe aceasta din urmă și ea își scoase fața din fusta Rosei. Cally fu surprinsă în fața acestei dovezi de umanitate din partea lui.

Rosa zâmbi imediat și prietenos când Cally îi întinse mâna. În fața unei călduri umane, rezerva lui Cally se topi. Zâmbi la rândul ei, când fetița, la instrucțiunile mamei, se apropie să-i strângă mâna.

– Îmi pare bine, domnișoară, spuse timid în spaniolă fetița, dar Cally o înțelese și-i răspunse cu un surâs care depășea barierele lingvistice.

Cally tocmai se ridica după ce se aplecase la nivelul Rosalindei, când surprinse privirea lui Javier Zarazua și încetă să mai zâmbească. Observă în expresia lui o nedumerire în fața atitudinii ei prietenoase. Fără îndoială că și el considerase rezerva ei drept îngâmfare și, probabil că nu putea face legătura între angajata leneșă pe care o prinsese dormind și fata care părea atât de încântată în fața fetiței menajerei.

– Mă iertați, îi spuse Rosei într-un amestec de italiană și spaniolă, dar se pare că Rosa o înțelesese fiindcă zâmbea în continuare. Descoperind acum că exista un spațiu suficient de larg prin care să se poată strecura, fără să-l atingă pe bărbatul cu fața aspră care continua s-o observe, Cally se retrase din bucătarie.

Chiar dacă nu cunoștea planul casei, avu noroc și nimeri scara care ducea la camera ei. Se îndreaptă spre ușa camerei sale, sperând să nu mai dea ochii cu angajatorul ei în ziua aceea, dar deveni brusc conștientă de faptul că tocmai persoana de care se ferea, se afla lângă ea.

Nu părea să se îndrepte spre camera lui, oriunde se afla ea, și când se opri, se opri și el, „fără îndoială să mai spună ceva neplăcut", se gândi Cally. Se simți din nou obosită și înțelese că, dacă va mai face vreo observație despre cantitatea de muncă pe care o prestase în ziua aceea, pur și simplu nu se va mai putea abține să nu dea curs poftei de-al pălmui. Simțea că își pierde controlul sub privirea lui scrutătoare.

– Pari obosită, spuse el, luând-o complet prin surprindere. Pot să-ți sugerez să urmezi exemplul Teresei și să te odihnești un pic?

Uimirea în fața acestei întorsături de situație și schimbarea din vocea lui aproape că o făcură să spună că i-ar face mare plăcere să-i urmeze sfatul. Nu putea, însă, uita atât de repede că o numise „femeie leneșă", încât se abținu să-i mulțumească pentru sugestie.

– Altceva? întrebă cu un glas arogant și avu apoi impresia că vede gheața apărând din nou în privirea lui. Nu mai fu deci surprinsă, când el își reluă tonul răstit:

– Cina e la ora opt.

– Cu riscul de a mă repeta, nu mi-e foame.

Fără îndoială, aroganța ei îl enerva la fel cum și a lui o enerva pe ea. Cally fu sigură de acest lucru când văzu cum privirea lui ia foc . Mai observă, de asemenea, cum i se zbătea mâna dreaptă, ca și cum și el avea poftă să plesnească pe cineva. Se părea, însă, că și el putea să se controleze, fiindcă, încet, mâna i se relaxă, deși vocea îi era la fel de calmă cât ar fi putut să fie un vulcan în plină erupție:

– N-ai decât să nu mănânci. Ai avut o masă bună pe ziua de azi. Nu intenționez s-o pun pe Teresa să-ți aducă mâncare când ai tu chef.

Se îndepărtă de ea înainte ea să-i poată spune că nu fusese ideea ei, ci a lui, ca Teresa să-i aducă mâncarea în cameră, cu o seară în urmă. Faptul că avea impresia că ea mâncase ceea ce s-ar fi putut afla în coș, nu avea nici o importanță.

Se gândea, a doua zi, pe când transpira muncind, că ar fi trebuit să se bucure de zilele însorite, una mai caldă decât cealaltă. Dar, aproape arzând de vie în timp ce călca draperiile pe care le spălase cu o zi în urmă, își dorea temperatura scăzută din vechea ei casă. Nu reușise să găsească o masă de călcat și, cum masa din bucătărie nu era nici ea potrivită, Cally trebuise să folosească salteaua unui pat.

Când, în sfârșit, scoase fierul din priză, era din nou pradă oboselii. Era sigură că totul se datora schimbării de fus orar sau altitudinii ridicate la care se afla ferma. Lăsă draperiile proaspăt călcate întinse pe pat, astfel încât să nu se șifoneze, și merse în bucătărie să adune galeriile care trebuia și ele spălate.

Pașii ei, obosiți și parcă neglijenți, nu făceau zgomot în timp ce cobora încet scările. Tocmai trecea prin holul mare, când un mic șoc nervos o scutură, dar se calmă rapid când văzu că bărbatul care stătea cu spatele la ea era Javier Zarazua. Își lăsase ceasul sus și nu știa cât de târziu se făcuse, dar se gândi că ar fi trebuit să-i audă mașina venind.

El începu să se întoarcă și, instantaneu, Cally își îndreptă spatele. Văzu imediat că evalua ceea ce făcuse, sau mai degrabă, ceea nu făcuse, din moment ce întotdeauna când făcea curățenie, lăsa bucătăria la urmă.

– Văd că nici azi n-ai făcut mare lucru, îl auzi spunându-i rece. Știa că se afla acolo fără să se întoarcă s-o privească.

„Ce caracter încântător!“ se gândi Cally cu amărăciune și-l obligă s-o privească în față când îi răspunse la fel de batjocoritor:

– Noi, femeile leneșe, nu ne mișcăm prea repede.

– Te-a cam durut observația, nu? Ochii lui albaștri treceau în revistă înfățișarea ei neîngrijită, și ea știa, după felul în care i se curbase gura, că era convins că dormise sus și coborâse doar când îl auzise venind.

– Ce păcat că nu te-a durut destul ca să te pună în mișcare.

– Toți mexicanii au această personalitate minunată sau farmecul tău îți aparține în exclusivitate? întrebă ea disprețuitor, simțind cum se înfurie pe măsură ce făcea acest comentariu insolent. Cum i-ar fi plăcut să-i vadă expresia când va vedea cum arătau camerele de sus. Aproape că se rugă, în gând, ca el să urce.

Dorința ei nu se îndeplini.

– Mâine vreau să văd ceva progrese, îi spuse aspru și trecu nepăsător pe lângă ea ca să ia coșul cu mâncare de a cărui existență Cally aproape uitase.

– Și ce pedeapsă mă așteaptă dacă nu mă conformez? îl provocă, îndreptându-se spre el. Era uimită de curajul ei; ea care nu ținuse piept niciodată tatălui ei, acum pur și simplu refuza să cedeze.

Javier Zarazua se îndreptă spre ușa de la intrare. Auzind-o, se opri și o privi, din ce în ce mai încruntat. Cally înțelese, pe măsură ce o cuprindea teama, că era genul de bărbat pe care era mai înțelept să nu-l provoci. Deveni convinsă de asta când îi auzi răspunsul:

– Deoarece am crezut că ai nevoie de un timp de acomodare, am trecut până acum cu vederea lenevia ta. Dar acum ai stat destul în

țara mea ca să te obișnuiești. Nu intenționez să te păstrez pe post de decorațiune. Mâine, domnișoară Shearman, vei munci și, dacă va fi nevoie, am să stau toată ziua să te supraveghez.

Chiar și în fața unei asemenea pespective, Cally se abținu să-i spună să arunce o privire camerelor de sus.

– Ce-am făcut ca să te merit? murmură ea și ieși afară prin ușa pe care el tocmai o deschisese.

– Trebuie să ți se spună că ți-ai făcut-o cu propria mâna prin faptul că ești la fel de ahtiată după bani ca și fratele tău?

Îi aruncă o privire ascuțită ca un pumnal și plecă în timp ce el închidea usa. Doamne, cât îl mai ura! Încet, el porni mașina. Aproape că ajunseseră acasă, când Cally aruncă o privire instinctivă asupra mâinii ei ca să vadă ora.

– Ceasul meu! exclamă ea, deși decisese să nu-i mai vorbească decât dacă era absolut necesar. Îl văzu aruncând o privire încheieturii ei goale.

– L-am lăsat pe undeva pe sus, spuse ea și, pentru că nu vroia ca el să facă nimic pentru ea, adăugă repede: nu contează, o să-l găsesc mâine.

– Credeai că o să întorc mașina și o să mergem după el? întrebă el sarcastic, conducând drept înainte.

– Ceea ce cred eu ar putea otrăvi aerul dacă aș spune cu voce tare, îl repezi ea. Se înfurie din cauză că aceste cuvinte, în loc să-l deranjeze, cum sperase, părură mai degrabă că-i fac plăcere.

O plăcere cinică, înțelese asta din felul în care o privi în timp ce oprea mașina în fața casei.

– Trebuie totuși că am ceva efect asupra ta, din moment ce, oricât de otrăvite sunt gândurile tale, te gândești totuși la mine, domnișoară.

Cally ieși repede din mașină dar realiză, după un moment de amețeală, că nu-și putea permite gesturi bruște. Prinse mânerul ușii, bucuroasă că el nu observase, fiind ocupat în acel moment cu

scoaterea coșului de mâncare. Simțea totuși nevoia să egaleze scorul, și își satisfăcu această nevoie când văzu coșul din mâna lui.

– Nici în seara asta nu vreau să iau cina cu tine, așa că n-are rost să mai întrebi, îi spuse arogant.

– Nici n-aveam de gând să întreb, veni răspunsul în timp ce el trecu înainte, ca și cum era prea puțin importantă ca s-o bage în seamă.

Cally reuși doar cu ajutorul voinței să nu se prăbușească în timp ce intra în casă. Dar, o dată ajunsă în camera ei, închise ușa și începu să plângă. Tot ce mai reuși să facă, fu să se târască spre pat și să se întindă. Niciodată nu se mai simțise atât de obosită, atât fizic cât și psihic.

Simți că e gata să adoarmă și era prea epuizată ca să se mai ridice să-și scoată sandalele. Preferă să le dea jos frecându-și picioarele unul de celălalt și le auzi căzând pe podea.

I se păru că dormise doar un minut când auzi un zgomot în cameră. Ar fi vrut să rămână cu ochii închiși, să doarmă în continuare. În loc de asta, făcu un efort și deschise ochii, iar șocul de a-l vedea pe Javier Zarazua stând în picioare și privind-o, o trezi de-a binelea.

– Ce…

– Nu e de mirare că ești obosită, Cally, trecu el peste întrebarea pe care se pregătea să i-o pună.

Și, în timp ce ea încerca să accepte faptul că se afla în camera ei, el păru să renunțe la privirea aspră cu care de obicei o țintuia. De fapt, dacă nu auzise greșit, chiar îi spusese „Cally“!

– Am vorbit cu Rosa.

– Rosa? întrebă ea fără să înțeleagă, dar simțindu-se trează cu desăvârșire și sperând să priceapă despre ce era vorba.

– Era preocupată că, desfăcând coșul, remarcase că, în afară de ceva limonadă, nu te-ai atins de aproape nimic altceva decât de o bucățică de pui.

Cally își aminti de limonadă. Trebuise s-o încălzească, fiindcă avusese un atac prelungit de tuse și nu avusese încotro decât să bea

ceva cald. Îi calmase tusea imediat. Dar puiul, oricât de apetisant păruse, avea un gust care îi făcuse greață imediat ce încercase să mănânce.

– Nu mi-a fost foame, răspunse ea liniștită.

Apoi, în sfârșit, își recăpătă pe deplin puterea de a gândi și înțelese că fusese prea slabă și blândă. Dacă ar fi continuat în felul acesta, ar fi ajuns să aleagă să cedeze în loc să reziste, așa cum făcuse întotdeauna în certurile cu tatăl ei. Decise să nu dea înapoi și încercă să însuflețească persoana care ar fi vrut să fie.

– Oricum, nu sunt obligată să mănânc din mâncarea ta dacă nu vreau.

Asprimea lui, care fusese până atunci absentă, păru că apare în fața tonului ei arțăgos.

– De asta n-ai vrut să mănânci nimic ieri? întrebă el, părând să creadă că lipsa ei de poftă de mâncare fusese deliberată și lăsând-o să înțeleagă că Rosa îi spusese și ieri de coșul returnat neatins. Lasă-mă să-ți spun, domnișoară, – nu se mai numea Cally? – că te-am adus aici ca să muncești, ca să apreciezi faptul că trăiești într-o lume care nu-ți dă nimic dacă nu faci nimic. E timpul să înveți ceva despre munca cinstită.

– Cu alte cuvinte, m-ai adus aici ca să-mi salvezi sufletul. Cally se ridică încăpățânată, dar conștientă de furia reținută din privirea și din gesturile lui, deși nu dăduse nici o atenție ultimei ei observații.

– O să-ți murdărești mâinile lucrând, să n-ai nici un dubiu în privința asta. Dacă ți-ai făcut socoteala că vei atrage simpatie înfometându-te până cazi jos, atunci mai bine mai gândește-te o dată. O să mănânci chiar dacă va trebui să te hrănesc cu lingurița. Ai priceput? Știi la ce oră luăm cina. Aruncă o privire furioasă încheieturii ei goale și își scoase ceasul pe care apoi îl așeză pe pat. Mai avea încă ceva de țipat la ea înainte de a trânti ușa în urma lui: să fii acolo!

Capitolul 4

Cally rămase în aceeași poziție mult timp după ce el plecase. Privi spre ceasul lăsat de el. Observă repede, dar fără urmă de interes, că era unul scump. Îi spunea că avea cam o ora la dispoziție ca să se hotărască dacă va lua sau nu cina cu el la ora opt.

Firește că știa de ce vroia s-o facă să mănânce. Vroia să-și ia revanșa până la capăt. Știa bine că, dacă nu mânca, nu va avea energia necesară să experimenteze „munca cinstită". Și ea făcuse descoperirea aceasta în cursul zilei, dar pur și simplu nu-i era foame, nu avea poftă de mâncare. Foarte probabil, însă, că bruta mexicană și arogantă nu va putea înțelege asta.

De ce tocmai atunci când simțea cum crește ura împotriva lui, trebui să-și amintească felul în care arătase când ea se trezise? Nu vroia să-și aducă aminte că atunci nu existase asprime în ochii lui, ci mai degrabă căldură. „Căldură!" gândi ea cu dispreț. Totuși, existase ceva atunci, care lăsa să se înțeleagă că ar fi fost dispus să poarte o conversație cu ea, fără să aibă intenția de a-i ataca mândria.

„De parcă mi-ar păsa!" se gândi ea și se dădu jos din pat ca să privească pe fereastră. Rămase mult timp acolo, privind minunatul piersic care creștea chiar în fața ferestrei ei. Apoi, simțind cum ura

împotriva lui sporește în intensitate, se îndreptă spre dulapul unde își ținea hainele. Va lua cina cu el din moment ce nu avea încotro. Nu putea, totuși, să-și imagineze c-o va hrăni cu lingurița, cum o amenințase. Dacă, însă, bruta aceea se aștepta să aibă parte de o digestie normală cu ea la masă, jignită din cauza insultelor pe care le revărsase cu generozitate, ei bine, să aștepte mult și bine!

După un duș, Cally începu să se simtă mai bine. Sub apa care o învăluise, își amintise ce spusese el despre Rolfe. „Să îndrăznească numai să mai spună ceva asemănator!“ se gândea în timp ce proba câteva rochii.

La ora opt fix, cu ceasul lui Javier Zarazua în mână, Cally ieși din cameră. Știa că rochia lungă, fără mâneci, din bumbac, i se potrivea. Cel puțin, așa reieșea din imaginea pe care o reflectase oglinda. De faptul că obrajilor ei palizi le-ar fi prins bine puțină culoare, nu se sinchisea prea tare.

Probabil că o auzise coborând scările, fiindcă îi ieși în întâmpinare. Părea într-o dispoziție mult mai agreabilă decât se așteptase Cally să-l găsească. Își ascunse surpriza, fiindcă nu vroia să-și îndulcească părerea pe care o avea despre el.

– Poate că ți-ar face plăcere un aperitiv înainte de cină, Cally? întrebă el, vârând într-un buzunar ceasul pe care Cally i-l întinsese fără un cuvânt.

Deci, se numea Cally, din nou?

– Nu mulțumesc, răspunse ea rece și fu nevoită să-și ascundă surpriza numărul doi, fiindcă el, nu numai că nu reacționă cum se așteptase în fața aroganței ei, dar îi spuse blând:

– Atunci, permite-mi să te însoțesc în sufragerie. Teresa așteaptă să servească masa.

Teresa nu-i acordă nici un zâmbet când îi turnă supa în farfurie. De altfel, Cally nici nu se așteptase la vreunul, dar crezuse că măcar îi va zâmbi patronului lor. Și el, însă, fu servit de aceeași menajeră

posomorâtă. Abia atunci Cally își aminti remarca lui Javier privind capacitatea Teresei de a fi o bună supraveghetoare de moravuri. Poate că-l văzuse intrând în dormitorul ei. Deodată, începu să se simtă mai bine. Era și timpul ca diavolul ăsta arogant să fie pus la punct de cineva!

Deși nu-i era foame, ridicarea moralului o făcu să guste o lingură de supă. Era bună. Mai luă o lingură și apoi o văzu pe Teresa întorcându-se în cameră cu ceva ce uitase și-l auzi pe Javier spunându-i ceva în spaniolă. I se tăie apetitul când văzu că Teresa incluse în răspunsul pe care i-l dădu și un zâmbet luminos. Puse la loc lingura în farfurie.

– Nu-ți place?

Se putea să nu observe?

– Supa e foarte bună, răspunse ea cu o politețe rezervată.

– Atunci, de ce n-o termini?

Oare trebuia să treacă printr-o examinare de genul acesta la fiecare fel de mâncare?

– Pentru că întotdeauna mănânc puțin. Ți-am mai spus asta și înainte. Rosti cuvintele acestea pe un ton liniștit, încercând să nu se înfurie. Și, deoarece continua s-o privească, se forță și adăugă: cred că mai bine renunț la ceea ce urmează și mă întorc la mine în cameră.

Ceea ce urmă, fu cea mai fragedă fripură posibilă, servită cu salată.

– Credeam că mexicanii mănâncă foarte condimentat, nu se putu opri să nu remarce.

– Iar eu am crezut că, replică Javier cu o lumină în privire pe care nu putea s-o înțeleagă, din moment ce apetitul tău trebuie momit mai întâi, ar fi bine să încerc cu mâncarea cu care ești obișnuită.

Uimirea o împiedică să vorbească imediat.

– Ai pus-o pe Teresa să pregătească o masă englezească special pentru mine!

– A fost încântată s-o facă, replică el neglijent. Și, având încă lumina aceea ciudată în ochi: am complimentat-o deja pentru felul în care s-a descurcat cu supa.

Din această cauză îi zâmbise Teresa. Fiecărui angajat îi plăcea să fie felicitat pentru modul în care își făcea treaba deși știa bine că, în ceea ce o privea, putea să aștepte mult și bine până va auzi un compliment. Nu că ar fi dorit vreun compliment din partea lui, desigur.

Nu dorea, dar…Realiză că el supraveghea inactivitatea cuțitului și furculiței ei, așa că tăie o bucățică din friptura din farfurie. Probabil că Teresa avusese multă de bătaie de cap gătind cum nu era obișnuită, fără a mai pomeni de implicarea lui Javier, care se gândise să-i spună bucătăresei să-și verifice cărțile de bucate în căutarea unei rețete englezești. Măcar de dragul Teresei, se gândi Cally în timp ce înghițea o bucățică de friptură, putea să arate puțină bunăvoință.

– Spune-mi câte ceva despre viața ta în Anglia, Cally. Presupusese că masa lor va fi una tăcută și nu se aștepta la o întrebare. Răpunse totuși politicos:

– E puțin de spus despre ea, domnule.

Îl privi și înțelese din expresia feței lui că n-o credea. Descoperi că trebuie să se fi hotărât în prealabil să nu-și piardă cumpătul, fiindcă, după ce-i mai turnă niște vin în paharul de care abia se atinsese, continuă liniștit:

– Spune-mi atunci câte ceva despre puținul care este, și lăsând-o uluită, continuă cu o nepăsare liniștită: de altfel, spune-mi Javier. Mi-ai spus că nu lucrai în Anglia.

– Păi… nu.

Se lupta încă să realizeze cum de coborâse din înălțimea înfumurată unde se aflase, invitând-o să i se adreseze cu prenumele. Știa că membrii personalului, cu care venise în contact, îi spuneau cu respect „domnul“.

– Păi…Începu să tușească, îngrozită o clipă că va izbucni într-un atac de tuse care o va face să-și piardă respirația și să lăcrimeze. Nu se întâmplă așa și, ușurată, îi zâmbi.

– Locuiam într-o casă destul de mare cu tatăl meu, îi spuse, încetând să mai zâmbească. Nu numai că își amintise ce fel de om era tatăl ei, dar realizase brusc că, la douăzeci și trei de ani, aceasta era tot ce putea spune despre ea. Locuise în casa aceea mare cu tatăl ei, și la asta se reducea întreaga ei existență! Întrebarea următoare a lui Javier o scoase din disperarea gândului „când voi începe să-mi trăiesc viața?“

– N-ai mamă?

Gândul la viața ei din Anglia făcuse ca fața ei să devină mohorâtă.

– Nu, răspunse. A murit când aveam șapte ani.

– Tatăl tău se va simți singur fără tine?

„Cu sau fără Elma Bates, n-ar fi fost singur“, îi veni ei în gând și faptul că nimeni nu i-ar fi simțit lipsa dacă ar fi dispărut brusc de pe suprafața pământului, o făcu și mai posomorâtă.

– Se va recăsători în curând.

– Înțeleg, de aceea te-ai hotărât să părăsești Anglia, spuse Javier gânditor. Nu-ți place viitoarea lui soție, ești geloasă pe ea.

„Geloasă pe ea!“ Cât de mult greșea! Sosirea la timp a Elmei Bates îi dăduse posibilitatea să evadeze. Era adevărat că n-o plăcea, dar nu din gelozie. Îi va fi întotdeauna recunoscătoare, fiindcă doar prin intermediul ei își dobândise libertatea.

Privi deasupra mesei bărbatul care o studia neclintit și i se păru ca soarta râde de ea: ce mai libertate! Până când nu va termina de muncit din greu pentru tiranul acesta, era scalva lui, la fel de mult cum fusese și a tatălui ei.

– Credeam că deja știi de ce am plecat din Anglia. Nu-mi spune că te-ai răzgândit și nu mai crezi că am venit să-mi arunc ghearele ahtiate asupra oricăror avantaje materiale aș putea găsi. Dintr-o dată, simți că nu mai putea mânca nimic. Se ridică în picioare.

– N-ai terminat de mâncat. Javier se ridicase și el, umbrind-o cu statura lui, barându-i calea. Asprimea lui revenise în momentul în care îi adusese aminte de Graciela, de părăsirea ei de către fratele ei ambițios. Aruncă o privire asupra fripturii pe jumătate terminată din farfuria ei.

– Am mâncat atât cât am avut de gând să mănânc, îi spuse Cally încăpățânată, hotărâtă să nu se întoarcă de bună voie la masă. Dacă mai mănânc ceva, o să mi se facă rău.

Imediat, asprimea îl părăsi.

– Te simți rău? întrebă luând-o de braț ca și cum ar fi vrut s-o susțină. Mă gândeam mai înainte cât de palidă...

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, răspunse pe un ton tăios, dar simțind că va începe în curând să plângă. Dar am să mă simt de zece ori mai bine dacă o să dai drumul brațului meu și o să mă lași să mă întorc în camera mea.

Chiar auzind aceste cuvinte, știa că nu-i va lăsa mâna. De aceea, pe când brațul lui revenea lângă corpul lui, nu se mișcă imediat, în timp ce ochii lui albaștri cercetau paloarea chipului ei.

– Nu arăți...

– Noapte bună, domnule, spuse Cally repede, realizând că o lasă să plece. Nu vroia să audă cum anume „nu arăta". Trecu repede pe lângă el și, de teamă să nu se răzgândească, se grăbi să se îndrepte spre camera ei.

– Cally! Se opri pe scări, ascultându-l. Obosită, nevoind să-i vadă ochii aproape umezi, nu se întoarse să-l privească. Mâine începem mai târziu, îi spuse el.

Ea nu răspunse și continuă să urce scările. Dacă îi dădea de înțeles că remarcase că era obosită și că-i permitea să se odihnească mai mult, atunci mai bine nu s-ar fi deranjat. Nu vroia favoruri de la el. Avea nevoie să muncească, avea nevoie să-și câștige biletul de avion ca să meargă acasă.

Totuși, câteva minute mai târziu, pe când se afla în pat, Cally nu se putu opri să nu se întrebe de unde va avea mâine energia necesară ca să pună la locul lor draperiile acelea grele.

Un atac de tuse o trezi în timpul nopții, lăsând-o fără răsuflare și gâfâind. Când își recăpătă respirația, se gândi că tusea ar fi trebuit s-o fi lăsat până acum. Era adevărat, însă, că stătuse cea mai mare parte a timpului în casa aceea, așa că soarele de care doctorul spusese că avea nevoie, nu reușise să ajungă până la ea.

Epuizată de accesul de tuse, se întinse, dar, imediat începu să tușească din nou. Se ridică, toată udă din cauza transpirației, simțind o nevoie puternică de niște limonadă caldă. Reușise o dată să-și oprească tusea în felul acesta. Va curăța după ea și Teresa nu va ști niciodată că fusese în bucătărie.

Îmbrăcă un capot de bumbac deasupra cămășii de noapte subțiri, pe care o purta și se sprijini de ușă, așteptând o pauză în tusea ei înainte de a o deschide.

Cu mâna acoperindu-și gura, reuși să ajungă în bucătărie, unde aprinse lumina și închise ușa. Dar, înainte de a începe să caute lămâi, trebui să se așeze. Se simțea îngrozitor de epuizată și era mulțumită că nimeni n-o putea vedea, fiindcă probabil că arăta la fel de rău pe cât se simțea. Mândria cerea ca Javier Zarazua să nu știe nimic despre asta. Se va mulțumi să spună că și-o făcuse singură, refuzând să mănânce.

Se forță să se ridice de pe scaun, știind că trebuia să se grăbească. Avea nevoie de cât mai multă odihnă ca să poată munci a doua zi. Reușise să facă doar câtiva pași când ușa se deschise.

Era atât de amețită încât de abia reuși să distingă trăsăturile bărbatului pe care nu vrusese să-l informeze despre excursia ei nocturnă. Nu reuși să-i distingă expresia figurii în timp ce el îi analiza paloarea feței, dar încercă să se țină dreaptă, fiindcă el scăpase un „Dios“ și Cally era sigură că nu era prea încântat s-o vadă.

Nu pierdu timpul comentându-i înfăţişarea şi, oricât de mult l-ar fi urât, Cally se simţi mai uşurată când se apropie de ea şi o sprijini cu statura lui masivă când era cât pe ce să se prăbuşească.

Îl prinse de braţ şi nu mai făcu nici o mişcare, aşteptând ca lumea din jurul ei să înceteze a se învârti. Chiar dacă simţi că, pentru moment, trecuse pericolul de a leşina, efortul de a se mişca era prea mare. Rămase sprijinită de el şi, uitând că nu voia să ştie de starea ei, încercă să-i explice gâfâind:

– Am coborât... nişte limonadă caldă... nu pot să mă opresc din tuşit...

Nu reuşi să spună mai multe, fiindcă silueta ei subţire fu din nou zguduită de o criză de tuse. Când termină, era toată udă din cauza transpiraţiei. Simţi cum umărul de care se sprijinea se întoarce uşor şi înţelese că el se mişca astfel încât să-i poată vedea faţa. Simţindu-se privită, Cally crezu că trebuie să se scuze şi spuse cu o voce răguşită:

– Îmi pare rău.

Se opri, fiindcă văzu că nu exista asprime în privirea lui. Avu impresia că delirează când îl văzu schiţând un zâmbet de compătimire. Un zâmbet mai degrabă întunecat, dar totuşi un zâmbet pentru ea! Apoi, mâinile acelea puternice o aşezară pe un scaun.

– Stai puţin aici, Cally, îi spuse atât de blând şi cu atâta bunătate încât nu se mai îndoi deloc că trebuie ori să viseze, ori să delireze. Niciodată nu-i mai vorbise astfel.

Rămase aşezată unde o dusese el, fiindcă pur şi simplu n-avea destulă energie să facă altceva. Ochii ei obosiţi îl urmăriră pe măsură ce transforma apa, zahărul şi lămâia în limonadă . În ciuda ameţelii pe care o simţea în acele clipe, nu mai putu să se îndoiască de faptul că bărbatul despre care nu credea că era altceva decât o brută, prepara o limonadă caldă pentru ea.

Puse limonada la încălzit și se apropie de ea. Își puse mâna pe fruntea ei scăldată de transpirație și Cally reuși să-i distingă privirea preocupată pe care o avea când își retrase mâna.

– Nu mai durează mult, îi spuse și-i zâmbi cu atâta farmec, încât Cally nu-și putea crede ochilor.

Nu dură mult și reîncepu să tușească. Javier nu pierdu timpul verificând temperatura limonadei și o turnă repede într-un pahar.

– Bea-o încet, o sfătui el când își reveni suficient încât să fie în stare să facă ce i se spunea.

Se simți imediat mai ușurată. Era ca un sirop liniștitor pentru gâtul ei iritat.

– Mulțumesc, șopti și luă o altă înghițitură din băutura simplă dar de-a dreptul magică.

Aruncă o privire în vasul în care preparase el limonada și observă că mai rămăsese. Se temea să nu aiba un alt atac de tuse o dată revenită în camera ei, așa că spuse:

– Mă simt bine, acum. Se poate s-o iau cu mine în cameră?

– O să-ți pun într-o sticlă.

– Nu e nevoie, spuse ea repede. Devenise brusc conștientă că și el era îmbrăcat doar în pijama. Probabil că o auzise tușind pe când cobora scările. Cu siguranță, îi întrerupsese somnul dar, ciudat, nu părea deloc supărat din cauza asta. N-avea nici o îndoială că tatăl ei ar fi fost nervos și i-ar fi zis că este o pacoste dacă ar fi pățit asta acasă.

Drept răspuns, el se mulțumi să zâmbească și, cum nu făcu nici o mișcare ca să aducă sticla despre care vorbise, Cally se gândi că o crezuse când spusese că se simte mai bine. Încercă să ia vasul și să-i toarne conținutul în paharul ei.

– Las-o, Cally, ți-o aduc eu.

Îl privi și se pregăti să-i spună încă o dată că nu era nevoie, că o va duce ea, dar se răzgândi. Încă era amețită și se temea că ar putea să verse limonada peste covoarele scumpe, când va urca scările.

Când ajunse cu gândul la scări, își dădu brusc seama că va avea nevoie de toată puterea ei ca să reușească să le urce. Se ridică și își simți picioarele moi.

– Te simți în stare să te întorci în pat?

– Da, răspunse ea. Se simțea atât de năucă, încât nici nu-și dădu seama când adăugă: mulțumesc…Javier.

Drept răspuns, primi un zâmbet mulțumit și Cally se simți contrariată de cât de bine suporta el situația. Apoi, ca și cum nu era suficient tot ceea ce făcuse, când încercă să se miște și făcu doi pași nesiguri, îi simți brațele cuprinzând-o. Se trezi luată în brațe și dusă în felul acesta pe scări.

– Va merge mai repede astfel, îl auzi spunându-i cu o voce liniștită.

Uimită, Cally se gândi că boala ei îi adusese la suprafață partea bună a sufletului. Deși, desigur că nu era bolnavă. Nu avea altceva decât că se resimțea în continuare după modificarea altitudinii cu care era obișnuită și o tuse care nu se grăbea să dispară.

Simțea că avea nevoie să doarmă și își lăsă capul pe pieptul lui, fiindcă era locul cel mai la îndemână.

Ajunseră în cameră și el o așeză ușor pe pat.

– Te descurci singură? o întrebă el și păru că se pregătește s-o ajute să-și dea jos halatul.

Somnolența dispăru ca prin farmec.

– Da, desigur, se grăbi ea să răspundă. Mă simt foarte bine, acum.

– Sunt convins de asta, spuse el fără a avea aerul că o crede.

– Ba da, mă simt bine. I se părea că are în față un nou Javier Zarazua, un om total diferit de cel pe care îl cunoștea. Rezerva ei se topi, și, fiindcă această nouă persoană îi zâmbea într-un mod atât de agreabil, zâmbi la rândul ei.

Păru la fel de impresionat de surâsul ei pe cât fusese și ea de mirată să-l vadă pe al lui. După un moment lung în care nu-și luă privirea de la gura ei, se îndepărtă brusc de pat.

– Mă duc să aduc limonada aia, zise, și Cally înțelese, după modul în care spusese aceste cuvinte, că amabilitatea lui se pregătea să dispară.

Tocmai se gândea că va aștepta să-i aducă limonada și să plece, după care va încerca să-și schimbe cămașa de noapte udă, când luminile unei mașini apărură prin fereastra ei și-i alungară gândul. Cine ar fi putut să vină la ora asta din noapte? Își imaginase că văzuse o mașină, cum probabil își imaginase că Javier păruse încântat când îi spusese pe nume?

Cally descoperi curând că imaginația nu-i jucase feste: exista un vizitator nocturn la fermă. Când Javier reveni cu o sticlă și un pahar în mâini, nu era singur.

– Acesta este prietenul meu, doctorul Tenreiro, îi explică Javier când intră în cameră, însoțit de un bărbat, înainte ca ea să aibă timp să intre în panică.

– Doctor? N-am…

– Nevoie de un doctor? termină Javier în locul ei. Apoi, înăsprindu-și vocea: am descoperit în tine, Cally Shearman, o încăpățânare teribilă. Dă-mi voie, în calitate de cel care te are în grijă cât timp te afli pe teritoriul mexican, să știu ce e mai bine pentru tine.

Nu era chip să lupți împotriva unui astfel de ton, deși, dacă s-ar fi simțit mai bine, Cally era sigură că ar fi încercat. Nu avu altceva de făcut decât să se simtă prost, în timp ce doctorul, în concepția ei mai asemănător prin părul și ochii lui negri, rasei mexicane, se apropie de pat și începu s-o examineze. Atenția ei fu însă captată de ceea ce îl auzi pe Javier spunând:

– Mă duc s-o chem pe Teresa.

– Nu! zise ea atât de hotărât încât ambii bărbați o priviră.

– Vreau ca Ramon să te consulte, îi spuse Javier încordat, dându-i a înțelege că doar cuvântul lui era lege.

Pe fața lui Cally se întipări o expresie de încăpățânare hotărâtă.

– Am pricinuit destulă bătaie de cap. Mai întâi te-am trezit în mijlocul nopții, iar acum pe doctorul Tenreiro. Înțelese că, probabil, Javier îi telefonase acestuia din urmă când ieșise un moment din bucătărie. Nu vreau să fie deranjată și Teresa.

Ochii lui o fulgerară.

– N-ai nici un cuvânt de spus în problema asta, îi spuse nervos și Cally avu impresia că vede diavolul din el reapărând. Desigur, pot și eu să stau să veghez în timp ce doctorul…

– Nu! veni repede răspunsul ei în fața unei asemenea propuneri. Începea din nou să-l urască pe Javier Zarazua când acesta îi întoarse spatele și plecă s-o trezească pe Teresa.

Doctorul, care vorbea o engleză destul de bună, se așeză pe marginea patului și începu să scoată cu viclenie amănunte de la ea, despre virusul care o pusese la pat în Anglia. Aflase destule despre tusea care refuza s-o lase, când Teresa intră grăbită în cameră.

În timp ce Cally era stăpânită de impresia că toată lumea se agită pentru un fleac, doctorul termină s-o examineze și Teresa o ajută să se îmbrace cu o cămașă de noapte uscată. Toată problema era o tuse care nu vroia să plece. Se simțea obosită și ar fi vrut să plece cu toții și s-o lase să doarmă liniștită.

Era atât de epuizată, încât, după ce Teresa și doctorul părăsiră camera, adormi imediat. Nu putea bănui că Javier Zarazua rămăsese lângă ușa ei, angajat într-o conversație cu doctorul, sau că, după aceea, intrase în camera ei. Îi privi îndelung fața palidă și părul blond, răspândit pe pernă, după care stinse veioza de pe noptieră și ieși la rândul lui din cameră.

Când Cally se trezi a doua zi, totul îi apărea ca un vis. De fapt, încă nu era pe deplin sigură că totul nu fusese într-adevăr un vis. Se convinse, însă, când văzu cămașa de noapte cu care era îmbrăcată și sticla de pe noptieră.

Oare chiar îi spusese lui Javier Zarazua pe nume, azi noapte? Se dădu jos din pat și făcu un duș. Nu avea nici o idee cât era ceasul și, mai ales, nu se simțea în stare să fie supravegheată în timpul muncii. Își aminti, însă, că atitudinea lui Javier se înăsprise când insistase să nu fie deranjată Teresa, așa că socoti că ar face mai bine să se grăbească.

Era cât pe ce să nu-și îmbrace din nou cămașa de noapte când ieși de sub duș. Ar fi fost mai repede dacă s-ar fi dus direct în cameră să se îmbrace, dar educația pe care o primise era prezentă. Când însă ajunse în dormitor, se bucură că ascultase de acest glas atât de detestat.

Javier Zarazua se afla acolo. Se sprijinea neglijent de măsuța de toaletă, fixând-o cu privirea în timp ce ea intra grăbită în cameră.

– Știu, am întârziat, zise ea înainte ca el să reușească să spună ceva. Se opri căutând o scuză, simțindu-se prost în timp ce lua din dulap blugii și cămașa fără mâneci, pe care intenționa să le îmbrace imediat ce el ar fi plecat. Știi că ceasul meu…

Vocea lui blândă, dar totuși fermă, o întrerupse:

– Ce naiba crezi că faci?

Îl privi mirată.

– Mă pregătesc pentru treabă, desigur. Nu era nevoie să vii după mine, tocmai…

– Sunt deci un asemenea monstru? Întrebarea pusă pe un ton aspru o făcu să se oprească.

Își aminti amabilitatea lui din timpul nopții, felul în care o dusese în cameră și blândețea cu care o așezase în pat. Simți că se înmoaie, dar nu-și putea permite să fie moale în nimic ce avea legătură cu el. Va începe imediat să se răstească la ea și va avea motive să regrete dacă îl va lăsa să-i vadă slăbiciunea.

– Pe scurt, da, îi răspunse sec. Ești un monstru. Și acum, dacă ești atât de amabil încât să ieși din cameră, o să mă îmbrac și o să fiu gata să merg…

– Singurul loc în care o să mergi, Cally, o întrerupse el, o să fie patul.

Cât de mult o atrăgea ideea!

– Eu… începu ea și ar fi vrut mult să cedeze în fața ofertei. Apoi, veni gândul că în felul acesta nu va scăpa niciodată din casa lui. Să-ți dau satisfacția de a spune că m-am îmbolnăvit intenționat ca să fiu îngrijită? Nu prea cred!

– Nu știam că ai fost bolnavă. De ce nu mi-ai spus?

– Pentru Dumnezeu, era doar o gripă, protestă ea dar simți că începea să obosească, deși nu părăsise patul decât de câteva minute.

– Era un virus foarte puternic, cred. Ramon Tenreiro l-a recunoscut ca atare, din ceea ce i-am spus despre tusea ta și din propriile tale cuvinte.

Cally ar fi vrut să se așeze, dar mândria nu-i permitea să-i mai dea alte dovezi de slăbiciune, în afara celor deja date. Cel mai bun lucru de făcut era să încheie conversația și să scape de el.

– În fine, n-am nevoie decât de puțin soare, mi-a spus doctorul din Anglia, așa că…

– Atunci ai venit unde trebuie, termină el în locul ei, deși nu asta intenționase ea să spună. Și, din moment ce te clatini pe picioare, deși nu vrei să recunoști, cred că ar trebui să încep prin a te duce în pat.

– Nu vei face nimic de genul ăsta, spuse ea în panică și simți că se prăbușește când Javier nu mai spuse nimic dar, arătând ca și cum nu era dispus să mai stea la discuții, se apropie și o prinse de brațe. Se părea că avea de gând să înceapă s-o scuture pentru a o aduce la realiate.

– Nu fi aspru cu mine! Deși își disprețuia slăbiciunea, Cally nu reuși să-și rețină aceste cuvinte din cauza fricii. Simțea că mai avea puțin și va începe să plângă și se temea că, dacă o va scutura, nu se va mai putea abține.

– Nu vreau să fiu aspru cu tine, îi răspunse cu o voce brusc liniștită. O făcu să se așeze pe pat, după care se așeză lângă ea, și

continuă: Ramon mi-a spus că ai nevoie de multă odihnă și că nu ai voie să faci nimic. Cedează, Cally, știi foarte bine că nu ești în stare să muncești acum.

Ar fi vrut să argumenteze că era în stare. Văzu, însă, că el înțelesese din privirea ei că nu era dispusă să recunoască înfrângerea și, spre mirarea ei, apăru din nou zâmbetul pe care îl crezuse făcând parte din imaginația ei.

– Cedează, o presă el. Știi că nu te voi mai duce la casa aceea. O privi în ochi și Cally simți un sentiment ciudat încălzind-o când continuă cu un glas blând: vrei să te răzbuni și să mă umilești fiindcă ți-am reproșat că n-ai putut face o muncă pentru care erai prea bolnavă?

– Dar, eu…

– Da, Cally? o întrebă și ea fu sigură, în acel moment, că nimeni nu l-ar fi putut umili.

– Nimic, spuse ea și se simți atât de vrăjită de farmecul lui încât, când buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, într-un sărut blând, cedă cu totul și nici măcar nu-i trecu prin minte să se retragă.

Se pare însă că se gândi el, fiindcă se retrase ușor, privind-o adânc în ochii verzi-cenușii. Îi analiză cu atenție fața și se ridică în picioare. O întrebă cu blândețe:

– Unde îți păstrezi hainele de noapte?

Cally, încă uluită după sărutul lui, îi spuse. Stătea încă în aceeași poziție când el se întoarse cu cămașa de noapte din baie, unde o lăsase după ce făcuse duș.

Trebuie că fusese pur și simplu stupefiată. Cel puțin, aceasta fu explicația pe care o găsi ulterior. Fiindcă nu opuse nici o rezistență când îi trase pe cap cămașa de noapte, apoi, ca și cum făcea asta în fiecare zi, îi dădu jos halatul. Cally trecu din starea de hipnoză în care se găsea, într-una de șoc, realizând că, înainte de a-i lăsa cămașa de noapte să-i acopere trupul, nu putuse să nu vadă pieptul, șoldurile și coapsele ei.

Se înroși atât de puternic încât avu impresia că fierbe. Cu siguranță, el văzuse și schimbarea aceasta de culoare. De altfel, n-ar fi putut s-o ignore chiar miop fiind, ceea ce Cally era sigură că nu era.

Reîncepu imediat să-l urască, deși era prima oară când îl auzea râzând. Râdea bine dispus, și, când se opri, începu s-o tachineze:

– Cally Shearman, rușine ție! Am impresia că sunt singurul bărbat, în afară de cei de profesie medicală, care a reușit să arunce o privire asupra trupului tău frumos.

În timp ce ea se făcuse stacojie din cauza rușinii, căreia i se adăugă și stânjenela izvorâtă din convingerea că trebuie s-o socotească complet demodată, el păru să confirme faptul că nu o privea ca femeie, spunându-i:

– Haide, fetițo, în pat cu tine. Teresa așteaptă să-ți fiarbă un ou în stilul englezesc de patru minute.

Capitolul 5

Cally dormi aproape toată ziua. Erau, însă, și momente în care era trează, momente în care i-ar fi plăcut să-și poată aduna gândurile și să mediteze la sărutul pe care îl împărțise cu Javier Zarazua. Fiindcă putea spune că îl împărțise. Chiar așa scurt, fusese un sărut dat de un bărbat unei femei, indiferent că, după aceea, o tratase ca pe un copil.

Dar nu avea timp să se gândească de ce nu-l respinsese, de ce nu-i găsise sărutul dezagreabil, din moment ce credea că-l ura atât de mult. Parcă o pândeau de fiecare dată când deschidea ochii, fiindcă de fiecare dată când se trezea, Rosa sau Teresa se aflau acolo.

Afară era aproape noapte când, în sfârșit, se trezi, simțind că nu mai are nevoie să doarmă și că o parte din fosta ei energie revine. Și, pentru prima dată, Rosa sau Teresa nu se afla acolo.

Evalua posibilitatea de a se da jos din pat. Niciodată în viața ei nu fusese atât de necăjită. Avea impresia că dăduse tuturor mai mult decât suficientă bătaie de cap. Privi spre noptieră și văzu că Teresa sau Rosa trebuie să mai fi venit între timp, fiindcă se găsea acolo o nouă sticlă cu limonadă proaspată.

Se necăji din nou din cauza problemelor pe care trebuie să le fi provocat. Făcu o mișcare cu scopul de a se da jos din pat, dar se opri,

amintindu-și sărutul ușor al lui Javier Zarazua și felul cum o îmbrăcase în cămașa de noapte. Înțelese atunci, pe când obrajii i se impurpurau, că încă nu era pregătită să ia cina cu el. Pur și simplu, nu putea să-l vadă atât de repede.

Descoperi apoi, auzind zgomotul unor pași apăsați pe scară, că Javier Zarazua nu era genul de bărbat care să aștepte o invitație atunci când își propusese o vizită.

Auzi pașii oprindu-se în fața ușii și, dintr-un sentiment de vanitate cu totul necunoscut pentru ea, căută disperată cu privirea peria de păr. Nu mai avu nici măcar timp să-și aranjeze cu mâinile părul care îi cădea pe umeri, fiindcă, fără a se osteni să bată în prealabil, deschise usa și se apropie de pat. Cu siguranță, ochilor lui albștri nu le scăpaseră nimic din înfățișarea ei și, deși Cally socotea că trebuia să arate mai bine din moment ce se simțea mai bine, expresia lui era aspră.

– M-ai mințit, îi spuse fără nici o introducere, pe un ton la fel de aspru ca și expresia feței lui. Și, fără să aștepte ca ea să nege, cu privirea fixată asupra ei, scoase dintr-un buzunar ceasul ei și-l puse pe pat. Cally privi o clipă ceasul despre care știa că-l lăsase într-una din camerele de la etaj din casa supraveghetorului, și își ridică din nou ochii asupra feței lui.

– M-am gândit că vei avea nevoie de el, îi spuse el și Cally amână obligația de a-i mulțumi pentru grija de a i-l aduce pentru un alt moment, fiindcă acum spumega de furie. Trebuie să fi muncit pe brânci ca să faci atât de multe într-un timp așa de scurt, îi aruncă furios. Nu e de mirare că erai epuizată! Și, ca și cum n-ar mai fi suportat s-o privească, merse la fereastră și se uită posomorât afară.

Cally realiză că trebuia să spună ceva. După felul cum se purta, era extrem de nervos. Era obișnuită să-l liniștească pe tatăl ei în astfel de situații si se pregătea să-și folosescă experiența în domeniu când îi trecu prin minte că n-avea nici un motiv s-o facă. Deci nu-i convenea că, din cauza părerii despre ea, trebuise să muncească până ajunsese într-o stare de epuizare. Și ce dacă nu-i convenea?

Împărțită între persoana care fusese și cea care ar fi vrut să fie, Cally înțelese că nu va putea să se schimbe niciodată dacă se pierdea chiar în fața primului obstacol. De ce ar trebui să-l liniștească după toate lucrurile oribile pe care le spusese despre ea? De fapt, de ce trebuia să se teamă de furia lui?

– Când te-am mințit? îl provocă și trebui să se țină tare pe poziții dacă vroia să facă o schimbare în personalitatea ei. El părăsi fereastra și se apropie de ea:

– Prin implicație, ai mințit. Ai fi putut să-mi spui ieri sau alaltăieri că te-ai hotărât să cureți casa de sus în jos. Păru că se înfurie și mai tare pe măsură ce își amintea: n-ai spus nimic când te-am numit femeie leneșă. Nu ți-a plăcut, și totuși, n-ai zis nimic.

– Mă așteptasem să faci un tur al casei ca să vezi ce-am făcut, spuse ea și realiză că tendința ei de reconciliere nu dispărea atât de ușor. Oricum, zise ea într-o ultimă încercare de a se elibera de vechile obiceiuri, așa îți trebuie dacă ai crezut că…

– Nu eu am avut de suferit, izbucni el. După toate aparențele, se pregătea să adauge și cuvântul „proastă“ la lista de adjective pe care i-o rezervase.

– Nu, într-adevăr, eu am avut de suferit, răspunse arogant. Iar acum mă simt bine, așa că nu mai avem ce discuta pe tema asta. Și fiindcă oricum nu avea ce face în privința temperamentului lui, continuă provocator: închide ușa când ieși din cameră.

Furia care apăru în ochii lui în fața insolenței ei o făcu să dorească să fi fost mai blândă.

– Fir-ai… murmură el înfuriat, gata să se năpustească asupra ei și s-o sugrume.

Deși simțea că e aproape să-și ceară iertare, Cally descoperi că, în ciuda pedepsei cu moartea care părea iminentă, încăpățânarea pe care o detectase Javier refuza să cedeze terenul. Se bucură apoi că nu-și ceruse scuze, fiindcă el păru să-și recapete controlul, deși, spera ea, nu din cauză că observase cât de tare pălise din cauza fricii.

– Ai dreptate, spuse el, și Cally înțelese că era în siguranță din punct de vedere fizic, dar că se putea aștepta la câteva observații supărătoare. Am greșit presupunând că ești leneșă. De fapt, ești pregătită să trudești din greu ca să obții ceea ce își dorești, nu-i așa, draga mea?

– Să obțin ceea ce îmi doresc? Lăsă la o parte partea cu „draga mea“, nu fusese spusă cu sinceritate.

– Buna mea părere despre tine, la urma urmei, nu asta e ceea ce cauți? Nu te-ai chinuit din greu cu spălatul și călcatul draperiilor acelora când te simțeai așa de rău, cu singurul scop de a avea nevoie de ajutor, ca atunci când te-am găsit ieri noapte?

Complet uluită, îl privi fără să-și creadă urechilor.

– Crezi că… reuși ea să articuleze.

– Că ți-ai dat seama că poți obtine aici mai multe avantaje materiale decât firimiturile pe care ți le-ar fi lăsat fratele tău. Ridică din umeri și Cally își pierdu orice speranță de a-l putea vreodată întrece în insolență. Te las să-mi dovedești că greșesc, Cally Shearman, îi mai spuse el cu o bunăvoință prefăcută și părăsi camera, de data asta lăsând-o pe ea să spumege de furie.

***

Cally se trezi devreme a doua zi, în aceeași stare în care adormise cu o seară înainte: spumegând de furie și repetându-și întruna că nu-i păsa de părerea lui Javier Zarazua despre ea. Coborî din camera ei, dar fără intenția de a-i dovedi ceva. Singurul lucru la care se putea gândi, deși nu era sigură că-l poate îndeplini, era să se apuce de treabă și să-și câștige cât mai repede biletul de avion. În felul acesta, avea să scape și de observațiile lui cinice și mușcătoare.

Javier veni în hol exact în momentul în care terminase de coborât scările. Multe din camere nu aveau uși și presupuse, dar fără să-i pese

prea tare, că trebuie s-o fi auzit coborând. Javier fu primul care începu să vorbească, în timp ce analiza cu privirea silueta ei îmbrăcată în blugi și tricou.

– Și ce trăsnaie ți-a mai venit în cap, dimineața asta? o întrebă privind-o arogant de la înălțimea lui, astfel încât Cally își dori să fi rămas două trepte mai sus.

– Chiar cu riscul de a crede că vreau să-ți dovedesc ceva, ripostă ea, m-am hotărât să lucrez astăzi.

Detectă expresia de exasperare care puse stăpânire pe trăsăturile lui, dar fu doar momentană și imediat înlocuită de una răutăcioasă, pe care Cally o cunoștea prea bine.

– Presupunerile mele în privința ta au mai dat greș și înainte, spuse el leneș și își aținti privirea asupra trupului ei. Trebuie deci să presupun că nu te-ai simțit stânjenită ieri, cam pe la aceeași oră, ca acum? Oare m-au înșelat ochii și nu aveai o culoare pe care și un rac ar fi invidiat-o când te-am îmbrăcat pentru culcare?

– Ce… ce vrei să spui? întrebă ea scandalizată.

Văzu dispărând lumina malițioasă din ochii lui și în locul ei apăru o expresie concentrată, care îi dădu a înțelege că vorbea cât se poate de serios:

– Ai zece secunde să urci scările. Dacă în timpul ăsta nu te-ai mișcat, te duc eu sus și te așez personal în pat.

– N-ai face asta! Chiar și când rostea aceste cuvinte, Cally știa că vorbise serios.

– Patru, numără el, cinci.

– Brută! Brută mexicană! strigă ea furioasă.

– Opt, nouă…

Ajunsă la jumătatea scărilor, Cally îl auzi râzând și își dori cu ardoare să fi avut ceva la îndemână ca să arunce în el. Auzise că bărbații mexicani vroiau ca femeile lor să fie supuse, dar ea nu era femeia lui și nu avea nici o intenție să fie supusă. Nu fusese altceva decât supusă toată viața ei. Grozavă alegere mai făcuse: Mexic, locul unde să-și înceapă libertatea!

Din dormitorul, ei îl auzi plecând, dar nu cu mașina cum făcuse în alte dimineți. Ceea ce o atrase la fereastră era zgomotul de copite și-l văzu îndepărtându-se călărind un armăsar minunat. „Sper să dea jos cu el!“ se gândi ea, aflată în plină stare de rebeliune. Remarcă repede că nu prea avea șanse să i se îndeplinească dorința, deoarece calul și călărețul se mișcau de parcă ar fi fost un singur trup.

Imediat ce zgomotul de copite nu se mai auzi, Cally decise să dea curs revoltei care o stăpânea și să nu se întoarcă în pat, cum o obligase tiranul. Socoti că trebuie să fi plecat să-și verifice ferma și că nu se va întoarce decât pe seară, așa că putea să mergă la bucătărie și să-și ofere ajutorul.

Încercă să-i dea de înțeles Teresei, prin gesturi, că dorea ceva de lucru și se bucură când avu impresia că aceasta o înțelege și-i cere s-o urmeze.

Bucuria ei scăzu rapid când văzu că Teresa o conduse pe terasă și-i arătă prin semne să se așeze la soare și să se odihnească. În fluviul de cuvinte spaniole, cel de „domnul“ revenea cel mai des, semn că acesta dăduse ordine ca ea să nu facă nimic toată ziua.

Fiindcă nu vroia s-o supere pe Teresa, care se purtase ca un înger cu ea cu o seară înainte, deși un înger care nu prea zâmbea, Cally se întinse pe un fotoliu. Și atunci, fără să-i vină să creadă, prinse, cu coada ochiului, un zâmbet aprobator din partea Teresei care, de altfel, o părăsi curând ca să se întoarcă la treabă.

Timp de o oră, Cally rămase astfel așezată, mai întâi plină de revoltă dar apoi, în fața priveliștii răpitoare, dispoziția i se îmbunătăți. Șirurile de dealuri înalte, acoperite de diverse nuanțe de verde și cerul albastru, minunat de senin, formau un cadru deloc adecvat gândurilor amare. Aproape de locul unde stătea se afla o piscină și, deși nu înota foarte bine, simți chemarea apei. În spatele piscinei se afla o peluză cu o mulțime de tipuri de flori, dar mai ales cu stânjenei de toate culorile și margarete. În fața unei asemenea minunății, simți cum o cuprinde o liniște adâncă.

Curând, însă, privirea ei părăsi straturile de flori în favoarea unui om care săpa. Era un bărbat masiv, în jur de cincizeci de ani. Se afla destul de aproape de ea încât s-o poată vedea zâmbind, astfel încât Cally se pregăti să-i surâdă prietenos. Însă, ceva în privirea lui o reținu. Nu putea preciza despre ce era vorba, dar exista ceva în omul acela care îi dădea un sentiment de nesiguranță. Cuprinsă de acest sentiment, se hotărî să amâne pe altă dată exercițiile de înot pe care plănuise să le facă.

Tocmai începea să se gândească dacă n-ar fi fost mai bine să plece de pe terasă, când apăru Rosa cu o tavă și niște cești de cafea. Fata îi zâmbi și Cally îi întoarse zâmbetul.

Observă, apoi, că și Rosa îl văzuse pe grădinar și înțelese când Rosa îl chemă liniștită, că trebuie să se fi înșelat, și că era, de fapt, un bărbat inofensiv:

– Manuel, cafea!

Manuel plecă și Cally își sorbi relaxată cafeaua. Se simți chiar fericită când micuța Rosalinda se apropie sfioasă de ea și, chiar dacă n-o putea înțelege, începu să spună repede ceva în care cuvântul „fiesta“ se auzi de câteva ori.

Rosa, evident adorându-și fetița, n-o lăsă mult timp nesupravegheată și veni repede s-o caute. Cally menționă cuvântul „fiesta“ și avu surpriza s-o vadă pe Rosa arătându-și fetița și ridicând patru degete. Cally înțelese atunci că micuța trebuia să împlinească în curând patru ani.

Oricât de ciudat ar fi fost, fiindcă nu făcuse nimic toată ziua, când se apropie ora opt, Cally simți că îi era foame. Mâncase un prânz ușor, mult mai ușor decât ce mâncau Arturo și Manuel în bucătărie. Avusese ocazia să facă această comparație când, în ciuda protestelor Teresei, își adusese farfuriile folosite la bucătărie să le spele. Deduse că Manuel era un fel de om bun la toate, care venea din când în când la fermă.

După-amiază, îi venise în minte că nu era foarte înțelept să stea atât de mult timp la soare și optase în favoarea unei plimbări. Existau multe clădiri și pășuni în apropiere de casă și Cally avu ocazia să observe mai mulți muncitori, toți cu părul și ochii închiși la culoare. Nu purtau faimoasele sombrero, cum se așteptase, ci niște pălării de paie, cu o margine destul de lată și cu un ciucure colorat la spate, probabil să alunge insectele, se gândi ea.

Medită dacă Javier avea de gând să-i trimită o tavă de mâncare în cameră. Până acum îi trimisese deja trei și bănuia că nu se ostenise prea tare cu ele. Simți cum îi revine în suflet starea de revoltă, dar se sili s-o înăbușe. Intenționa să stea de vorbă cu el și era mai bine să nu înceapă o discuție într-o astfel de stare.

Îmbrăcă rochia lungă pe care o mai îmbrăcase și când cinase data trecută cu el. Era sigură că Teresa îl informase despre modul în care își petrecuse ziua și, fiindcă presupusese înainte că se îmbolnăvise intenționat și pentru că era predispus la tot felul de acuzații împotriva ei, cu siguranță se gândea că va aștepta să fie servită în cameră.

Fiindcă nu vroia ca el să urce în cameră și să-i poruncească să vină, Cally coborî de bunăvoie la opt fără un sfert. Îl găsi în salon turnându-și un pahar de whisky.

– Nu prea agreezi tequila? începu ea conversația, cu intenția de a fi politicoasă și fără să-i pese în ce direcție se îndreptau acum presupunerile lui.

– Ocazional, răspunse el și o măsură cu privirea. Arăți mai bine astăzi, declară el, aparent fără a aștepta un răspuns. Ce ai dori să bei?

– Dacă se poate, un vin de Xeres.

O conduse la un scaun și se îndreptă apoi spre bar, unde îi turnă într-un pahar ceea ce ceruse. Se întoarse și puse paharul pe măsuța joasă din fața ei. Se așeză pe scaunul opus și Cally avu timp să observe ce bine îi stătea în costumul ușor pe care îl purta și că părul îi părea mai întunecat, probabil era încă ud după duș, se gândi ea.

Era hotărâtă să mențină atmosfera destinsă, să-l oblige să-și păstreze pentru el agresivitatea, cel puțin până când ar fi reușit să afle răspunsul la o întrebare pe care o simțise cerând să fie lămurită tot timpul zilei. Se simți puțin îngrozită de curajul ei când se auzi spunându-i:

– Am văzut că părul tău e mai deschis la culoare decât al altor mexicani. Se simți tulburată și adăugă repede: îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticoasă.

Observă curând că nu-l jignise și se simți mai bine când îl auzi întrebând-o relaxat:

– Te nedumerește culoarea părului meu?

– Păi… da, mărturisi ea și continuă: de asemenea, n-am mai văzut vreun mexican cu ochi albaștri.

– Există mulți în partea de nord, o lămuri el și luă o înghițitură din paharul său. Se crede că ne-am moștenit culorile mai deschise de la strămoșii noștri francezi, mai degrabă decât de la cei spanioli.

Continuă să-i relateze cum împăratul Maximilian primise ajutor de la francezi, dintre care o parte rămăseseră și se căsătoriseră cu fete mexicane. Povestea frumos și Cally uită de întrebarea pe care intenționase să i-o pună și se trezi întrebând dacă strămoșii lui învățaseră franceza.

– Oui, replică el și acest „da“ franțuzesc o făcu să zâmbească, fiindcă sunase într-un fel oarecum comic. Știa că ochii lui se fixaseră asupra ei și nu înțelese de ce până când nu-l auzi spunând:

– Devii frumoasă când zâmbești, Cally. Ar trebui să zâmbești mai des.

Această afirmație o luă cu totul prin surprindere. Trebuia să fie un compliment, dar i-o spusese atât de prozaic, încât poate că, totuși, nu era menită să fie un compliment. Și oricum, îi trecu prin minte încercând să-și recapete cumpătul, dacă putea să uite de sine atât de mult încât să-i pese dacă el socotea că poate părea din când în când frumoasă, nu era nimic de zâmbit în asta.

– De asemenea, vorbești engleza fluent, spuse ea și văzu că era rândul lui să surâdă, fiindcă ea nu întârziase să abată conversația de la subiectul felului în care zâmbea.

– Am studiat câțiva ani în Statele Unite, îi dezvălui el. Aruncă o privire asupra paharului pe care ea nici nu-și amintea să-l fi golit și încheie conversația spunând: văd că ți-ai terminat paharul. Dorești altul sau mergem să mâncăm?

– Cred că optez pentru a doua variantă, replică ea și se ridică din scaun cu impresia că două pahare de vin ar fi făcut-o să înceapă să cânte.

– Un gând care te distrează?

– Mă gândeam... n-ar fi bine să mai beau acum. Nu sunt obișnuită.

Nu așteptă să vadă dacă el primise răspunsul cu sau fără scepticism, și intră în sufragerie. Când, însă, îi turnă un alt pahar de vin ca să completeze mâncarea, el nu uită să precizeze:

– E un vin ușor. De fapt, te asigur, chiar inofensiv.

Cally amână până aproape de sfârșitul mesei să-i pună întrebarea pe care o simțea arzând pe buze. Incredibil, dar până atunci nici un cuvânt aspru sau răstit nu fusese rostit. Ceea ce vroia să-l întrebe o făcea să se simtă nervoasă, dar el își menținu tot timpul mesei calmul.

– Javier...

„Oare e calm și în sinea lui?“ se întrebă ea după ce îi captase atenția. Exista ceva în privirea lui care o făcea să nu lase garda jos. Dar, desigur, nu avea de unde să știe că fusese atentă să nu-l supere doar ca să-i poată cere o favoare. Desigur, nu putea ști! Din moment ce devenise atent la ceea ce urma să spună, era mai bine să termine cu asta cât mai repede.

– Mă întrebam... începu ea și deja simțea că nu poate continua din cauza stânjenelii care o cuprinse.

– Te ascult, o încurajă el.

– Păi... mi se pare că nu prea fac mare lucru...pentru biletul meu de avion.

– Ciudat, replică el zâmbind, dar fără ca surâsul să-i ajungă și în privire, eu cred că te-ai descurcat foarte bine în treaba pe care ți-am repartizat-o.

Cally avu impresia stranie că îi îngreuna situația intenționat. Știa acum că nu era deloc lipsit de pespicacitate. Probabil că atunci când menționase biletul ei de avoin, înțelesese deja ce încerca să-i spună și, în mod deliberat, o obliga să-și spună gândul până la capăt, în loc să-i dea o mână de ajutor.

– Ei bine, eu nu cred la fel, zise ea. Evita să-l privească de teamă să nu vadă cum îi va dispărea zâmbetul dacă nu va reuși să se exprime cum trebuia, și continuă: mă întrebam dacă…

Îi aruncă o privire rapidă și fu deranjată de faptul că expresia lui nu se schimbase, că se mulțumea să stea liniștit și s-o lase să se descurce singură. Enervarea o făcu să lase tactul la o parte și-i spuse fără menajamente ce avea în minte, fără a lăsa impresia că era, de fapt, cea mai mare favoare pe care o ceruse vreodată cuiva.

– Îmi împrumuți niște bani, ca să pot cumpăra biletul de avion?

O dată ce cuvintele fură rostite, ascunse faptul că aștepta cu sufletul la gură răspunsul lui, și își ținu capul ridicat cu mândrie, gata să primească un eventual refuz.

– Să-ți împrumut? întrebă el după o pauză care ei îi păruse că durează o veșnicie și, așa cum anticipase, fără să mai zâmbească deloc.

Reuși, totuși, să adune puțin curaj din faptul că n-o refuzase net, de la început, cum ar fi putut s-o facă, așa că spuse repede, fără pic de aroganța de data asta:

– O să ți-i dau înapoi. Știu că nu ți-ar fi greu să-mi împrumuți banii aceștia. Am aruncat o privire în dimineața asta asupra…

– Așadar, ai aruncat o privire ca să evaluezi dimensiunea bogăției mele.

– Nu, nu pentru asta. Pur și simplu, m-am plimbat și am văzut…

„Naiba să-l ia!“ Nu mergea cum trebuie. Nu numai că nu reușise să-l facă să înțeleagă ce vroia să spună, dar și izbutise să-i confirme bănuiala că ar fi la fel de iubitoare de bani precum credea că este Rolfe.

N-avea nici o idee cum să-l facă să vadă că era sinceră, dar trebuia să reușească. Trebuia să rămână acolo și să asculte tot ce-i va spune, fiindcă era o problemă prea importantă ca să-i poată spune „las-o baltă!“ și să se retragă în camera ei. Trebuia să plece de aici și numai prin intermediul lui avea o șansă. Înainte însă ca să-i poată explica ce vroise de fapt să spună, Javier începuse să râdă de ea:

– Pari foarte nerăbdătoare să pleci, vrei să spui că nu-ți place aici?

Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi trebuit să-i suporte sarcasmul.

– Casa ta se găsește într-un loc foarte frumos, spuse ea, încercând să rămână calmă. Și, dacă circumstanțele ar fi fost altfel, cred… că mi-ar fi plăcut mult…să stau aici o perioadă. Dar…

– Dar ți-ai dat seama că nu prea mă înnebunesc după ochii tăi frumoși și îndurerați?

– Naiba să te ia! se răsti ea și furia pe care încercase să și-o reprime izbucnise în fața acuzației repetate de a fi o căutătoare de avantaje materiale.

Răspunsul lui fu un zâmbet rece. Exista totuși ceva în privirea lui, ceva care semăna a admirație pentru ochii pe care îi considera frumoși si care acum își vărsau focul pe el. Sau poate nu era altceva decât satisfacția că reușise atât de ușor să-i distrugă aparența de calm?

– Ai spus că o să-mi dai banii înapoi, dacă sunt de acord și îți plătesc biletul de avion? Reuși s-o facă imediat mai liniștită prin faptul că reveni la subiectul principal. Cally, care fusese cât pe ce să arunce cu o vază în el, inspiră adânc și se calmă în fața perspectivei de a discuta afaceri fără a mai fi insultată.

– Da, firește, spuse ea, dar se simți totuși jignită că ar putea s-o considere capabilă să ceară bani unui bărbat fără intenția de a-i returna. Ar fi doar un împrumut.

– Pot să te întreb cum intenționezi să-mi returnezi acești bani? Era o întrebare firească, pe care orice om de afaceri ar fi pus-o, consideră ea și începu să se simtă mai bine. Din câte înțeleg, tatăl tău trebuie să fie la fel de lipsit de mijloace ca și tine, altfel i-ai fi telegrafiat pentru bani de biletul de avion chiar din hotelul din Queretaro.

Nici măcar nu-i trecuse varianta aceasta prin minte. Probabil că până și subconștientul ei știa că ar fi fost o risipă de bani, telegrama pentru ajutor de la tatăl ei.

– Tatăl meu nu e lipsit de mijloace, spuse ea, din cauza mândriei pe de o parte, și datorită amintirii banilor ce vor rezulta din vânzarea casei, pe de altă parte. Chiar dacă venitul acesta urma să fie împărțit cu Elma Bates, ar fi rămas, totuși, o sumă destul de frumușică.

– Dar nu e dispus să te ajute cu unul dintre aceste mijloace?

– A plătit biletul până aici, răspunse scurt Cally, întrebându-se de ce și cum ajunsese în discuție tatăl ei. Simți cum i se taie respirația când îl auzi pe Javier spunând pe un ton aspru:

– Pentru un om care pare atât de avar precum tatăl tău, aceasta, mai degrabă, conduce la concluzia că ți-a plătit biletul doar ca să scape de tine. După asta, urmă întrebarea directă: se bucura să scape de tine?

Faptul că întrebarea o duru, o făcu pe Cally conștientă că trebuia, totuși, să simtă ceva respect pentru tatăl ei.

– Nu există loc și pentru mine în casa lui, alături de noua lui soție, răspunse calm și nu crezu nici o clipă că vocea lui Javier se înmuie din cauză că știa că o va durea întrebarea lui, când continuă:

– Tatăl tău nu te iubește?

Era rândul ei să fie batjocoritoare. Nu vroia ca el să știe că răspunsul la întrebarea aceasta îl știa în sinea ei, și cât de mult o durea.

– Nu mi-a spus-o niciodată.

– Când dragostea există, nu e nevoie să aibă glas. Ar trebui să știi în sufletul tău dacă te iubește sau nu.

Cally reîncepu să-l urască.

– Atunci, cred că pot presupune că nu prea se gândește la mine, spuse ea cu o voce de gheață. Javier nu făcu nici un comentariu în fața acestei afirmații. Apoi, sătulă de el și de această conversație, Cally continuă: aș prefera să nu mai discut despre tatăl meu sau despre lipsa lui de afecțiune fața de mine, dacă nu te superi.

– Foarte bine. Revenim la problema cum îmi vei returna împrumutul pe care mi-l soliciți.

– O să mă angajez, spuse ea fără să ezite și simți cum îi revine curajul. O dată întoarsă în Anglia, o să găsesc o slujbă.

– Făcând ce? Dacă nu m-ai mințit, n-ai mai lucrat niciodată până acum.

– O să… Se opri, fiindcă nu ajunsese cu gândul în punctul acesta. Nu se gândise decât la un loc în care să trăiască, după ce ar fi plecat de acolo. N-am lucrat niciodată pentru bani, e adevărat, dar am fost menajera tatălui meu. I-am păstrat casa imaculată, nu se temu să recunoască asta cu voce tare. Javier trebuia să vadă că nu se teme de muncă.

– Nu mă îndoiesc. Părea sincer și ea înțelese că se gândea la treaba pe care o făcuse în casa supraveghetorului.

– Nu ți-aș fi cerut, continuă ea, simțindu-se mult mai bine fiindcă înțelese că el nu credea că-și va dezamăgi viitorul patron, dar nu-l găsesc pe Rolfe și…

Ratase ocazia. Știu asta din prima clipă în care se auzi menționând numele lui Rolfe. Orice aparență de bunăvoință a lui Javier dispăru în fața amintirii suferinței pe care un membru al familiei lui o îndurase din partea unui membru al familiei ei. Din felul în care i se mișca bărbia, Cally înțelese că ura lui pentru Rolfe și disprețul pentru ceea ce credea că fratele ei făcuse, erau prea mari ca să poată fi stăpânite. Rămase totuși politicos când se ridică și-i spuse:

– Pofta ta de mâncare face progrese, îi comunică el, lăsând-o să înțeleagă că o urmărise în timpul mesei. Cally simți cum ura ei renaște, fiindcă pricepu că acesta fusese singurul motiv pentru

amabilitatea lui din timpul cinei. Probabil că luase apetitul ei crescut drept un semn sigur de scădere a ostilității pe care o avea față de el. Din moment ce cina a luat sfârșit, trebuie să te rog să mă scuzi. Am niște hârtii peste care trebuie să mă uit.

– Dar... dar cum rămâne cu biletul meu de avion? Se ridică în picioare și ajunse la ușă în același timp cu el. Nu trecuse prin toate acestea doar ca să constate cum i se trântește ușa în fața tuturor speranțelor sale.

– Biletul tău? Păru că își adună toată îngâmfarea de care era capabil în momentul în care o privi. Ai dat de înțeles că vei munci pentru el și așa vei face, atâta doar că nu în țara ta.

– Adică, voi rămâne aici? Nu-i venea să creadă. Toate speranțele ei...

– Pentru o bucată bunicică de timp, cred. Părea că era făcut din piatră când continuă: asta, bineînțeles, dacă nu intenționezi să urmezi cât mai repede exemplul fratelui tău. Deci, încă se mai gândea la Rolfe.

– Nu... nu te înțeleg.

– Nu? Fratele tău credea că și-a găsit o soție bogată, nu?

– Crezi că?... Cally înghiți greu, fiindcă pricepuse ce insinua el. Crezi că aș...aș alerga după tine ca să obțin biletul de avion fără să muncesc?

– Nu-mi amintesc să fi obiectat prea mult când te-am sărutat ieri, îi spuse el arogant și, pe când Cally începu să se înroșească fiindcă și el obsevase că nu se împotrivise, continuă: de fapt, nu-mi amintesc să fi obiectat deloc.

Nu știa care anume era mai puternic resimțită în sufletul ei: aroganța lui enervantă sau rușinea că ceea ce spusese era adevărat. Mâna ei dreaptă care ceruse, în trecut, de mai multe ori să acționeze, păru că găsește acest moment ca fiind cel oportun și descrise un arc în aer.

Il pălmuise drept peste față, deși nu prea știa ce anume face, mâna ei părea că acționase de una singură.

– Dacă tot suntem la subiectul amintiri, spuse ea rece în liniștea care se așternu după gestul ei, fără să simtă nici un sentiment de regret în fața urmei roșii pe care obrazul lui bronzat o arbora, atunci îmi amintesc că am uitat să-ți dau ieri asta.

El zâmbi și Cally nu înțelese de ce.

– Totuși, cred, Cally Shearman, spuse el blând, că pedeapsa întrece cu mult crima. Desigur, avea dreptate, nu fusese cine știe ce sărut. Dă-mi voie, dragă Cally, să egalez scorul.

Nu știa ce vroia să spună, dar nu credea că-i va returna gestul, deși Cally își aminti că de multe ori în trecut, arătase ca și cum ar fi avut poftă s-o lovească.

Chiar și așa, făcu un pas grăbit înapoi, dar descoperi că el era mai rapid. Nu o urmase ca s-o lovească. Înainte să înțeleagă ce se petrecea, se trezi în brațele lui și simți din nou atingerea gurii care o atinsese pe a ei cu o zi înainte.

Sărutul acesta nu putea fi comparat cu cel de ieri. Luptându-se ca o furie să scape, Cally se trezi că lupta simultan și împotriva magiei pe care o declanșa gura lui, mai ales acea buză inferioară senzuală.

Nu vroia să-i răspundă la sărut și n-o făcu. Dar, ce se întampla cu ea? Nu putea fi adevărat, dar, totuși, se simțea în siguranță în brațele lui.

– Oprește-te, reuși ea să spună și să se elibereze, dar doar pentru un moment, fiindcă simți din nou cum o sărută și cum strânsoarea brațelor lui devine mai puternică. Încercă iar să se zbată și să-și îndepărteze trupul de al lui, pe măsură ce-l simțea apropindu-se tot mai mult. Era uluită în fața sentimentelor necunoscute care o cuprindeau.

Când îi dădu drumul, nu se mai zbătea, se uita doar uimită și tăcută în ochii lui. Din privirea lui, înțelese că știa tot ce se petrecea cu ea, cât de năucitoare i se păruse experiența.

– Nu credeai că se găsesc sentimente de felul acesta în interiorul tău, nu-i așa? murmură el blând, fără să ascundă că putea să-i citească uimirea din ochi.

– Eu… începu ea să zică, dar simți cum se înfurie în fața faptului că el era stăpân pe situație și că, probabil, râdea de naivitatea ei. Furia trebuie să-i fi accelerat gândirea fiindcă, deodată, îi veni o idee care dădea un răspuns la toate frământările ei. Se întrebă de ce nu se gândise mai devreme la ideea salvatoare și găsi, ca singură explicație posibilă, faptul că trebuie să fi fost obosită si mental, nu numai fizic.

– Poți să-ți păstrezi banii, n-am nevoie de ei. Văzu cum ochii i se îngustau atât din cauza tonului, cât si al cuvintelor ei. Mâine dimineață, la prima oră, mă voi duce la Consulatul Britanic. Cu asta se ocupă, se rugă repede în gând să aibă dreptate, cu ajutarea englezilor care au probleme.

Furia ei nu-l afectase deloc. Se mulțumi să se sprijine liniștit de masă, cu mâinile pe marginea ei. Cally înțelese instantaneu că nu-i va plăcea ce pusese la cale și ce se ascundea în spatele privirii lui viclene.

– În afara faptului că nu există un Consulat Britanic în Durango, spuse el privind în jos, familia ta, domnișoară, încă mai datorează ceva familiei mele.

Își ridică ochii din pământ și privirea lui rece ca gheața îi dădu de înțeles că nu socotea că datoria familiei ei se încheiase și că nu va putea pleca până când n-o va plăti ea. Se depărtă de masă și păru să nu se ostenească să remarce hotărârea din privirea ei când îi spuse că va găsi un Consulat chiar dacă își va cheltui ultimii bani pe care îi avea doar pe taxiuri și autobuze. Se mulțumi să-i spună pe un ton la fel de hotărât:

– Dacă faci un singur pas în afara proprietății mele, domnișoară Aroganța-întruchipată, o să te trezești cu fratele în închisoare înainte de a-ți găsi un loc într-un avion.

– Închisoare! Hotărârea ei se evaporă imediat. Nu poți…nu știi unde este.

– Am ceva legături și cam știu unde a plecat. Nu va fi prea greu pentru poliție să găsească un englez.

În fața expresiei lipsită de milă de pe fața lui Javier, Cally abandonă orice dorință de a-și găsi fratele. Acum ar fi vrut doar să rămână ascuns, ascuns pentru totdeauna. Își învinse cu greu teama și-l provocă:

– N-ai nimic pentru care să fie arestat. N-a făcut nimic rău! Înțelese însă destul de repede, că n-ar fi trebuit să spună asta. Fața lui Javier deveni de piatră în fața acestor cuvinte.

– Lăsăm la o parte aspectele de ordin moral, fiindcă, evident, ești făcută din același aluat ca el, ripostă el aspru. E suficient să înțelegi că mă pot gândi destul de ușor la un motiv care să determine poliția să-l rețină până când va fi audiat.

– Dar… Simți cum se înăbușă în fața acestei amenințări. Un avocat bun va putea dovedi repede că e nevinovat.

– Poate, fu el de acord. Dar nu înainte de a fi experimentat viața într-o închisoare mexicană. În timp ce încerca să înțeleagă ceea ce-i spusese, el se apropie de ușă, o deschise, și o lăsă să treacă prima. Apoi, continuă: legile noastre diferă puțin de ale voastre. Aici, o persoană e vinovată până la dovedirea contrariului.

Mișcându-se automat, Cally ieși din cameră. Nu putea să creadă că bărbatul care dovedise atâta căldură când o sărutase mai înainte, era același cu omul acesta care părea că avea gheață în vene, în loc de sânge. El remarcă efectul pe care vorbele sale îl avuseseră asupra ei și continuă degajat:

– Am pomenit și de faptul că programul de judecată tinde să fie destul de aglomerat? Fratele tău va sta destul de mult prin închisori…

Cally nici nu știa cum reușise să ajungă în cameră. Era prea zdrobită pentru a mai putea să tune și să fulgere împotriva lui Javier Zarazua. O învinsese și era conștient de asta. Nu avea de ales, trebuia să i se supună cu desăvârșire, dacă ținea ca Rolfe să nu afle cum arătau închisorile mexicane.

Capitolul 6

Timp de trei zile, gândurile lui Cally despre Javier Zarazua au fost nimicitoare precum acidul. În timpul meselor nu-i vorbea decât dacă nu putea altfel și, dacă părea că se săturase de ea, nu putea decât să se bucure. Ar fi preferat, de departe, să mănânce în bucătărie, cu servitorii.

Lucrurile se agravaseră și din faptul că el insista să urmeze literă cu literă sfatul doctorului. După trei zile de odihnă continuă, Cally își dorea cu disperare o activitate.

În cea de-a patra zi de când Javier o amenințase cu ce va păți Rolfe dacă ea va părăsi proprietatea lui, Cally stătea pe terasă, sorbindu-și cafeaua de dimineață și cumpănea avantajele pe care, totuși, le avea lipsa de activitate. Pentru început, reușise să cunoască mai bine restul personalului.

De fapt, Teresa îi adresase ieri, din proprie inițiativă, un zâmbet, ceea ce nu putea fi decât un câștig. Din câte observase, Javier era singurul care reușea să obțină așa ceva din partea menajerei. Natura fusese mai generoasă cu soțul ei, cu Arturo. Deși și acesta era la fel de puțin generos cu zâmbetele, fața lui avea permanent o expresie de

bună dispoziție care înveselea lumea. Rosa era favorita lui Cally. Se înțelegeau excelent, în ciuda neputinței de a găsi un limbaj verbal comun.

Gândurile îi fură întrerupte, ca în fiecare dimineață, de altfel, de Rosalinda. Își reaminti că fetița împlinea în ziua aceea patru ani, așa că scoase din geantă ciocolata cu lapte preferată a lui Rolfe și i-o dădu. O adusese cu ea de teamă că în Mexic nu se găsea de cumpărat. Nu avea altceva să-i ofere, dar fetița o luă bucuroasă, cu ambele mâini, și se năpusti în casă, strigându-și mama.

Îl văzu pe Manuel și se adânci din nou în gânduri. Se obișnuise să-l vadă și, deși la început se simțea prost din cauza faptului că o privea necontenit, se liniștise curând. Se gândea că, probabil, pur și simplu nu era obișnuit să vadă oameni cu ochi și păr atât de deschise la culoare. Părea că nu se stabilise nici unde și adunase un lustru de engleză din călătoriile sale care, din când în când, se dovedea a fi folositor.

Manuel se afla în bucătărie când Cally intră să-și aducă ceașca de cafea. Teresa protestă cum făcea întotdeauna, dar de data asta fu întreruptă de Rosa, care veni zâmbind și-i mulțumi pentru ciocolata dăruită Rosalindei.

– Plăcerea a fost a mea, răspunse Cally și încercă din greu să priceapă ceva din șuvoiul de spaniolă pe care-l rostea Rosa. Reuși doar să înțeleagă că era ceva legat de un festival.

– Rosa invită pe tine la petrecere, se dovedi util Manuel.

Cally acceptă cu plăcere invitația pentru aniversarea Rosalindei din după-amiaza aceea. Se gândea fericită că, în sfârșit, va avea ceva de făcut.

Programul Rosei era flexibil și fiindcă nu lucra în după-amiaza aceea, se stabili că Manuel va fi cel care s-o ducă pe Cally la casa din interiorul fermei, unde locuiau Rosa și soțul ei. La ora trei, Cally se urcă în camioneta lui Manuel. Era nevopsită și motorul huruia întruna. Îi trecu prin minte că ar fi fost mai util să fie folosită ca fier vechi decât să ducă pe cineva de-a lungul țării.

Manuel încetini, fiindcă începuseră să se vadă niște căsuțe. Când schimbă viteza, mâna lui atinse ușor genunchiul lui Cally. Nu luă în seamă atingerea aceasta pe care o crezu cu totul accidentală și continuă să se gândească la ajutorul pe care i-l putea oferi Rosei în organizarea petrecerii.

– Duc casă, îi spuse Manuel într-un amestec de spaniolă și engleză și Cally era prea ocupată să încerce să-și dea seama dacă aceasta însemna că o va aduce tot el înapoi, ca să mai observe felul în care o privea.

– Mulțumesc mult, Manuel, acceptă ea și-l părăsi ca să intre în casa pe care i-o indicase ca fiind cea a Rosei.

Speranța ei de a da o mână de ajutor se risipi din clipa în care intră în casă. Se afla acolo o întreagă armată de femei. Ziua de naștere a unui copil trebuia să fie un eveniment important în Mexic. Se încredință cu adevărat de acest lucru când dădu cu ochii de un tort imens, cu trei etaje. Ea nu avusese niciodată o zi de naștere sărbătorită, dar fusese la o aniversare cu puțin înainte de moartea mamei ei, și tortul, din ceea ce își mai putea aminti, nu semănase nici pe departe cu acesta, imens și cu figurine pe fiecare strat.

Rosa o întâmpină cu atâta căldură, încât se simți imediat un oaspete deosebit. Trecu din bucătărie în grădină, unde se aflau o mulțime de mese și scaune, o parte din ele cu siguranță împrumutate de la vecini. Printre ele, copii îmbrăcați în toate culorile, păreau că se distrează de minune.

Exista o mulțime de mâncare și Coca-Cola peste tot. Într-un colț se afla o grămadă de cadouri despre care, află mai târziu, că erau destinate fiecărui copil, pentru a le lua la plecare.

Petrecerea era în toi, când câțiva bărbați apropiați familiei se întoarseră mai repede de la muncă. Izbucni atunci strigătul de „Pinata“ și Cally fu cât se poate de uimită să vadă apărând un clovn făcut din ziare, în mărime naturală, cu hârtie creponată colorată pe cap și cu un nas mare, roșu.

Rosa îi făcuse cunoștință cu soțul ei, Pepe, un bărbat subțire, cu ochi negri și doar puțin mai înalt decat soția lui. El fu acela care îi chemă pe copii în jurul lui și legă figurina cea ciudată de o sfoară de care, de obicei, trebuie să fi atârnat rufe.

Fascinată cum nu-și mai amintea să fi fost vreodată în viață, Cally urmări cum Rosalindei i se pune în mâini ceea ce probabil trebuie să fi fost o coadă de mătură. Toată lumea începu să bată din palme și să cânte: „Dale, dale, dale, No pierdas el tino, Porque si lo pierdes, pierdes el camino“ în timp ce micuța Rosalinda lovea cu bățul în figurină. Părinții se adunară în jurul copiilor. După Rosalinda, fiecare copil, pe rând, primi bățul și lovi figurina.

Punctul culminant fu atins în momentul în care, după ce figurinei i se amputaseră membrele, un copil lovi îndemânatic și tot felul de dulciuri și bomboane căzură din capul păpușii. Copiii se repeziră să adune fiecare cât mai multe dulciuri și Cally simți cum starea sufletească i se înseninează. Izbucni în râs.

Simți pe cineva în spatele umărului ei. Mai sosise cineva și ea bloca drumul. Râsul se retrase dar se prefăcu într-un zâmbet fericit.

Se întoarse, zâmbind încă. Îl recunoscu în întârziat pe Javier Zarazua și văzu că se uita la zâmbetul ei. În ultimele zile, abia dacă deschisese gura în preajma lui, de zâmbit nici nu putea fi vorba. Surâsul ei dispăru.

– Te bucuri de petrecere? o întrebă el, aparent fără să observe efectul venirii lui asupra stării ei sufletești.

„Mă bucuram“ se gândi ea. De ce trebuise să vină și să strice totul? Rezerva ei, care dispăruse cu totul în timpul zilei, reveni cu toate forțele.

– Foarte mult, răspunse rece. În realitate, nu se mai simțea deloc bine și se pregăti să plece. Cu el acolo, n-avea nici un rost să mai rămână. Scuză-mă, spuse politicos și se îndepărtă de el. Avea de gând să-și ia rămas-bun de la gazde și să plece. Poate că-l va întâlni pe Manuel pe drum.

Intenția ei de-a scăpa de Javier nu se materializă. Când ajunse la părinții mândri ai micuței Rosalinda, se trezi cu el lângă ea, primit cu multă căldură de către Rosa și Pepe.

Așteptă o pauză în șuvoiul de spaniolă al celor trei și încercă cum putea mai bine s-o facă pe Rosa să înțeleagă cât de mult îi plăcuse petrecerea. Își luă rămas-bun de la Rosa, ferm convinsă că Javier va rămâne să vorbească în continuare cu ei. Într-adevăr el le mai spuse câteva cuvinte, dar o ajunse repede și, punându-i o mână pe braț, trecură printre șirurile de părinți, Javier schimbând câte o vorbă cu câțiva din ei.

Cally fierbea. Cum îndrăznise s-o ia de braț în fața tuturor oamenilor aceia? Parcă ar fi fost escorta ei sau ceva de genul acesta. Imediat ce ajunseră în casă, își retrase brațul și se pregăti să-și ia, pe un ton rece, la revedere de la el.

– O să te văd, probabil, la cină, spuse ea dându-i de înțeles că vroia să plece singură și văzu imediat, din privirea aspră pe care o primi, că nu era de acord.

– Te duc acasă.

– Nu. Manuel va veni după mine. Vreau să…

– Manuel nu va veni după tine. Și n-o să mergi pe jos pe căldura asta, o informă el cu o aroganță care o reduse la tăcere.

– Am aranjat cu Manuel să…

– I-am spus să-și vadă de treabă.

Doamne, cum îl mai ura! Plină de gânduri furioase împotriva lui, Cally se îndreptă spre mașină. Se abținu să se uite la el când se așeză lângă ea, dar, fiindcă nu părea că avea de gând să pornească, îi aruncă o privire.

– Pe viitor, nu vei mai merge nicăieri cu Manuel, e clar?

În afara acestui drum spre casă, nu avea nici o intenție să meargă undeva cu Manuel. Aceasta însă n-o opri să riposteze imediat. Din câte putea vedea, Javier Zarazua avea intenția să-i strice și cea mai mică plăcere.

– Cine te crezi?

– Sunt bărbatul care îți va face rost de un bilet de avion, îi spuse scurt. Altă indicație că trebuia să fie gata să-i facă pe plac!

– Și ce-ți mai place s-o spui! se răsti ea și văzu cum mâinile i se încordară pe volan, semn clar că îl provoca peste limita lui de toleranță.

– Stai departe de el! tună el și dădu furios drumul motorului.

Drumul de întoarcere dură jumătate din cât îi trebuise lui Manuel să-l facă la venire și fu parcurs într-o tăcere apăsătoare.

Cally descoperi că presupunerea ei că-l va vedea pe Javier la cină fusese eronată. În camera lui de lucru lumina era aprinsă și crezu că prefera să mănânce lucrând la hârtii. Cally știa deja că petrecea mult timp în camera aceea.

Această stare de lucruri îi făcu plăcere. Mai bine să stea închis în birou decât să stea la masă cu ea și s-o oblige să-l suporte mai mult decât se simțea în stare. Ciudat, totuși, nu prea avea poftă de mâncare deși nu mâncase aproape nimic în timpul petrecerii.

A doua zi dimineață se trezi în aceeași stare de revoltă. Se săturase până peste cap ca Javier Zarazua să stabilească tot timpul ce putea și ce nu putea face. O altă zi lungă de inactivitate părea că o așteaptă.

Simțea nevoia de a face ceva. Începea să creadă că până și munca în casa supraveghetorului era mai plăcută decât plictiseala. Pe la ora unsprezece, se revoltă complet împotriva decretului lui Javier privind nevoia ei odihnă. Se afla pe terasă când îl văzu pe Manuel venind spre casă. Se gândi că trebuie să se scuze dacă din cauza ei avusese probleme cu Javier ieri, așa că străbătu peluza care o despărțea de el.

Își ceru iertare și văzu, din zâmbetul lui Manuel, că nu-i purta ranchiună.

– Condus? o întrebă el și ea înțelese că avea treabă în oraș și se oferea s-o lase și pe ea, undeva, în drum. Ținea în mână o bucată de lemn, probabil avea nevoie de șuruburi sau de ceva de genul acesta.

Cu regret, clătină din cap, în semn de negație. Nu putea da uitării atât de ușor ce o amenințase Javier că îi va face lui Rolfe dacă pleca de pe proprietatea lui. Revolta care fierbea în ea îi dădu, însă, o idee.

– Mă duci până la casa supraveghetorului?

– Da, da, răspunse imediat Manuel și Cally se gândi, din nou, ce frumos era din partea lui că nu se supărase deloc pe ea din cauza perdafului pe care trebuie să-l fi primit de la Javier cu o zi înainte.

– Un moment, îi spuse ea.

Se duse fericită în biroul lui Javier-cel-atotputernic-și-atotștiutor și luă un set de chei pe care-l mai văzuse și înainte.

Nu-i luă mult să recunoască eticheta de pe cea pe care o cunoștea ca fiind cea de la casa supraveghetorului. Îl sfidă în gând și se grăbi să se ducă în locul unde știa că Manuel își parca, de obicei, camioneta. Dintr-un sentiment de prudență caracteristic pentru firea ei, Cally intră, mai întâi, în bucătărie.

Teresa o privi când intră.

– Casa supraveghetorului, îi spuse Cally bine dispusă. Mă duce Manuel. Teresa o privi fără să înțeleagă și atunci se apropie și-i arătă eticheta atașată cheii din mâinile ei. Teresa se grăbi să spună agitată:

– Nu! Nu! exclamă ea și întinse mâinile spre ea.

– Ba da! Ba da! chicoti Cally și se îndreptă spre ușă. Să-i spună ea lui Javier, ce importanță avea!

O să pună la loc draperiile, își făcu ea planul, în timp ce se așeza lângă Manuel. Mașina porni și Cally nu mai apucă s-o vadă pe Teresa ieșind din casă și strigând ceva în spaniolă lui Manuel.

Din nou, în timp ce conducea, mâna lui Manuel îi atinse, în treacăt, genunchiul. Zâmbetul pe care îl avea pe buze dispăru brusc când văzu felul în care o privea pe furiș.

„Trebuie să mi se fi părut“, se gândi ea, dar simți cum o parte din entuziasmul ei se risipește. Se trase mai aproape de ușă, deși era sigură că trebuie să se fi înșelat.

Sentimentul de stinghereală o făcu să sară jos din mașina îndată ce aceasta opri în fața casei supraveghetorului. Vroia să evite o conversație cu Manuel, așa că îi mulțumi repede și se îndepărtă.

Se încredință că alesese cheia corectă în momentul în care lacătul de la ușa de la intrare se desfăcu. Intră în casă. La parter, totul era așa cum lăsase, dar se simți plină de energie. Intră în bucătărie, luă galeriile de care avea nevoie ca să fixeze draperiile și, cu gândul acesta în minte, urcă la etaj.

Tocmai repartiza galeriile pe camere, când un sunet o făcu să se întoarcă.

– Distracție, nu, domnișoară? spuse Manuel și Cally nu înțelese, pentru moment, de ce se afla acolo și de ce o privea în felul acela.

Înțelese apoi, și un sentiment de spaimă o cuprinse din cap până în picioare. Simți cum i se usucă gâtul și cum i se învârtește capul. Ar fi putut țipa oricât, nimeni n-ar fi auzit-o.

– Nu, Manuel, spuse ea, încercând să-și modeleze vocea încât să pară fermă, ai înțeles greșit.

– Da, răspunse el, dar fără să pară că auzise ceva din ceea ce-i spunea ea. Râdea în timp ce o privea lasciv, dezbrăcând-o în gând. Se îndreptă spre ea, desfăcându-și cureaua de la pantaloni.

Groaza o făcu să acționeze. Sări repede peste pat, spre fereastră, dar își aminti că mai încercase o dată să deschidă fereastra spre care se îndrepta și nu reușise.

– Nu. Nu distracție, spuse ea în timp ce evalua mental situația. Își dădu seama că era mai ușoară și, deci, și mai iute decât el. Totul era să păstreze un spațiu între ei. Dacă ar fi pus mâna pe ea, n-ar fi avut nici o șansă, el fiind mult mai puternic decât ea.

– Da, spuse el, petrecere.

Vroia deci să petreacă. Fără să-l scape o clipă din ochi, Cally luă bățul de draperii. Nu era o armă prea bună, dar alta nu avea.

Îl văzu privind obiectul din mâna ei și-i auzi râsul grosolan. Apoi, brusc, în timp ce râsul lui se stingea, i se păru că aude un zgomot de

mașină. Simți cum îi crește speranța, dar se temu să meargă la fereastră să se uite. N-ar fi putut îndura să se fi înșelat și, mai ales, Manuel ar fi putut folosi ocazia ca s-o prindă. Putea să vadă că el nu auzise nimic. Se apropia treptat de ea, devorând-o din priviri.

Se opri brusc. Auzise și el cum o striga cineva pe nume și zgomotul unor pași urcând scările.

Cally răsuflă ușurată. Lacrimi îi apărură în ochi când Javier se repezi în cameră. Avea o privire care devenea tot mai întunecată pe măsură ce înțelegea situația: ea, încă apărându-se cu bățul subțire de la draperii și Manuel în fața ei.

Manuel începuse să spună ceva repede și, deși Cally nu putea înțelege ce încerca să explice, presupuse că, probabil, se justifica spunând că ea era cea care îl adusese acolo. Javier nu părea, însă, interesat de explicațiile lui. Cu un muget de taur, îl trase pe Manuel afară din cameră și din câmpul ei vizual. După zgomotul de lovituri care urmă, Cally își putu doar imagina ce se întâmpla.

Nu crezu nici un moment că Manuel, în ciuda greutății sale, l-ar fi putut învinge pe Javier. Simți cum o învăluia recunoștința gândindu-se la el. Venise s-o salveze.

Eliberarea de frica pe care o simțise păru că acționează asupra nervilor săi, și nu se putu stăpâni să nu izbucnească în plâns.

Plângea când, după câteva minute, Javier reveni în cameră. Auzi motorul camionetei lui Manuel pornind și știu că Javier nu-l omorâse, cum păruse că avea intenția. Nu-i văzu privirea încordată. Nu reușea să-și recapete controlul și-i strigă printre lacrimi:

– Oh, Javier! E numai vina mea. N-am înțeles…ar fi trebuit să știu…

Încordarea de pe fața lui dispăru. O luă în brațe și o puse pe pat. O ținea strâns în brațele lui liniștitoare și o mângâia pe spate.

– De unde să fi știut tu asemenea lucruri? murmură el blând și continuă s-o mângâie cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi puse capul pe umărul lui.

– Trebuia…trebuia să fi știut ce fel de om este, spuse ea printre suspine. Tu ai bănuit. De aceea mi-ai spus să nu merg nicăieri cu el, nu-i așa?

O mângâia în continuare și încerca s-o calmeze.

– S-a terminat acum, nu-l vei mai vedea. Nu te mai gândi la asta.

– Îmi pare rău, spuse ea printre lacrimi.

Emoțiile, care fuseseră reprimate ani de-a lungul, păreau că au ieșit dintr-o dată toate la suprafață si nu se lăsau dominate așa de ușor. Rezerva ei naturală aparținea trecutului și Cally simți că avea nevoie de toată siguranța pe care o putea obține. Se agăță de el, își petrecu brațele în jurul taliei lui și se ghemui la pieptul lui.

Nu-i trecu prin minte că, deoarece crezuse mereu că-l urăște, să se simtă atât de bine în brațele lui, era un lucru ciudat. Simți cum mâna lui îi părăsește părul, se așază sub bărbia ei și o ridică astfel încât să-i poată vedea ochii. Sub privirea lui scrutătoare, tot ce reuși să gândească fu cât de răvășită trebuie să fi arătat în momentul acela.

– Trebuie să fiu îngrozitoare, îngână ea când degetele lui o atinseră ușor pe față și-i șterseră lacrimile.

– Ești frumoasă, îi spuse el blând. Nu știa nici ea cum, dar Cally reuși să zâmbească. Ținea minte că-i spusese, o dată, că era frumoasă când zâmbea.

Javier nu zâmbi în fața efortului ei. Ochii lui trecură de la buze înapoi la ochii ei. Atunci, o sărută.

Era liniște în cameră. Cally nu mai suspina. Nu mai simțea nevoia să suspine. Rămase agățată de el, fiindcă se întâmpla ceva cu ea și nu știa ce. Tot ce știa cu siguranță în acea clipă, era că nu-l ura pe acest înalt și blond mexican. Ceea ce însemna că trebuia să-l placă, din moment ce nu se revoltase când o sărutase atât de ușor pe gură.

– Cred, spuse Javier, ținând-o în brațe la fel de puternic pe cât îl strângea și ea, că ar trebui să plecăm.

– Da, răspunse Cally, dar nu făcu nici o mișcare să-i dea drumul, cum nu făcu nici el.

– Eu… spuse el și privi în ochii ei mari și limpezi. Îi scăpă un suspin înăbușit și o strânse și mai tare în brațe. O sărută din nou.

Al doilea sărut fu mai adânc decât primul. Al treilea sărut o făcu să-și piardă capul. Își păstră brațele strânse în jurul lui și simți cum gura îi lua foc în timp ce răspundea la sărutul lui.

Simți cum mâinile lui coborâră de-a lungul spatelui ei. Se simțea cuprinsă de o vrajă și renunță să mai gândească. În timp ce el începea s-o sărute pe gât și apoi în spatele urechii, Cally îi mângâie umerii lați și, în final, ajunse cu mâinile în părul lui.

Nu-și dădu seama când îi descheiase cămașa de blugi. Mâinile lui îi atinseră talia goală și începură să vină spre partea din față a trupului ei. Cally înghiți în sec.

– Nu-ți fie frică, îi șopti el, privind-o în ochi cu o expresie tandră în timp ce mâinile lui urcau.

Cally ar fi vrut să-și spună că nu-i era frică, dar nu era sigură pe sentimentele ei în clipa aceea, așa că nu spuse nimic. Când îl simți atingându-i pieptul, cu buzele lipite în continuare de ale ei, se agăță din nou de el și-i șopti numele, repirând greu:

– Javier!

– Îți fac rău? o întrebă el cu glas scăzut și își încetini mângâierile, dar fără a-și despărți mâinile de pieptul ei.

– Oh, nu, șopti ea și se înroși din cauza propriilor cuvinte. Se gândi că ar trebui să se simtă ca o femeie decăzută, dar, ciudat, nu simți nimic de acest fel.

Zâmbi când îi văzu culoarea feței, dar o salvă de sentimentul de stânjeneală sărutând-o din nou. Ușor, fără să se grăbească, îi desfăcu nasturii și-i dădu jos sutienul. Mintea lui Cally se goli cu desăvârșire.

Aproape fără să știe ce face, Cally simți aceeași nevoie să-i atingă pielea goală. La rândul ei, îi descheie cămașa și-și lăsă mâinile să-și asume aceeași libertate cu care o atingeau ale lui.

Simți nevoia de a-i avea corpul lipit de al ei și Javier păru să-i citească gândul. O trase aproape de el și, printr-o mișcare de alunecare, o făcu să se întindă. Îi șopti răgușit:

– Te quiero.

– Ce… ce înseamnă? întrebă Cally simțind un fel de nervozitate.

Javier îi zâmbi tandru.

– Te doresc, îi traduse el și continuă dintr-o răsuflare: te amo.

Cally nu mai auzi traducerea lui „te amo“, fiindcă nervii pe care-i domolise până acum se răsculară și, tocmai când Javier se pregătea s-o sărute din nou, simți cum o amenință un atac de tuse.

Intră în panică și încercă să se elibereze de sub el. Trebuie că el pricepuse ce se petrecea cu ea, fiindcă o ajută să se ridice.

Atacul de tuse nu avu loc si Cally, simțind cum mâinile lui o ajutau să se îmbrace, se gândi că stricase totul.

– Îmi… Avusese de gând să spună că-i părea rău, dar, privindu-l pe Javier cum se îmbrăca, rezerva ei veche reveni și se abținu.

Totuși, își făcu curaj să privească în ochii lui, și spre mirarea ei, nu detectă nimic în ei care să-i dea a înțelege că era cea mai exasperantă dintre femei. I se păru că expresia feței lui exprima numai părere de rău, când îi spuse, făcând aluzie la atacul de tuse care nu se întâmplase:

– Îți alegi și tu niște momente, Cally Shearman, ca să-i reamintești unui bărbat că ai fost bolnavă și că ai încă nevoie de odihnă!

– Eu…

Cum i-ar fi putut spune că se simțea bine? În urmă cu câteva momente, simțise că i-ar fi putut spune orice, dar asta fusese înainte ca rezerva ei naturală să-i pună din nou stăpânire pe întreaga ființă. Fata care redevenise, nici n-ar fi îndrăznit să viseze să-i adreseze o asemenea invitație fără echivoc.

– Cum ai… ai ajuns aici? îl întrebă ea, fiindcă avea nevoie să nu se mai gândescă la ceea ce aproape că se întâmplase, la ceea ce ar fi vrut să se fi întâmplat.

Dacă Javier observase că revenise la maniera ei rezervată de a se comporta, cel puțin, de data asta, nu-i opuse rezistență. Chiar dacă își mai amintea că, doar în urmă cu câteva minute, o ținuse în brațe,

observă că acum ea încerca să se despartă de persoana care fusese în urmă cu câteva clipe mai înainte, și păru că e de acord să treacă la subiecte mai puțin importante. Zâmbi totuși într-un fel deosebit și Cally se alarmă că începuse s-o înțeleagă mai bine decât ar fi vrut ea.

– M-am întors acasă ca să dau un telefon în legătură cu o cină de afaceri la care o să merg în seara asta, îi explică el cu dezinvoltură. Nici măcar n-am ajuns în birou, când Teresa a venit agitată la mine să-mi spună că tocmai plecaseși aici, însoțită de Manuel Ireta.

Când menționă numele lui Manuel, Cally văzu cum expresia lui devine dură și detectă în el urme ale bărbatului pe care crezuse că-l urăște. Totuși, el reuși să-și păstreze vocea egală când continuă:

– Vezi, Cally, ce se întâmplă dacă nu asculți de mine?

Cally își dori să poată fi la fel de stăpână pe sine precum era el. Își dori să poată reînvia revolta din sufletul ei și să-i spună că nu putea fi o femeie supusă, chiar dacă ordinul lui de a sta departe de Manuel Ireta se dovedise pe deplin justificat. Simțise însă în ziua aceea o spaimă zdravănă și nu exista fărâmă de revoltă în sufletul ei.

– Am spus deja că îmi pare rău, zise ea înțepat, sperând că el va abandona subiectul. Spre surpriza ei, așa și făcu, dar doar fiindcă avea de pus o întrebare la care voia un răspuns.

– La urma urmei, de ce ai venit aici? Credeam că ți se pare mai comfortabilă casa mea.

– Eu… îmi place aici.

– Adică, nu-ți place casa mea?

– Nu… nu asta, spuse ea, luptându-se cu sine, dorindu-și să-și învingă slăbiciunea. Ar fi vrut să revină la starea de revoltă.

– Atunci, ce anume?

– Vroiam… ceva de făcut. Mă simt bine acum, sunt plină de energie. Continuă fără să se gândească: n-am mai tușit de câteva zile, dar se opri și începu să se înroșească amintindu-și senzația din gât apărută la cel mai nepotrivit moment posibil.

Era prea mult să spere că Javier nu observase culoarea obrajilor ei. Dacă în felul acesta îl supărase, aducându-i și lui aminte de boala ei, supărarea lui nu se manifestă deloc. Fără să-i vină să creadă, Cally observă că și lui îi venise în minte doar atacul de tuse care apăruse la momentul nepotrivit și această amintire avu ca singur efect să-l bine dispună. Zâmbi sarcastic când îi spuse:

– Va trebui să facem ceva în legătură cu tusea aceea. Nu mai adăugă nimic, lăsând-o pe Cally să se gândească la aluziile subînțelese ale cuvintelor lui.

Cally se gândi și se grăbi să revină la subiectul pe care-l discutaseră înainte.

– Nu… nu sunt obișnuită să nu fac nimic, spuse ea repede. Vreau ceva de făcut.

Din fericire, se părea că reușise să-i abată gândurile, fiindcă zâmbetul lui sarcastic dispăru. Duritatea lui nu reveni, dar exista o urmă de asprime în vocea lui când îi zise:

– Nu vei mai veni aici.

Cally nu răspunse. Dacă se aștepta să-i confirme asta, atunci aștepta degeaba. Lipsa de activitate o făcea să-și piardă capul. Din moment ce Manuel Ireta plecase și erau atâtea de făcut în casa aceasta, nu putea să nu includă posibilitatea de a găsi într-o zi o altă cale de a veni din nou aici, dacă Javier ar fi refuzat s-o aducă.

– M-ai auzit, Cally?

– Nu… nu pot promite.

Ridică spre el o privire încăpățânată și, deși știa că el nu ținea cont de încăpățânarea unei femei, Cally se simțea stăpânită de acest sentiment și nu intenționa să cedeze.

– Foarte bine, spuse el într-un sfârșit. Vino, dacă asta vrei. Cally se lăsă înșelată, crezu că discuția se terminase și se ridică. Descoperi apoi că el nu terminase ce avea de spus: poate că ar fi mai bine să te averizez că, deși l-am alungat pe Manuel Ireta de pe proprietatea mea, suprafața pe care o acoperă e prea mare ca eu să pot ști dacă nu

cumva va reveni. Făcu o pauză și continuă: ți-am mai spus, nu-i așa, că s-a mai întâmplat să stea persoane aici, în mod ilegal?

Cally, care se pregătea să iasă din cameră și să se îndrepte spre scări, se opri imediat. Vorbea serios sau mințea? Credea cu adevărat că Manuel se putea întoarce sau doar spusese asta ca să se asigure că nu va mai veni aici? Decise că a doua variantă trebuia să fie cea bună dar, chiar dacă era sigură de asta, știu imediat că nu-și va putea asuma un asemenea risc. Javier putu să citescă pe fața ei promisiunea pe care n-o obținuse pe cale verbală.

– Mincinosule, spuse ea cuprinsă de o revoltă târzie.

Îl auzi râzând, dar nu se simți jignită.

– E frumos, domnișoară, după câte am făcut pentru tine? spuse el continuând să râdă.

Cally cină singură și se întoarse în camera ei, nervoasă pe sine însăși fiindcă singura ei companie în timpul cinei fusese întrebarea dacă era într-adevăr la o întâlnire de afaceri sau lua cina în compania unei femei care nu avea accese de tuse în momente nepotrivite.

Nu că i-ar fi păsat cu cine lua cina, își spuse cu mândrie. Dar se culcă gândindu-se la el și la al lui „tot ce am făcut pentru tine" și nu reuși să adoarmă.

Pentru ea, ceea ce făcuse el, era mai mult decât s-o salveze din Queretaro când nu avea suficienți bani ca să poată pleca. În dimineața aceasta o ajutase să facă câțiva pași importanți pe calea trecerii de la statutul de fată la cel de femeie.

La miezul nopții îl auzi venind și reuși să adoarmă. Însă, pe la ora unu, se trezi din nou și simți somnul atât de departe de ea, încât renunță la el și aprinse lampa de pe noptieră.

Reîncepu să se gândească la Javier, de data asta la felul arogant în care ea coborâse din mașină și trecuse pe lângă el când se reîntorseseră acasă. În momentul următor, orice gând îi pieri din minte. Prin fereastra deschisă intrase o insectă verde, imensă, care se așezase rapid la căpătâiul patului, aproape de capul ei.

Simți cum o sufoca spaima și sări imediat din pat. Insecta se mișcase repede când intrase în cameră dar, temându-se să nu fie veninoasă, Cally ieși chiar mai repede.

Ezită doar o secundă, după care se îndreptă spre ușa pe care Rosa i-o indicase într-o zi ca fiind cea de la dormitorul lui Javier. Începu să lovescă puternic în ea.

– Javier, Javier! strigă ea, încercând să-și domolească panica ce încă o stăpânea, în ciuda faptului că între ea și insecta înspăimântătoare se afla acum destul spațiu.

Ușa se deschise repede și Javier apăru în cadrul ei, încheindu-și nasturii de la pijama. Cally vorbea repede și agitat, oferind un contrast interesant cu atitudinea de ducesă ofensată pe care o adoptase ultima oară când îl văzuse.

– E ceva… ceva în camera mea!

– Ceva? întrebă el. Cally ghici că trebuie să-l fi trezit din somn, dar în fața spaimei ei evidente, păru că își revine repede. Ce anume… începu el să spună dar se opri și o dădu la o parte. Stai aici, îi porunci și porni repede de-a lungul coridorului.

Cally nu putea să stea cu mâinile în sân. Trebuia să-l averizeze. Alergă repede după el.

– E ceva verde… o insectă, îi spuse ea cu sufletul la gură. Nu știu dacă e sau nu otrăvitoare.

Fără să ezite, Javier deschise ușa camerei ei. Tremurând de frică, Cally îl urmă și reuși să vadă că insecta nu se mișcase din locul în care o văzuse ultima oară.

– Ce este? șopti ea, fără să-și ia ochii de la insectă, de teamă să nu se miște și ea să nu vadă. E periculoasă?

I se păru că durează o veșnicie până îi răspunse. Mai întâi, însă, se uită la ea, subțire în cămașa de noapte, complet lipsită de aroganță, cu ochii plini de groază și fixați asupra insectei.

– Din când în când, monștri de genul ăsta mai stau prin piersici, îi spuse el liniștit.

– E un piersic în fața ferestrei mele, îi șopti ea drept răspuns, prea îngrozită de vietatea de la căpătâiul patului ca să-și dea seama că-i spunea ceva ce, evident, el știa deja.

– Va trebui să scăpăm de ea, Cally, zise Javier pe un ton pătruns de gravitate.

– Știu, spuse ea abia auzit.

– Și va trebui să fii foarte curajoasă, îi mai spuse el. Ești curajoasă, Cally?

Ea știa că era departe de a fi curajoasă. Dacă ar fi fost, l-ar fi părăsit pe tatăl ei când îi propusese Rolfe.

– Da, minți ea. Ce vrei să fac?

– Dă-mi mâna.

Cally îi dădu mâna, conștientă că tremura, dar sperând că el n-o să bage de seamă. Apoi, Javier o conduse la căpătâiul patului și Cally simți cum o inundă o transpirație rece când îi luă mâna liberă și i-o conduse în direcția insectei. Cu respirația tăiată, își urmărea propria mână mișcându-se. Ar fi vrut să fugă dar, în loc de asta, își repeta în minte să urmeze întocmai orice instrucțiune i-ar fi dat Javier.

Apoi, tocmai în momentul în care simțea că nu mai poate rezista, mâna lui făcu o mișcare îndemânatică și prinse insecta. Se întoarse spre ea, cu fața numai un zâmbet și spuse:

– Insectă sărmană și inofensivă, ai speriat-o pe Cally de moarte! Și, în timp ce ea rămase cu gura căscată, el îi lăsă mâna, se duse la fereastră și eliberă insecta.

Inofensivă! Frica care o pietrificase pe Cally se transformă instantaneu în cea mai puternică furie pe care o simțise până atunci.

– Ticălosule! țipă ea. Om mincinos și ticălos! Diavole! Am fost îngrozită! Furia ei era prea mare ca să poată fi exprimată în cuvinte, așa că se repezi ca o sălbăticiune asupra lui și începu să-l lovească.

– Oh, Cally! îl auzi râzând în timp ce-i imobiliza încheieturile. Și tu ai mințit. N-am putut rezista. Nu după ce mi-ai spus cât de curajoasă erai.

– Asta nu e o scuză! Țipă ea, lovindu-l cu picioarele, zbătându-se ca o furie să se elibereze.

Javier continua să râdă.

– Bănuisem azi-dimineață că există pasiune în tine, micuță pisică sălbatică, dar…

– Lasă ce s-a întâmplat azi-dimineață! strigă ea fără să bage de seamă că felul necontrolat în care se zbătea, dezechilibrase un scaun care, în cădere, răsturnă cu zgomot un ornament aztec de pe o măsuță din apropiere.

Frustrarea se adăugă furiei. Toate încercările ei de a se elibera fuseseră sortite eșecului. Descoperi că, în timp ce ea își pierduse controlul, Javier știuse tot timpul cum s-o stăpânească.

Fără nici un efort, Javier își petrecu piciorul în spatele genunchiului ei și, înainte să se prăbușească amândoi pe podea, o roti repede astfel încât sfârșiră pe pat.

Simțea salteaua în spatele ei și pe Javier deasupra. Căldura emanată de corpul lui pătrunse cu ușurință prin cămașa ei de noapte subțire. Furia dispăru o dată ce alte sentimente începură să-și facă loc.

– Javier… spuse ea și nu mai știu cum să continue.

– E în regulă, îi răspunse el privind-o în ochi. Te doresc la fel de mult ca azi-dimineață, dar o să plec în curând. Lasă-mă doar să stau puțin cu tine ca să-mi cer scuze pentru ce am făcut.

Ceea ce făcuse el, începea să pălească în mintea lui Cally. Tot ce știa, era că nu vroia ca el să plece. Vroia să rămână și înțelese din mișcarea corpului lui că și el vroia același lucru.

– Nu trebuie să te sărut spuse el și păru că-l doare acest lucru. Cally simți că are nevoie de toată voința ei ca să poată rămâne nemișcată sub el. Se temea să nu complice situația, mai ales că îi promisese să plece în curând.

– Mă vei ierta că te-am speriat atât de tare, o întrebă el, mai stăpân pe sine.

– De ce ai făcut asta?

– M-ai privit de atâtea ori cu aerul acela disprețuitor. Când te-am adus ieri acasă, n-a fost prima oară. Pur și simplu n-am putut să rezist tentației de a prelungi momentul în care partea caldă a sufletului tău a ieșit la suprafață.

Răspunsul lui o luă prin surprindere și uită că nu trebuia să se miște. Simți imediat cum corpul lui răspunde și-l auzi spunându-i pe un ton încordat:

– Pentru Dumenzeu, Cally, nu te mișca!

– Cred, reuși ea să îngâne, fără să-și dea seama când ajunsese o mincinoasă atât de pricepută, că aș vrea să pleci.

Zâmbetul din ochii lui îi dădu a înțelege că era conștient că nu spunea adevărul. Îi trecu, însă, cu vederea minciuna, poate ca să răscumpere spaima prin care o silise să treacă.

– Cred că ai dreptate, spuse el și se ridică.

În același moment, auziră amândoi un sunet la ușă. De-abia mai târziu Cally își dădu seama că zgomotul pe care îl făcuse, bătând cu putere la ușa lui Javier, strigătele ei furioase, scaunul și ornamentul aztec care căzuseră, toate acestea ar fi fost suficiente să scoale locatarii întregii ferme. În momentul acela, însă, era atât de îngrozită, încât nu-i veni nimic din toate acestea în minte. Îi privea pe Teresa și pe Arturo stând în ușa camerei ei. Fără îndoială, fuseseră treziți de zgomotele făcute fiindcă erau amândoi îmbrăcați în ținută de noapte. Erau la fel de șocați de ceea ce vedeau pe cât era și Cally de uluită de prezența lor. Fața menajerei căpătase o expresie de așa natură încât nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că își și formase propria părere privind semnificația vizitei nocturne a domnului în camera domnișoarei.

Înainte ca ea să reușească să scoată un cuvânt, Teresa și Arturo dispăruseră din cadrul ușii. Javier îi văzuse la fel ca ea și deși nu-și pierduse capul, nu se ostenise să le ofere nici o explicație.

Cally își recăpătă folosința coardelor vocale și se năpusti asupra lui Javier:

– De ce n-ai spus nimic?

El ridică din umeri.

– Ce era de spus?

– Ei cred… ei cred că noi… am fost împreună, reuși ea să spună.

– Păi, nu eram? turnă el gaz peste foc.

– Nu în felul cum au crezut ei, ripostă ea fierbând. Simțea că s-ar fi repezit asupra lui dacă ar fi spus cu voce tare ce-i era scris pe față: ceea ce se petrecuse dimineață nu era foarte departe de bănuiala cu care plecaseră Teresa și Arturo.

– Te îngrijorează ce cred Teresa și soțul ei?

Cally își readuse în minte imaginea chipurilor lor nemulțumite și le compară cu amintirea fețelor lor zâmbitoare din ultimele zile. N-avea nici o îndoială care variantă era mai bună.

– Da, spuse ea, da, mă îngrijorează. Știu imediat din expresia lui gânditoare că va spune ceva care, fie o va scoate din sărite, fie o va reduce la tăcere.

– Bine, atunci, spuse el și ridică nepăsător din umeri. Dacă părerea menajerei mele și a soțului ei te îngrijorează atât de tare, te iau de nevastă.

Capitolul 7

Când Cally se trezi a doua zi, nu-i veni să creadă că ceea ce își amintea din noaptea trecută se petrecuse cu adevărat. Se convinse însă, când își derulă în minte ce se întâmplase după ce respinsese oferta aproape nepăsătoare a lui Javier cu un „Chiar atât de îngrijorată nu sunt“. El nu păruse deloc afectat de refuzul ei. Ieșise din camera ei cu totul liniștit, după ce, mai întâi, îndreptase scaunul răsturnat și așezase ornamentul căzut la locul lui.

Cally se întrebă cum va putea să dea ochii cu Teresa. Așa cum se așteptase, privirile întunecate erau la ordinea zilei. Chiar și Rosa, de obicei atât de veselă și de bine dispusă, părea afectată de expresia încruntată a Teresei și nu prea îndrăznise să zâmbească în ziua aceea.

Când Rosa plecă acasă, Cally merse în camera ei ca să-și mai treacă timpul, spălându-și părul. Își dorea o metodă magică prin care să se poată teleporta înapoi în Anglia. Întreaga zi, fața Teresei fusese întunecată ca noaptea și până și Arturo reușise să pară abătut.

Oare lucrurile vor rămâne așa până își va fi câstigat biletul de avion? Cum să-l câștige din moment ce Javier o trata ca pe o persoană pe jumătate invalidă și nu-i dădea voie să facă nimic?

Părul îi strălucea de sănătate și vitalitate când îmbrăcă singura rochie lungă pe care o avea și coborî la cină. Spera din suflet că Javier nu trebuise să ia cina în oraș sau că n-avea de gând să mănânce în birou. Se temea să fie servită de Teresa și să stea singură în compania ei.

Javier nu cina în oraș și nici în biroul lui. Cally îl văzu că se pregătea să urce scările tocmai în momentul în care ea se pregătea să le coboare. Se abținu să-i vorbească până când nu ajunse în dreptul lui. Văzuse că-i privea părul, strălucitor acum, și știa că nu putea să nu observe felul în care i se împurpuraseră obrajii sub privirea lui.

– Tocmai mă pregăteam să vin să te iau, îi spuse el zâmbind.

– Oh! exclamă ea neglijent, dar frământându-se în sinea ei de ce nu putea fi ca alte fete, care nu ar fi făcut mare caz dacă s-ar fi aflat în situația ei. Își simțea inima bătând din ce în ce mai repede, dar făcu un efort și-l întrebă aparent complet calmă: deci, în seara asta, nu iei cina în oraș?

Zâmbetul lui pieri în fața atitudinii ei. Îi spuse ferm:

– Oprește-te, Cally!

Înțelese imediat la ce făcea aluzie, dar încercă să-și păstreze poza:

– Să mă opresc? întrebă ea și ar fi trecut pe lângă el, cu capul drept, dacă ar fi avut intenția s-o lase.

O prinse de braț înainte ca ea să mai facă un pas. Cally privi cu dispreț mâna de pe brațul ei, apoi își ridică privirea și întâlni o pereche de ochi arzători.

Observă repede că furia pe care i-o stârnise aroganța ei se afla sub control. Se mulțumi s-o atace doar prin cuvinte:

– Roșeața care te acoperă îmi spune că adevărata Cally Shearman este femeia caldă, senzuală, pe care am ținut-o de câteva ori în brațe. Cally se simți zdrobită când îl auzi menționând ceva ce ea niciodată nu ar fi îndrăznit să spună cu voce tare. Așa că, mai renunță la aroganța asta, îi ordonă el. Făcu o pauză și continuă, dar de data asta zâmbea: bineînțeles, dacă preferi să iau atitudine și să intervin ca s-o scot pe adevărata Cally Shearman din ascunzătoare…

Așa-zisa ei aroganță dispăru imediat.

– Eu… sunt din fire… rezervată, se grăbi ea să se scuze. Știa că el nu glumea și că ar fi fost în stare să treacă la fapte. Și, adăugă ea, după ce își reveni un pic, nu cred că sunt arogantă acum, dar de două ori… ă… în brațele tale, e mai mult decât suficient.

– N-am numărat, replică el.

Nu mai zâmbea, deși părea că acceptase ideea că rezerva ei era la fel de naturală precum și felul în care roșise. Îi dădu drumul brațului și cu aceeași mână arătă spre ușa de la sufragerie.

– Cina pare o idee mai bună, îi spuse cu o voce rece.

Ei, însă, nu-i păru o idee chiar așa de bună. Cu el redevenit rece și cu ea sătulă de situație și ascunzându-se în spatele sfielii sale, cina nu părea să promită mare lucru.

Fața aspră a Teresei, fără un zâmbet pentru nici unul dintre ei, nu făcu decât să înrăutățească lucrurile. Cally abia se atinsese de mâncare. Javier observă si se încruntă la ea.

– Ce naiba e cu tine? o întrebă el tăios după ce Teresa ieșise din cameră.

– Nimic, murmură ea și văzu că răspunsul ei aproape îl făcu să explodeze.

– Cum adică, nimic? N-ai mâncat nici cât să faci o pasăre să nu moară de foame și te-ai ferit s-o privești pe Teresa tot timpul cât a fost aici. Ești o creatură atât de searbădă încât nu poți accepta să ai sentimente care să te facă să uiți de educația rigidă pe care ai primit-o?

Cally îi aruncă o privire neagră de ură.

– Nu sunt searbădă, îi spuse pe un ton nervos și începu să se înfurie.

O dată crezuse și ea la fel, dar de când plecase din Anglia, își schimbase părerea. Furia pe care o declanșase în ea, n-o mai simțise decât noaptea trecută și, înainte de ceea ce se petrecuse atunci, nici măcar nu credea că era capabilă s-o simtă. Javier era și el furios și fiindcă nu părea să înțeleagă cauza nervozității ei, Cally continuă pe același ton tăios:

– Cum vrei să mănânc, când Teresa se poartă de parcă ar spera să-mi rămâna în gât…

Se opri imediat, îngrozită de ceea ce putuse spune. Javier părea să devină și mai furios, și Cally se temu că, pierzându-și cumpătul, nu reușise decât să-i facă necazuri Teresei.

– Teresa? întrebă el. Ce legătură are ea cu asta?

Cally privea în jos și încerca să se calmeze.

– Nu ea… nu e vina ei, spuse ea, fiindcă se părea că dacă nu-i va domoli mânia, era în pericol să se reverse asupra menajerei. Știm amândoi că e o femeie credincioasă și cu un înalt cod moral. Spuse cât mai simțea că poate vorbi: trebuie să fi fost scandalizată de… ceea ce a văzut noaptea trecută.

– Ah, se mulțumi el să răspundă. Înțeleg.

Când Cally îl privi, fu rândul ei să înțeleagă ceva. Javier Zarazua avea o expresie în ochi pe care i-o cunoștea deja. Punea ceva la cale.

– Teresa s-a purtat rece cu tine, nu-i așa?

– Nu mai contează acum, spuse Cally repede, dar înțelese brusc că nu avusese de ce să se teamă că Teresa ar putea avea probleme. La urma urmei, erau amândouă în serviciul lui, deși, până acum, ea nu lucrase mai mult de câteva zile.

Tocmai se pregătea să schimbe subiectul, să-i readucă aminte că, dacă nu-i va da voie să muncească, atunci nu va putea să plece, când tocmai el fu cel care schimbă cursul conversației.

– Spune-mi, Cally, ceva despre viața ta în Anglia.

Înainte de a răspunde, lui Cally îi trecu prin minte, cu dezamăgire, că el nu prea se sinchisise de faptul că Teresa o privise încruntată întreaga zi. Desigur, n-ar fi vrut să-i creeze probleme, dar…

– Credeam că ți-am spus tot ce era de spus, replică ea. N-avea intenția să-l plictisească spunându-i puținul pe care i-l mai spusese deja o dată.

– Mi-ai spus că ţineai casa tatălui tău, încuviinţă el. Dar, cu siguranţă, mai era ceva în afară de asta.

– Era… se opri o clipă, căutând un cuvânt pe care să-l folosească şi continuă: o viaţă searbădă.

El zâmbi.

– Nici un prieten?

Cally îşi dori să poată spune „da“, dar îşi aminti cum în care reacţionase când, într-o zi, băiatul vecinilor o sărutase. Nu-i plăcuse deloc şi-l privise în aşa fel încât băiatul începuse să tremure. Experienţa îşi găsise până la urmă un rost, fiindcă acum putea replica:

– Nu eşti primul bărbat care m-a sărutat.

Javier ripostă cu destulă viclenie:

– Dar n-ai prea exersat, nu?

O sărutase şi, probabil expert în asta, ştia că mai avea de învăţat.

– Ă… încă n-am trecut în clasa profesionistă, replică ea cu destulă îndrăzneală, dar se pierdu când conversaţia continuă:

– Dar n-ai… un antrenor particular în Anglia, nu?

Îl privi, fără să fie în stare să scoată un cuvânt şi văzu că nu părea foarte interesat de răspunsul ei, când reformulă:

– Nu eşti îndrăgostită de cineva din ţara ta natală?

Uşa se deschise şi o Teresa la fel de dezaprobatoare ca înainte, intră.

– Nu, răspunse Cally. Observă că, deşi auzise ce spusese, aşa cum i se păruse şi înainte, el nu era prea interesat de răspunsul ei. În orice caz, zâmbetul care apăruse pe faţa lui părea destinat în exclusivitate Teresei, căreia îi spuse în spaniolă ceva din care nu reuşi să priceapă nimic.

O văzu apoi pe Teresa întorcându-se spre ea şi crezu că, în cele din urmă, fusese certată pentru expresia ei posomorâtă. Aceasta fiindcă, deodată, primi cel mai larg zâmbet pe care-l primise de la ea

până acum. Nu numai atât, dar Teresa se apropie de ea și, vorbindu-i repede și agitată în spaniolă, îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

Mai spuse ceva din care reuși să înțeleagă numele lui Arturo și ieși din cameră. Doar după ce Teresa plecase, Cally izbuti să despartă câteva cuvinte din șuvoiul care se abătuse asupra ei.

– Ce… Cally aproape că nu putea vorbi din cauza uimirii. Aceasta deoarece cuvintele pe care reușise să le separe fuseseră „senor“ și „novia“. Nu-i venea să creadă că ceea ce izbutise să descifreze era adevărat. Nu… nu i-ai spus… nu i-ai spus că sunt logodnica ta, nu?

Felul în care Javier Zarazua se uita la ea n-o ajută cu nimic să înțeleagă ce se petrecea. O privea liniștit, fără urmă de stânjeneală.

– Credeam că-ți va face plăcere, replică el bine dispus.

– Dar… tu… ți-am spus azi noapte că nu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea, încă incredulă. Nu mai știa ce-i spusese cu exactitate cu o noapte în urmă, dar sigură pe faptul că…

– Azi noapte a fost altceva, zise el cu răceală, întrerupându-i gândurile. Recunosc că m-am purtat pripit când ți-am propus să ne căsătorim și nu știu ce aș fi făcut dacă ai fi acceptat.

Deși mintea lui Cally se învârtea, reuși să-și adune un gând: „deci, s-ar fi căit de impetuozitatea lui“ dar nu putu să meargă mai departe, fiindcă el continuă:

– Dar azi n-am zis nimic de o căsătorie cu tine.

– Dar, nu i-ai spus Teresei că suntem logodiți?

– Ba da, spuse el scurt. Înainte ca ea să fi avut timp să-i sugereze să facă bine și să-i spună Teresei că nu era vorba de nici o logodnă, el continuă cu o voce devenită brusc mai dură: tu știi la fel de bine ca mine că o logodnă se poate rupe foarte ușor.

Înțelese că făcea referire la felul în care fratele ei se purtase cu Graciela. Chiar dacă n-ar fi bănuit asta, și tot ar fi fost nevoită să înțeleagă că încă nu uitase dezonoarea pe care fratele ei o adusese asupra familiei lui, deoarece continuă pe același ton neprietenos:

– Mi-ar plăcea să încheiem o înțelegere amicală privind data la care logodna noastră se va rupe. N-am nici un chef să pățesc ca Graciela și să aud că logodnica mea m-a părăsit sau, mai rău, să audă alții ce-am pățit.

Vroia să-i spună că n-avea de gând să ia parte la o logodnă falsă, dar ceea ce-i spusese acum o făcu să-și schimbe gândul.

Era deja prea tâziu să nege că nu era logodită cu el, dacă nu vroia să-i facă familia de rușine încă o dată. Teresa se repezise afară din cameră ca să-l anunțe pe Arturo imediat ce auzise vestea. Și, deoarece cu siguranță accesul ei la telefon nu era restricționat și păruse atât de încântată de noutate, exista pericolul să fi sunat deja pe toată lumea din Durango.

– Să te ia naiba, Javier Zarazua! îi aruncă ea furioasă.

– Dar ce-am făcut? întrebă el cu inocență.

– Știi al naibii de bine ce-ai făcut! îl repezi ea. Știi că nu pot spune că nu există nici o logodnă fără să… Se opri, fiindcă își dăduse seama că, rostind cuvintele acestea, tocmai se angajase să respecte înțelegerea. Pricepu că și el credea la fel, fiindcă simți cum asprimea îl părăsea și văzu apărând pe fața lui începutul unui zâmbet. Avu un farmec pe care nici măcar ea nu i-l putea tăgădui când, lăsându-se pe speteaza scaunului, îi spuse tărăgănat:

– Am făcut-o doar ca să te protejez, dulce Cally.

În dimineața următoare Cally așteptă, cum făcea de când el decretase că era bolnavă, să-l audă că pleacă, și abia după aceea coborî. Nu era prea dornică să-l revadă, deși știa că trebuia să afle când anume logodna lor temporară se va încheia.

Nu-i servea la nimic să se agite și să se consume gândindu-se la această nouă poziție în care se găsea. Toată noaptea nu făcuse altceva și nu reușise deloc să vadă situația sub o altă lumină. Puse pe seama uluirii care-i paralizase vorbirea, greșeala de a nu fi întrebat, cu o seară în urmă, cât anume trebuia să considere logodna lor drept valabilă. Sau, poate că uitase să întrebe asta din cauza sentimentului

care pusese stăpânire pe ea, și anume că orice s-ar întâmpla, familia lui nu mai trebuia să fie încă o dată umilită de a ei.

Se îngrijoră, când, analizându-și acest din urmă sentiment, înțelese că se afla într-o situatie care presupunea că și ea credea ceea ce spusese Javier despre Rolfe. Se încruntă, fiindcă nu putea să accepte așa ceva. Desigur, Rolfe avusese perioade în care se arătase mai puțin înclinat să ia în considerare părerile societății, dar niciodată n-ar fi fost în stare să-și părăsească logodnica doar fiindcă nu era moștenitoarea pe care o crezuse. Totuși, era neîndoielnic că o părăsise, dintr-un motiv sau altul, din moment ce nunta nu mai avusese loc.

Când coborî, în sfârșit, Cally avu surpriza să constate că felul în care fusese întâmpinată cu o zi în urmă, nu putea suferi nici măcar pe departe comparație cu modul în care fu întâmpinată acum. Fețele întunecate dispăruseră cu desăvârșire. În momentul în care își făcu apariția, Teresa și Rosa, amândouă strălucind de bucurie, o întâmpinară cu o cascadă de cuvinte din care nu înțelese mare lucru, decât că o felicitau pentru viitoarea căsătorie. Mai mult, Rosa veni ea și-i strânse mâna cu un zâmbet care nu lăsă nici o îndoială asupra sentimentelor ei. Pur și simplu, își închipuia logodna domnișoarei cu domnul ca fiind ceva deosebit de romantic.

Treptat, de-a lungul zilei, casa păru că revine la normal. Teresa, însă, părea hotărâtă să compenseze apariția prea rară a zâmbetului ei în trecut, fiindcă de fiecare dată când Cally se apropia de ea, primea un surâs care părea că insuflă viață feței acelei de obicei severe.

Atmosfera fericită ce domnea asupra casei își spuse cuvântul și, pe la ora prânzului, Cally începu să se simtă mai puțin supărată. În timpul după-amiezii, pe când Teresa se odihnea și Rosa era ocupată cu călcatul unor haine, Cally străbătu holul spre camera ei. Nu-și dădu seama când se trezi față în față cu Javier.

Simți imediat cum o cuprinde sfiala și se pregăti să facă o remarcă banală, ceva despre faptul că nu se așteptase să-l vadă până la cină, când se trezi luată în brațe si sărutată cu putere.

Bătăile inimii deveniră mai nervoase și, nedorind să-și piardă controlul, Cally încercă să facă un pas înapoi. Javier o preveni, zâmbind răutăcios:

– Trebuie să păstrăm aparențele, Cally.

– Mda… desigur, murmură ea.

Se întoarse, așteptându-se s-o vadă pe Rosa prin apropiere, din moment ce sărutul acela era menit să indice prezența cuiva. Nu era însă, nici urmă de Rosa.

– Tu… începu să spună, cu intenția de a stabili clar că n-avea de gând să se lase sărutată fără un motiv bun. Se opri când îl auzi spunându-i printre râsete:

– Încetează să mai fii atât de serioasă, fetițo. Doar n-a fost cine știe ce sărut.

– Așa mă vezi tu, ca un copil? spuse Cally, eșuând să-și înăbușe întrebarea care-i venise pe buze.

Javier zâmbi și expresia malițioasă îi reapăru în ochi.

– Rezervată și fără experiență, cu siguranță ești, micuță Cally, dar până și tu trebuie să fi remarcat că te-am considerat o femeie matură când te-am ținut în brațe. Doar o femeie matură mi-ar fi răspuns în felul în care ai făcut-o tu.

Dacă el căutase o cale s-o facă să nu riposteze sau dacă vroise, pur și simplu, s-o vadă înroșindu-se, atunci Cally nu-l dezamăgi în nici una dintre potențialele lui dorințe. Un roșu puternic îi luă în stăpânire fața și nici o întrebare nu se mai făcu auzită de pe buzele ei.

– O să… te văd la cină, spuse ea încurcată, dar află curând motivul pentru care Javier nu se afla cu oamenii lui, cum presupusese.

– Am venit special să te văd, o anunță el, înainte ca ea să aibă timp să se îndrepte spre scări.

– Să mă vezi? De ce oare își simți inima bătându-i cu putere în fața acestor cuvinte? Un moment nu bănui răspunsul, apoi înțelese că trebuie să fi avut în minte aceleași întrebări care o chinuiau și pe ea. Da, firește, spuse ea, n-am reușit să discutăm până acum despre… când vom anunța că, de fapt, nu ne vom căsători.

Sub privirea ei, buna lui dispoziție îl părăsi cu totul

– Vorbim în sufragerie, îi spuse el brusc, fără să țină cont de mirarea ei.

Cally se gândi că nu putea să se fi supărat de ceea ce spusese ea. N-ar fi avut motiv. Teresa și Rosa, chiar dacă se aflau prin apropiere, oricum n-ar fi înțeles ce vorbeau ei…

– Mă duc până la mine în cameră și după aia… încercă ea.

– Vorbim acum, îi spuse el și o prinse de braț. O târî până în sufragerie. Părea că se străduia să-și controleze furia, așa că ea nu se simți în pericol.

– N-am avut timp până acum să-ți dau asta, îl auzi spunându-i aproape nepăsător. Vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță. Cally făcu ochii mari când o deschise și putu să vadă cel mai frumos inel cu diamante pe care-l văzuse până acum.

Rămasă fără cuvinte, privea obiectul strălucitor din mâna lui.

– Nu… nu este… necesar, încercă ea să îngâne, dar fu imediat redusă la tăcere.

– E cât se poate de necesar. Primul lucru după care Teresa o să se uite în seara asta, va fi inelul cu diamante pe care un mexican îl dăruiește întotdeauna viitoarei sale soții.

Viitoarea soție! Dar ea n-avea să fie soția lui! Gândurile lui Cally se blocaseră. Nu-i trecu prin minte că lucrurile ajunseseră suficient de departe, că nu-i putea purta inelul. Cu o gentilețe care, după părerea ei, nu-i stătea deloc în fire, Javier îi luă mâna stângă și așeză inelul la locul său. Înainte să-și dea seama ce face, Cally exclamă cu voce scăzută:

– Oh, Javier, e un inel atât de frumos!

Remarca ei păru că-i face plăcere. Sau, poate, nu se putu ea abține să nu se gândească, era pur și simplu mulțumit că-i înăbușise opoziția, fiindcă nu făcuse nici o încercare să i-l returneze.

– O podoabă frumoasă pentru o mână frumoasă, îi spuse el galant, punând stăpânire pe mâna pe care tocmai o descrisese ca fiind frumoasă.

Cally, care începuse să-și revină, își retrase mâna. Simțea că nu era bine să-l aibă atât de aproape de ea. Javier nu mai făcu o a doua încercare, și-l simți pregătindu-se pentru opoziția pe care știa că trebuie să apară.

– Oare Teresa se va aștepta cu adevărat să port inelul acesta la cină? îl întrebă ea, fără să se simtă în stare să găsească ceva mai convingător.

El dădu din cap în semn de aprobare.

– Nu numai asta, dar se așteaptă și să zbor până în Anglia ca să cer permisiunea tatălui tău.

– Nu poți face asta! exclamă ea repede. Cuvintele ei fură primite cu o aroganță care o făcu să înțeleagă că-i rănise mândria.

– De ce? Ar avea ceva de obiectat?

Cally își plecă privirea. Se îndoia că pe tatăl ei îl va interesa foarte mult vestea căsătoriei ei. Deși, nici un tată n-ar fi avut ceva de obiectat împotriva unui astfel de ginere. Se gândi câtă grijă avusese Javier de ea cât timp fusese bolnavă, cum insistase să se odihnească după ce boala se retrăsese. Cu siguranță, când Javier își va alege o soție, acea femeie se va afla în siguranță și nici un tată n-ar fi putut obiecta să-și dea fiica după un astfel de om. Își ridică privirea și, văzând mândria din ochii lui, îi spuse limpede ce gândea:

– Orice tată ar fi mulțumit să te aibă drept ginere. Mai ales al meu, continuă ea cu voce scăzută. Apoi, realizând brusc că devenise prea îngăduitoare, schimbă subiectul: există aici acest obicei…adică se obișnuiește ca logodnicul să ceară mai întâi permisiunea tatălui fetei?

Din nou el dădu din cap în semn de aprobare și Cally se simți ușurată văzând că mândria încordată dispăruse din privirea lui.

– Deși, nu logodnicul este cel care cere permisiunea, firește, dar este și el prezent. De fapt, se obișnuiește ca tatăl sau fratele lui să vorbească pentru el.

Cally găsi încântător acest obicei și nu se putu abține să nu pună o întrebare, pe care dacă ar fi stat puțin să se gândescă, ar fi evitat-o, din moment ce, de fiecare dată când numele lui Rolfe era pomenit între ei doi, nu crea decât tensiune.

– Rolfe s-a conformat și el acestui obicei …Se opri când văzu modul în care trăsăturile lui se contractaseră.

– Da, îi răspunse el rece. În lipsa unui frate sau a unui tată, l-a impresionat pe preotul vărului meu cu sinceritatea lui și l-a determinat să intervină pentru el. În timp ce Cally se gândea la ceea ce auzise, el adăugă ceva ce declanșă imediat apărarea ei instinctivă pentru Rolfe: și știm amândoi cât de sincere îi erau sentimentele pentru Graciela când a aflat că n-avea bani.

– Fratele meu… începu ea să spună.

– E un ticălos, sfârși Javier pentru ea. Înainte ca ea să mai zică ceva, îi spuse pe un ton rece: ne vedem la cină. Nu mai adăugă nimic și plecă. Evident, nu-l interesa nimic din ceea ce putea ea să invoce în apărarea lui Rolfe.

Cally urcă în camera ei și se așeză pe pat, gânditoare. Se întreba ce ar fi putut spune în apărarea lui Rolfe dacă ar fi ascultat-o, din moment ce nu știa ce se întâmplase decât din punctul lui de vedere. Se uită la inelul cu diamante de pe degetul ei. Lacrimi îi apărură în ochi și i se rostogoliră pe obraz. În ce încurcătură se vârâse! Era temporar logodită cu un bărbat care nu putea suferi să audă numele fratelui ei. N-avea nimic cu care să-și apere fratele, nimic decât credința ei neclintită că Rolfe, deși sălbatic și zăpăcit uneori, nu putea fi un bărbat interesat de bani. Nu putea crede că fratele ei ar fi putut fi la fel ca tatăl lor. Se gândi la această posibilitate și o respinse categoric.

– Ah, bonita! exclamă Teresa la cină, în seara aceea, văzându-i inelul de pe deget și uitând că trebuia să-i servească supa.

Cally îi răspunse cu un zâmbet, fiindcă n-avea ce altceva să facă. De îndată ce Teresa ieși, surâsul ei dispăru și el. Javier, care fusese reținut de o convorbire telefonică, veni câteva minute mai târziu. Își puse în gând să nu-l privească, deși simțea privirea lui asupra ei.

– Te-a supărat ceva? o întrebă el hotărât, dar cu o voce liniștită.

– De unde ai vrea să încep? îi răspunse ea sarcastic, aruncându-i în același timp o privire iritată.

– Ai plâns, observă el cu o voce mai moale, fără să-i ia în seama sarcasmul. De ce, Cally?

Nu vroia să răspundă, deși știa că nu va avea de ales. Se aflau abia la primul fel de mâncare. Într-un fel sau altul, înainte ca masa să fi luat sfârșit, el va găsi o modalitate să afle de ce plânsese. Începuse să-l cunoască.

– Nu sunt sigură nici eu că știu de ce, suspină ea. Tu, eu, Rolfe…

– Fratele tău? Din nou, îi putea detecta încordarea din voce.

– Da, izbucni ea, fratele meu. Începuse s-o exaspereze. De fiecare dată când apare într-o conversație numele lui, devii…înverșunat.

– Și cred că pe bună dreptate, replică el disprețuitor. Păru că se gândește un pic și continuă apoi mai calm: asta te face să plângi? Că sunt, parcă înverșunat ai spus, împotriva fratelui tău?

– Nu sunt de vină pentru greșelile lui, îl repezi ea, respingând cu dispreț implicația că ar avea puterea s-o supere într-un fel.

– Deci recunoști că a făcut niște greșeli față de familia mea?

– Nu. Nu recunosc. Reușise să-și păstreze controlul fiindcă, pentru prima dată, în fața numelui fratelui ei, el nu se înfuriase. Oricâte defecte ar avea Rolfe, lăcomia nu se află între ele. Sunt sigură de asta. Îl cunosc.

Știu imediat că n-ar putea niciodată să ia în considerare un asemenea argument în favoarea lui Rolfe. Convinsă de acest lucru, fu luată complet prin surprindere când îl auzi, după un moment de reflecție, spunându-i:

– A trebuit să-mi reconsider părerea despre tine, Cally, dar s-ar putea să-mi ia ceva mai mult timp ca s-o schimb pe cea privitoare la fratele tău. În fața uluirii ei, adăugă cu un zâmbet încântător: te va face mai fericită dacă promit să nu devin „înverșunat“, data viitoare când fratele tău apare între noi?

Farmecul lui era, cu siguranță o adevărată forță. Cally nu reuși să spună ceva și se mulțumi să aprobe dând din cap. În minutele următoare, nimeni nu mai spuse nimic și avu suficient timp să se întrebe dacă nu cumva șarmul lui îi intrase pe sub piele. În clipa aceea, Teresa intră zâmbitoare aducând felul următor.

– Ai spus că… ți-ai modificat părerea despre mine, zise Cally după ce Teresa se retrăsese.

– Părerea mea despre tine? Cea privitoare la câștigurile după care am crezut că ai venit aici? întrebă el. Mă tem că trebuia de mult timp să-ți fi cerut scuze. Din nou farmecul lui intră în acțiune: mă vei ierta vreodată, dulce Cally, că am fost în stare să adăpostesc gânduri atât de urâte despre tine?

– Nu mai crezi că… El aprobase din cap înainte ca ea să fi reușit să termine.

– Nu, nu mai cred, zise el, dar nu spuse nimic despre ce credea acum.

Când decise să continue conversația, aduse în discuție un alt subiect, astfel încât Cally realiză că ceea ce gândea despre ea acum nu prea părea să aibă importanță în ochii lui. Mâhnirea pe care începuse s-o resimtă în urma acestei constatări îi fu cu totul spulberată de ceea ce-i spuse în continuare:

– Trebuie să hotărâm cât mai repede data petrecerii noastre de logodnă.

– Petrecere de logodnă! Dar… cu siguranță, nu e nevoie de așa ceva.

Pentru o clipă, îl simți gata s-o repeadă din nou. O privi apoi cu aceiași ochi pătrunzători cu care detectase înainte că plânsese. Vocea lui devenise liniștită când continuă:

– Mă tem că e nevoie. Am fost deja felicitat de mai multe ori pentru norocul meu. Telefonul de dinainte de cină era tot pentru asta. Vestea că suntem logodiți s-a răspândit peste tot.

Cally simți cum o cuprinde deznădejdea. Trebuia totuși să protesteze:

– Dar e ridicol să dăm o petrecere când amândoi știm că logodna urmează să fie ruptă, că nu voi mai rămâne mult timp aici.

– Te gândești să pleci undeva? Începea să-și piardă cumpătul, Cally simți asta în ciuda sarcasmului său.

– Știi foarte bine că da, îl repezi ea. De îndată ce mi-am câștigat biletul…Cu asta ajungem la alt subiect: cum o să-mi câștig biletul de avion dacă nu fac altceva decât să pierd degeaba întreaga zi?

– Ai avut nevoie de odihnă. Ai…

– Foarte bine, dar acum nu mai am nevoie, izbucni ea, pierzându-și calmul. Dintr-o dată, se simți sătulă de situație și își dădu pe față gândurile: mă aflu într-o țară străină, cât se poate de dispusă să fac tot ce trebuie ca să obțin biletul de avion de care am nevoie, dar orice mă ofer să fac, mi se refuză. Am venit aici să muncesc, dar, în afară de primele două zile, n-am ridicat un pai de pe jos. Și de parcă toate acestea nu ar fi de-ajuns, mă trezesc într-o dimineață implicată într-o logodnă fictivă, fără cea mai mică posibilitate de scăpare fiindcă… fiindcă…

– Fiindcă? întrebă el, nelăsând-o să se oprescă.

– Naiba să te ia! îi spuse ea fără să-l cruțe. Cum vrei să neg? Familia ta a fost destul de umilită de-a mea.

– Şi asta te deranjează?

– Ar deranja pe oricine are o fărâmă de decenţă.

– Recunoşti, deci, că fratele tău e deficitar la capitolul decenţă?

Nu ridicase vocea şi nici nu se înverşunase când adusese în discuţie numele lui Rolfe. Părea că avea de gând să-şi ţină promisiunea, dar şi aşa, Cally simţi că trebuia să-şi menţină garda ridicată. Detectase din nou asprime la el şi bănui că va începe să se înfurie, mai devreme sau mai târziu. Îşi înăbuşi propria furie şi-l rugă, deja obosită de subiect:

– Putem să nu-l aducem pe fratele meu în discuţie? Nu facem altceva decât să ne certăm de fiecare dată când apare numele lui.

Văzu cum o priveşte şi îşi dori să poată merge la ea în cameră.

– Să înţeleg că nu vrei să te cerţi cu mine? întrebă Javier intrigat.

Se simţea abătută. Clătină din cap în semn de negaţie.

– Nu, nu vreau. Nu voia. Nu voia să fie nici supusă dar, neobişnuită cu confruntările verbale, descoperise că-i făcea rău dacă se certa cu el. Tot ce vreau… este să plec de aici. Vreau să mă duc acasă.

Trecu mult timp până când el răspunse, atât de mult încât Cally crezu că nici n-avea de gând s-o facă, că nu-l interesase nimic din ceea ce spusese ea. Dădu la o parte din faţa ei o farfurie cu mâncare de care nu mai avea acum poftă. Liniştea dintre ei se încheie în momentul în care el îi spuse cu o blândeţe care o luă prin surprindere:

– Cred că înţelegi că, dată fiind situaţia, nu pot anunţa acum că logodna noastră s-a terminat.

– Da, spuse Cally încet, încercând să evite discuţia care ar fi făcut să fiarbă întreaga casă. Dacă ar fi anunţat că s-au răzgândit în douăzeci şi patru de ore, ar fi fost din nou nevoită s-o îndure pe Terersa încruntată.

– Dar, spuse Javier, cred că ne putem lipsi de petrecere. Pot să anunţ că încă nu te-ai însănătoşit destul ca să te poţi ocupa de aşa ceva.

Cally simți cum își revine din starea în care intrase. Începea chiar să se simtă triumfătoare. La urma urmei, toată discuția pornise de la dorința ei de a nu avea loc nici o petrecere de logodnă.

– Îți mulțumesc, murmură ea.

– Și din moment ce ești atât de nerăbdătoare să te întorci în țara ta natală, continuă el cu aceeași voce plăcută, deși dintr-o singură privire Cally depistă cât era de încordat, îți propun o înțelegere. Rămase tăcută cât timp el făcu o pauză. Rămânem logodiți trei luni. După aceea, putem anunța că am făcut o greșeală și îți cumpăr biletul pentru Anglia.

– Trei luni! Era singurul lucru care nu-i plăcuse din ceea ce auzise.

– Ești de acord?

– Da, răspunse ea în silă. Îi veniră în minte trei luni în care să-și omoare timpul și nu se putu abține să întrebe: mă pot reîntoarce la muncă?

– Nu e potrivit ca logodnica mea să presteze munci casnice, ripostă el cu o notă de mândrie în voce pe care ea nu putu s-o ignore. Zâmbi apoi și Cally îi simți din nou farmecul: dar, dacă dorești, poți să mă ajuți cu pregătirea actelor de care am nevoie.

***

Cally se apucă de munca de birou cu toate puterile si din toată inima. O mare parte din afacerile lui aveau drept parteneri companii din Statele Unite, așa că lipsa ei de cunoștinte de spaniolă nu mai prezenta un obstacol.

Dactilografiatul ei se îmbunătățise continuu și, după două săptămâni, se simțea mult mai fericită decât crezuse că ar putea fi.

Din cauza fericirii, rezerva ei începuse să se topească. Acum, nu numai că nu mai avea ezitări când vroia să intre în bucătărie –

domeniul Teresei – dar se și simțea binevenită. De fapt, se simțea binevenită oriunde în casă. Teresa o întâmpina mereu cu o căldură pe care Cally spera că nu se datora doar faptului că era logodnica domnului. Acum putea mânca și mâncare mexicană, cu condiția să nu fie foarte picantă și chiar începuse să-i placă.

Aruncă o privire în oglindă înainte de a coborî să lucreze în sâmbăta aceea. Javier îi spusese că nu era nici o nevoie să lucreze în ziua aceea, dar ea știa că-i scrisese cu o zi în urmă câteva scrisori care trebuia bătute la mașină până luni. Se gândi că putea la fel de bine să le scrie acum și zâmbi reflexiei din oglindă. Începuse să capete puțină culoare și acest lucru o prindea. Fără să știe de ce, îi veni în minte răbdarea cu care Javier o instruise în munca de birou.

Gândurile îi alunecară cu totul în direcția lui. Din ziua aceea, când ea nu putuse să se împotrivească, n-o mai sărutase deloc. Își aminti, însă, ceea ce se întâmplase când venise o dată mai devreme și o găsise făcând plajă lângă piscină, îmbrăcată cu un costum de baie pe care îl avea încă de când mergea la liceu.

– Am și muncit, îi spusese ea repede. Într-adevăr, pentru ziua aceea terminase ce-i lăsase de făcut. Zâmbi apoi, fiindcă ceea ce spusese sunase ca și cum s-ar fi rușinat că fusese găsită făcând plajă.

– Nu mă îndoiesc, îi răspunse el tot cu un surâs. Îi privea picioarele lungi, frumos modelate. Restul corpului ei se afla ascuns în costumul acela pe care știa că ar fi trebuit să-l fi schimbat de mult timp. Dar ai voie să te și distrezi puțin.

Felul în care o spusese, în care se aplecase și se apropiase cu fața de fața ei o făcu să se gândescă la faptul că, logodiți fiind, avea și el dreptul la puțina distracție. Se apropiase și mai mult de ea, ceea ce o făcu să creadă că avea de gând s-o sărute.

Înțelese într-o clipă că nu s-ar fi supărat deloc dacă ar fi făcut asta și tocmai realizarea acestui sentiment o făcu să sară din scaunul pliant și să-i spună în grabă:

– Mă duc… mă duc să fac un duș.

Râsul lui Javier o urmărise pe când intra în casă. I se păruse un sunet plăcut și se întrebă intrigată ce avea acest bărbat de o făcea să simtă un fior când îl vedea.

Cally părăsi camera ținând în mână tava pe care Teresa insistase să-i aducă mâncarea în fiecare dimineață, în ciuda protestelor ei.

– Bună ziua, Teresa, îi spuse ea veselă când o întâlni, și primi înapoi un surâs binevoitor. Se îndreptă spre birou și simți cum veselia ei se risipea în fața perspectivei de a nu-l vedea pe Javier până seara.

Deschise ușa camerei și nu avu timp să se bucure că nu mai avea motiv de tristețe. Javier stătea în fața biroului și tocmai se pregătea să pună la loc receptorul telefonului. Expresia feței lui era atât de serioasă încât arăta limpede că se întâmplase ceva grav.

– Ce este? îl întrebă ea repede. Rămase pe loc și nu mai făcu nici o mișcare să se așeze pe locul ei obișnuit.

I se păru că durează o veșnicie până când primi un răspuns. Javier se mulțumea s-o cerceteze cu ochii lui albaștri și aspri. Cally înțelese că, orice s-ar fi întâmplat, avea cumva legătură cu ea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, simțind cum începe să devină nervoasă. S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa?

Aprobă din cap.

– Fratele tău, spuse el într-un sfârșit, a fost rănit.

Capitolul 8

Simți cum intră în panică. Uluită, pentru moment nu putu să spună nici un cuvânt. Îl privea zdrobită pe Javier, simțind cum dragostea ei pentru Rolfe se zbătea dureros în ea. Orice ar fi făcut, sau era bănuit a fi făcut, era fratele ei și-l iubea. În timp ce Javier o ajuta să se așeze, nu reuși să formuleze decât o singură întrebare, cea mai importantă:

– Este… este rănit grav?

– Mi s-a spus că va supraviețui.

În ciuda agitației care o cuprinsese, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că el nu părea prea încântat că fratele ei va supraviețui. Nu era, însă, momentul să se certe cu el. Spusese că Rolfe va scăpa cu viață și asta era cel mai important.

– Vreau să-l văd, spuse ea cu o privire brusc încăpățânată.

– Firește. O să te duc la el.

– Știi unde este? Normal că știa, probabil că știuse de mai multă vreme, înțelese ea, dar nu alese nici de data asta să se certe cu el. Este în Durango?

– E într-un spital în capitală. Ar fi mai bine să mergi și să-ți pui într-o valiză câteva lucruri. Probabil că vom rămâne acolo câteva zile.

Nu putuse să nu observe, deși se gândea aproape numai la Rolfe, felul în care vorbise Javier. Părea că-l deranja destul de mult povestea aceasta. Se gândi, apoi, că se oferise s-o conducă la Rolfe și o parte din asprimea ei față de el pieri. Javier muncea din greu, ferma îi ocupa aproape tot timpul, și totuși, se oferise să plece de acasă pentru câteva zile. Cally simți că trebuia să se împotrivească. Familia ei îi crease deja destule necazuri.

– Nu e nevoie să mă însoțești. Pot să merg și singură, spuse ea. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

– Am spus că vin cu tine, îi răspunse el tăios ,pe un ton care lăsa să se înțeleagă că, din punctul lui de vedere, lucrurile erau stabilite. O mai aștepta doar pe ea să fie gata cu bagajul, și puteau pleca.

În fața ușii, Cally se opri. Simțise brusc dezamăgirea că avea atât de puțină încredere în ea. Credea oare că, la fel ca Rolfe, va rupe logodna cu de la sine putere?

– O să… o să mă întorc, îi promise ea vrând să-i arate că neîncrederea lui nu era fondată.

– Așa e, cu mine, îi răspunse el, din nou tăios. Se părea că, într-adevăr, în ciuda promisiunii ei, o credea capabilă să plece și să nu se mai întoarcă, lăsându-l cu o altă dezonoare de înfruntat. Am niște afaceri de rezolvat în capitală și săptămâna viitoare e la fel de bună ca oricare alta.

Fiindcă Javier părea că se afla într-o dispoziție necomunicativă, rezerva și sfiala de care Cally sperase să se elibereze, reveniră în forță. Când coborâră din avion, el se oferi pe un ton aspru:

– Vrei să te duc la spital imediat?

– Da, te rog, îi răspunse ea, pe un ton similar. Javier duse bagajul la mașina pe care o închiriase și Cally așteptă să se așeze la volan ca să-l întrebe:

– Poți să-mi spui mai multe despre accident?

– Accident? Cine a spus că a fost un accident? răspunse el tot cu o întrebare, în timp ce privea spre grămada de mașini care păreau că blochează fiecare ieșire.

– Adică… Cally simți cum pălește. Vrei să spui că n-a fost un accident? Rănile lui… a fost ceva intenționat? O, Doamne!

– Așa-i trebuie dacă fuge cu o femeie măritată, veni și răspunsul prea puțin consolator. Cally simți cum i se strânge inima de durere. Oare relele pe care oamenii aceștia spuneau că le-ar fi făcut Rolfe, nu se mai sfârșeau?

Înghiți greu și se sili să afle mai multe.

– Vrei să spui că prietena lui, cea cu care…cea pentru care a părăsit-o pe Graciela, e căsătorită? Înțelese brusc care ar putea fi explicația: vrei să spui că soțul ei l-a bătut?

-După cum îl cunosc pe bărbatul Yolandei Nolasco, a pus pe altcineva să-i facă treaba murdară. De fapt, pe mai mulți, probabil.

– Dar nu e drept! izbucni ea și simți cum i se face rău la gândul că fața frumoasă a lui Rolfe ar fi putut… El nu răspunse și ea avu bănuiala că socotea că ceea ce i se întâmplase lui Rolfe era, de fapt, ceea ce merita.

Când ajunseră la spital, Javier o lăsă în camera de așteptare, în timp ce el merse să pună câteva întrebări. Cally știa foarte bine ce-i datora, dar nu se putea împiedica să nu-l placă prea mult în momentele acelea. Alături de ea, în camera de așteptare se mai aflau și alți oameni. Fumau aproape cu toții și-i trecu prin minte că, dacă țigările erau bune pentru a calma nervii întinși la maximum, atunci n-ar fi fost prea rău să aibă la ea câteva pachete.

Javier se întoarse și o prinse de braț.

– Te duc în camera lui.

Trebuiră să urce câteva etaje până să ajungă la camera unde se afla Rolfe. Javier o însoți până în fața ușii.

– Te aștept aici, îi spuse el cu o privire rece și Cally înțelese că nu l-ar fi putut convinge niciodată să mai facă un pas. De altfel, Cally nici nu încercă să-l convingă. Înțelese, după expresia feței lui, că dacă l-ar fi văzut pe Rolfe, ar fi fost dispus să termine ceea ce alții doar începuseră. Era, deci, mai bine că rămânea afară.

În camera în care intră, se aflau șase paturi. Unii dintre pacienți se aflau în capul oaselor, doar unul era întins pe pat. Se apropie de acel pat și-l recunoscu pe Rolfe mai mult după părul blond care se distingea pe fundalul pernei albe. I-ar fi fost greu să-i recunoască trăsăturile, fiindcă fața îi era toată umflată și plină de vânătăi.

– Oh, Rolfe! strigă ea. Ce ți-au făcut!

– Cally! Cally! Doamne, de unde ai apărut? Îi venea greu să vorbească, dar uimirea în fața ei îl făcu să uite, pentru moment, durerea. O credea în Anglia.

Era mai interesată să audă câte ceva despre el, așa că-i povesti cât mai scurt posibil ce i se întâmplase. Cum îi scrisese că vine, dar el nu primise scrisoarea, cum i se oferise o slujbă de către Javier Zarazua ca să-și poată plăti biletul de avion.

– Lucrezi pentru Javier Zarazua! exclamă el și imediat se strâmbă din cauza durerii.

– Îl cunoști?

– Am auzit de el, spuse Rolfe. Deși, niciodată nu m-aș fi gândit că o să dea o mână de ajutor cuiva din familia mea.

– A fost foarte bun, îi răspunse Cally, dorind să pună capăt subiectului. Atât despre mine. Mai important, cum te simți tu?

– Cum arăt?

– Te-am văzut arătând și mai bine, îi spuse ea voioasă, dar simțind nevoia să plângă în fața chipului lui desfigurat.

Pentru că lui îi venea greu să vorbească, Cally nu stătu mult la acea primă vizită. Îl sărută cu blândețe, în semn de rămas-bun, și ieși din cameră fără să știe nici ea cum de reușise să nu izbucnească în plâns.

Lacrimile apărură abia după ce închise ușa în urma ei. În mintea ei nu putea vedea decât chipul bătut al lui Rolfe și costele despre care îi spusese că i-au fost rupte. Nu știa unde mergea, în timp ce înainta pe coridor. Printre lacrimi, îl văzu pe Javier stând în fața ei.

Fără să spună un cuvânt, o luă de braț și o duse la lift. Cally se simți în siguranță la atingerea lui și se strădui să se oprească din plâns. Nu schimbară nici un cuvânt până nu ajunseră în mașină.

– Mai întâi ne cazăm într-un hotel și, după aceea, mergem să mâncăm ceva, îi spuse el în timp ce pornea mașina.

Cally nu rosti nici un cuvânt, nu-i spuse nici măcar că nu-i era foame. Nu vorbi nici când el parcă mașina și o luă cu el la biroul de recepție al hotelului pe care-l alesese.

Javier rezervase un apartament format din mai multe camere. Fără s-o scape din ochi, plăti băiatului care îi condusese și începu să inspecteze apartamentul. Alese o cameră pentru ea și-i lăsă acolo bagajul. Apoi se întoarse, își lăsă mâinile pe brațele ei și o privi în ochi.

– Am vorbit cu doctorul în timp ce tu stăteai cu el, îi spuse cu o voce gravă. Cally îl privi fără să poată rosti un cuvânt. Era atât de speriată încât Javier schiță un zâmbet încurajator când continuă: o să se facă bine. Ea îl privea în continuare fără să înțeleagă. Doctorul mi-a spus că va ieși din spital în câteva săptămâni. N-ar fi spus că va fi eliberat atât de repede dacă ar fi ceva serios, nu-i așa?

Controlul pe care reușise să și-l recapete, se clătina din nou. Suspină adânc și izbucni în plâns.

– Oh, Javier, arată îngrozitor!

Ghemuită în brațele lui, dădu drumul durerii care se acumulase. Într-un final, aflată încă în strânsoarea lui, lacrimile i se uscară și începu să se simtă rușinată că-i udase camașa.

– Aproape că nu plâng niciodată, de ce atunci tot pe tine te găsesc ca să vărs lacrimi? spuse ea și îi luă din mâna batista cu care îi ștergea ochii ca să se șteargă singură.

– Poate pentru că mă aflu la momentul potrivit în locul potrivit, o tachină el.

În acel moment, Cally făcu o descoperire capitală. Emoțiile pe care Javier le stârnise în ea, nu erau numai de natură fizică. Era vorba

de mai mult, de mult mai mult. În clipa în care ochii lui albaștri care o tachinau, se opriră asupra ei, Cally înțelese că era îndrăgostită de el.

Șocul acestei constatări o zgudui și, în același timp, făcu lumină în câteva privințe. Înțelese acum de ce inima ei o lua razna când trecea pe lângă ea, fără măcar s-o atingă. Cally îl privi cu răsuflarea tăiată.

– Te simți bine? Surâsul lui glumeț dispăruse. Ai devenit palidă.

– Mă simt bine, minți ea și se retrase din brațele lui. Doar… doar șocul de a-l vedea pe Rolfe astfel. Eu… Făcu un efort ca să se adune. Te superi dacă nu mănânc nimic? Nu prea mi-e foame.

Nu crezuse că el va fi de acord, în ultimul timp îi supraveghease cu ochi de uliu pofta de mâncare.

– De ce nu te odihnești un pic? îi sugeră el. Eu am niște întâlniri de stabilit, așa că o să am ce face în timpul acesta.

Cally găsi sugestia excelentă. Avea nevoie să fie singură și să se gândească.

***

Au rămas în capitală mai mult decât câteva zile. Dacă, la început, Cally sperase că dragsotea pentru Javier ținea de imaginația ei, atunci speranța ei se dovedi neîntemeiată. Simțea cum, zi de zi, se îndrăgostea tot mai mult de el. În mai puțin de două luni trebuia să se despartă de el și nu știa de unde va lua puterea să treacă prin asta.

Zilele acelea semănau între ele. Javier pleca dimineața ca să-și întâlnească partenerii de afaceri, dar venea întotdeauna la timp ca s-o ducă la spital. Nu intra niciodată cu ea să-l vada pe Rolfe și Cally se abținu să i-o ceară. Venise cu ea în Mexico City la mai puțin de o oră de la aflarea veștii. Făcuse deja prea mult. După vizita la Rolfe, o ducea undeva în oras, de fiecare dată într-un loc care să-i distragă gândurile de la fratele ei și de la ceea ce se întâmplase cu el.

Duminică o dusese în Cuernavaca, cea mai veche stațiune balneară a Mexicului. De acolo, merseseră cu mașina în Taxca, un încântător oraș situat pe niște dealuri. Luni, urmă Guanajuato, un

oraș cu o rețea de drumuri subterane care îi acoperea întreaga suprafață. Tot aici, Javier îi arătă casa unde trăise Diego Rivera, unul dintre cei mai renumiți pictori mexicani.

Din Guanajuato o duse la San Miguel Allende, un loc cunoscut pentru numărul mare de artiști. În San Miguel au rămas și să cineze și acolo Javier îi spusese:

– Să vedem, ce-am putea face ca să-ți ademenim pofta de mâncare?

Deci, observase apetitul ei scăzut. Cally nu voia să-l supere, așa că se strădui să găsească ceva de mâcare care să nu-i facă rău.

– Cred că… începu ea să zică, încercând să-l tachineze la rândul ei, fiindcă știa că ceea ce avea să ceară era imposibil de găsit, aș putea mânca o pizza.

Văzu din expresia lui că detectase faptul că fusese tachinat. Pentru o clipă, în piața aceea învăluită în întunericul nopții, plină de oameni dornici să se bucure de răcoare, capul lui se apropie de al ei și inima începu să-i bată. Credea că voia s-o sărute.

Zâmbetul de pe fața ei dispăru și privirea îi deveni serioasă. Vroia ca el s-o sărute dar se temea. Se temea că nu va putea rezista și că el îi va descoperi secretul.

Dar, deși se afla atât de aproape de fața ei, Javier n-o sărută. În loc de asta, o mângâie cu degetul pe obraz și o tachină la rândul lui:

– Atunci, doamna mea, pizza să fie.

Și, în timp ce credea că glumea în continuare, o duse din piață într-o străduță, în fața unei clădiri pe care scria „Mama mia“ .

– Înăuntru sau afară? o întrebă el cu un zâmbet în fața expreiei ei buimăcite.

– Ă… afară, alese ea și începu să se simtă amețită de a fi stat atât de mult în preajma lui.

Împărțiră o pizza uriașă ce le fusese adusă pe o tavă. Stăteau la o masă din lemn, a cărei singură podoabă era o lumânare aprinsă. Fiindcă ea fusese cea care optase pentru pizza, Cally mâncă până la

ultima bucățică. În timp ce stătea alături de el și simțea briza ușoară a nopții, Cally știa că singurul lucru de care mai putea fi sigură era acela că nu-l putea iubi mai mult decât îl iubea deja.

Marți se produse o îmbunătățire semnificativă a stării lui Rolfe. Fața lui nu mai era umflată și putea să se miște puțin prin cameră. Din moment ce acum nu mai era atât de dureros pentru el să vorbească, Cally socoti că era timpul ca să afle din gura lui cum stăteau lucrurile.

Nu știa de unde să înceapă, așa că se bucură când văzu că Rolfe era destul de înclinat să vorbească despre Yolanda. Discuția începuse cu o remarcă a ei, privind faptul că, după încă o săptămână de stat în spital, vânătăile de pe fața lui vor dispărea.

– Lasă asta, îi răspunse el. Nu rămân aici o zi mai mult decât e strict necesar.

– Dar doctorul spune că...

– Nu te agita degeaba, Cally, o întrerupse el cu ceva ce semăna a zâmbet. Nu vreau să fac nimic prostesc. Zâmbetul de pe fața lui dispăru când continuă: dar Yolanda mă așteaptă în Acapulco și vreau să merg acolo cât pot de repede.

Că nu se afla într-o condiție fizică să mergă undeva, mai ales în Acapulco, aflat la mulți kilometri distanță, pentru Cally era limpede. Știa însă cât era de încăpățânat, așa că amână subiectul acesta. Pentru moment, vroia să se concentreze asupra Yolandei.

– E serios...ceea ce este între tine și Yolanda? făcu ea o tentativă.

– Poți fii cât se poate de sigură că e serios, replică el. Doamne, dar de ce crezi că am rupt-o cu Graciela în ultimul moment, dacă n-ar fi fost ceva serios?

Îi spuse ceea ce gândea, dar evită să-l aducă pe Javier în discuție, ca să nu-i trezească lui Rolfe sentimente negative față de el.

– Graciela, familia Delgadillo adică, crede că... ai părăsit-o pentru că ea ți-a spus că tatăl ei era doar directorul firmei, că nu aveau bani...

– Dumnezeule! Dumnezeule! exclamă Rolfe, părând uluit, dar își reveni repede din surpriză. Sunt niște oameni mândri și cred că au preferat să creadă asta mai degrabă, decât simplul adevăr. Îi aruncă o privire scrutătoare: tu n-ai crezut asta, nu-i așa?

– N-am putut, îi spuse ea cu simplitate, dar ochii îi străluceau de bucurie că încrederea ei în Rolfe se dovedise justificată. Simți totuși cum se așterne o umbră peste bucuria ei când continuă: dar fata aceea a fost tare mâhnită că ai lăsat pe ultima clipă să-i spui că te-ai răzgândit.

– Mai bine decât să fi fost mâhnită că am apucat să ne căsătorim și că am plecat după aceea cu Yolanda.

– Yolanda a fost motivul pentru care ai rupt logodna voastră?

Rolfe aprobă dând din cap.

– Am cunoscut-o la puțin timp după ce se stabilise data căsătoriei mele. Credeam că o iubesc pe Graciela, credeam cu adevărat asta, spuse el cu ardoare. Dar, după câteva minute de stat lângă Yolanda, am înțeles că era singura femeie potrivită pentru mine. Am încercat să n-o rup cu Graciela, crede-mă, Cally, am încercat. Oriunde mergeam, mă întâlneam cu Yolanda și doar atunci simțeam că trăiesc. Era nefericită în căsnicie din cauza felului în care se purta cu ea ticălosul ei de bărbat. O umilea oriunde în public și n-am mai putut suporta.

– Așa că ai fugit cu ea.

– Nimic n-ar fi putut să mă rețină când am aflat că și ea simțea la fel pentru mine. Știam, firește, că vom avea de înfruntat greutăți.

– Soțul ei a venit după voi?

– Și încă cum! murmură Rolfe gânditor, frecându-și bărbia.

– Eu și Yolanda aveam bani cât să ne ajungă cam un an. Dar, după ce ne-am ascuns câteva săptămâni, am hotărât că era mai bine să venim în capitală. Aici aveam mai multe șanse să-mi găsesc ceva de lucru. Yolanda era sigură că soțul ei va veni după noi. Într-o zi, l-a văzut pe unul dintre frații lui.

– Oh, atunci de ce n-ați fugit…

– Să fi fugit? Îi zâmbi și continuă: o iubesc pe Yolanda. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Nu puteam, Cally, să-mi petrec toată viața fugind.

– Dar Yolanda a mers la Acapulco.

– Și să nu-ți închipui că a fost ușor s-o conving, îi zâmbi el din nou. Poate uneori să fie foarte încăpățânată. A fost însă nevoită să descopere că pot fi la fel de încăpățânat ca ea. Bănuiam că o să iasă urât și nu voiam să fie în apropiere.

– Știe… știe ce ți s-a întâmplat?

– Că frații Nolasco au tăbărât pe mine? Doar ceea ce era important. I-am telefonat în fiecare zi.

– Și ea te așteaptă să te întorci în Acapulco.

– Nu vreau să vină aici până când nu sunt sigur că frații Nolasco nu mai sunt prin preajmă. Ajunge cât am vorbit despre ei, spuse el și continuă să vorbească despre Yolanda și despre cât de mult ar iubi-o și ea, dacă ar fi întâlnit-o.

Cally înțelese cât de mult o iubea și se bucură că măcar unul dintre ei era fericit în dragoste.

Înainte ca vizita ei să ia sfârșit, îi spuse, deși el n-o întrebase nimic despre tatăl lor, că acesta urma să se căsătorească cu Elma Bates.

– Probabil că până acum s-au și căsătorit deja, mai adăugă ea.

– Sper atunci că pe ea o va face mai fericită decât a făcut-o pe mama, îi spuse Rolfe.

Cally se gândi la asta în timp ce părăsea spitalul. Rolfe era cu cinci ani mai mare decât ea și își putea aminti ce fel de viață dusese mama lor. Ea nu știa nimic despre aceasta. Dacă a dus o viață precum fusese a ei în casa tatălui ei, îi veni în minte, atunci cu siguranță că nu găsise multă fericire în mariajul lor.

– S-a întâmplat ceva? Rolfe?

Javier coborâse din mașină în întâmpinarea ei. Era prima dată când îi spunea lui Rolfe pe nume și gândurile negre ale lui Cally se

risipiră ca prin minune. Doar să-l vadă pe Javier, să-l audă spunând numele fratelui ei fără dușmănie, îi aduse lacrimi în ochi.

– E bine, spuse ea dar se corectă repede: adică se simte mai bine.

– Pari supărată.

– Mă gândeam la ceva ce mi-a spus Rolfe. Javier nu făcu nici o mișcare în direcția mașinii, se mulțumi să stea în fața ei și să afle ce anume o supărase. Cally înțelese că va trebui să-i spună cauza supărării ei, așa că zise în continuare: mi-a spus câte ceva despre viața grea pe care mama a dus-o în casa tatălui meu înainte de a muri.

– Nici viața ta n-a fost tocmai un buchet de trandafiri, nu-i așa?

Cally nu ținea minte să-i fi spus ceva de genul acesta.

– Trandafirii sunt ceva destul de spinos, nu-i așa?

Javier nu se lăsă înșelat de glasul vesel cu care ea spusese asta și-i aruncă o privire pătrunzătoare. Cally adăugă:

– Părerea ta că Rolfe n-a vrut să se însoare cu Graciela din cauza banilor este eronată. Văzu imediat cum privirea lui se înăsprea, dar continuă: s-a îndrăgostit atât de tare de Yolanda, încât n-a avut de ales decât să... Vorbea singură. Javier plecase să-i deschidă ușa de la mașină.

Javier arăta atât de întunecat în timp ce conducea, încât Cally se gândi că n-ar fi fost de mirare dacă ar fi dus-o direct la hotel și ar fi lăsat-o acolo. Ar fi vrut să petreacă fiecare clipă cu el, așa că fu o surpriză binevenită să-l vadă angajându-se în trafic pe un drum care ducea afară din Mexico City.

– Unde mergem? întrebă ea cu o voce nesigură. Ar fi vrut ca el să redevină bărbatul agreabil care fusese în ultimele zile.

Cum el nu răspunse, puse acest lucru pe seama faptului că era prea prost dispus ca să vorbească cu ea. Își întoarse capul ca să privească, chipurile, pe geam dar, de fapt, ca să-și ascundă lacrimile. Brusc, la fel de repede cum apăruseră, lacrimile se opriră. Se părea că Javier era pregătit să facă un efort și să treacă peste dispoziția lui mohorâtă.

– Ai poftă să vezi niște piramide vechi? o întrebă el, cu o voce dacă nu prietenoasă, măcar nici ostilă.

– Se poate? exlamă ea întorcându-se spre el cu ochii strălucind. Unde? Sunt pe aici piramide?

– Teotihuacan, îi spuse el și păru că, în fața chipului ei nerăbdător și fericit, dispoziția i se însenină.

Cally găsi locul numit Teotihuacan uluitor. Se aflau acolo două piramide. Cea mai mică era închinată lunii, cealaltă soarelui. Se mai afla și un templu despre care află că era închinat lui Quetzalcoatl. Toate erau situate pe o alee numită Aleea Morților.

Javier insistase să se oprească la una din multele tarabe din apropiere, unde se vindeau diverse lucruri cu specific mexican. Îi cumpără o pălărie de paie pe care i-o așeză cu solemnitate pe cap. Se dădu un pas înapoi ca să vadă efectul:

– Drăguț, se pronunță el și Cally începu să râdă. Se hotărâse să nu se mai gândescă la ce va fi peste două luni.

Găsi în el un ghid minunat, pregătit să-i răspundă la orice întrebare: „aztecii locuiseră într-adevăr acolo?“ „cine era Quetzalcoatl?“ și multe de acest gen. Bănui că, din moment ce arheologia nu era domeniul lui, mai vizitase locurile acelea și în trecut.

Totuși, nu o grăbi deloc. Urcă împreună cu ea treptele abrupte ale piramidei soarelui și părea pregătit să stea în soare atâta timp cât îi va face plăcere să rămână. Cally admiră priveliștea din fața ei până când își aminti că, în timp ce ea avea pe cap o pălărie de paie, el avea capul descoperit.

La coborâre, Cally întâmpină câteva dificultăți. Nu era obișnuită cu înălțimile și nu știa cu ce picior să înceapă. Javier îi observă dilema.

– Sprijină-te de mine, o instrui el și-i oferi brațul.

– Mulțumesc, îi spuse Cally când, spre ușurarea ei, simți din nou pământul sub picioare.

– Tu ai vrut să urcăm, o tachină el.

– N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, râse ea fericită că reîncepuse s-o tachineze.

Culcatul seara nu se dovedise o problemă, deși împărțeau aceeași cameră de toaletă și Javier, care citea sau scria până târziu, o vedea când, îmbrăcată în pijama, mergea la baie.

– Noapte bună, Cally, îi spunea el relaxat în astfel de ocazii și, deși dorea cu disperare să mai rămână alături de el, se mulțumea să-i spună și ea aceleași cuvinte, pe același ton relaxat.

Miercuri, Rolfe părea că se simte mai bine, dar nu mai spuse nici un cuvânt despre plecarea lui din spital. Cally începu să se teamă că nu se simțea chiar așa de bine pe cât pretindea și părăsi spitalul decisă să-l roage pe Javier să vorbească pentru ea cu doctorul.

În după-amiaza aceea, o duse la grădinile plutitoare din Xochimilco și, la vederea unui loc atât de romantic, toate gândurile îngrijorătoare, legate de Rolfe, dispărură.

Se plimbară pe un lac într-o barcă vopsită astfel încât să semene cu o floare. Cally găsi totul încântător și nu se putu abține să nu i-o spună.

– M-am gândit că-ți va plăcea, îi răspunse el, dar cu un aer atât de comun încât Cally se întrebă, în sinea ei, dacă se simțise sau nu bine și dacă nu cumva găsise experiența plictisitoare.

– Nu trebuie să… să mă duci peste tot, îi spuse ea sec și-i simți imediat privirea ațintită asupra ei. Ce s-a întâmplat? continuă ea în grabă. Dacă te plictisești atât de rău…

– Am spus eu că mă plictisesc?

– Nu, dar…

– Dacă nu te porți cum trebuie, îi spuse el tachinând-o din nou, era sigură de asta după sclipirea din ochii lui, nu te duc în seara asta la Baletul Folcloric.

– În seara asta! excalmă ea bucuroasă. Auzise de Baletul Folcloric și nu-i venea să creadă c-o să-l vadă cu adevărat.

– De obicei, dau spectacole în zilele de miercuri și duminică, îi spuse el.

– Oh, zise ea și adăugă nesigură: până duminică vrei să te întorci la Durango?

– Până atunci treburile mele aici se vor fi terminat, replică el fără să facă nici un comentariu despre Rolfe.

– Da, desigur, spuse ea căzând pe gânduri. Dacă ar fi trebuit să aleagă între a pleca cu Javier la Durango și a sta cu Rolfe, care acum arăta mult mai bine, inima ei l-ar fi ales pe Javier.

Când reveniră în oraș, se porni o furtună puternică. Îi plăceau furtunile și fulgerele, așa că, în timp ce Javier parca mașina în subsolul hotelului, merse până afară să arunce o privire.

Privea fulgerele care aprindeau cerul și era atât de captivată încât se sperie când Javier o prinse de braț.

– N-ai nici un pic de minte, îi spuse el și o târî după el în hotel.

Era încă supărat pe ea când ajunseră în apartamentul lor. O privi și păru să remarce abia atunci că rochia i se lipise de trup. La nici un pas de el, Cally îi surprinse privirea.

Se purta de parcă altcineva îi controla mișcările. Ca și cum ar fi vrut să verifice singur cât de ud era materialul, întinse o mână spre pieptul ei. Cally se înroși, fiindcă simțea că avea nevoie de atingerea lui și știa că nu se va feri. Cu un efort suprem, Javier își desprinse privirea de pe trupul ei și se întoarse spre o masă unde se afla o sticlă de whisky. Îi spuse cu asprime:

– Du-te și schimbă-te o dată!

Cally plecă repede, dar nu atât de repede încât să nu-l poată auzi murmurând „Dios!“ și ceva care i se păru, între timp mai prinsese câteva cuvinte în spaniolă, că suna a „Am nevoie de o băutură tare“.

Capitolul 9

Când, ceva mai târziu Cally i se alătură la cină, Javier părea că nu mai avea chef să fie amabil cu ea. Cally se gândi să-i spună că nu mai vroia să meargă să vadă Baletul Folcloric, dar bănui că biletele nu fuseseră ușor de găsit și se abținu. Mâncară învăluiți în tăcere.

Era la fel de curtenitor ca în trecut, dar micile gesturi de afecțiune, făcute spontan, dispăruseră. Îi trecu prin minte că trebuie să se fi săturat să meargă cu ea peste tot, și hotărî ca a doua zi, când va veni s-o ia de la spital, va pretexta o durere de cap și se vor întoarce direct la hotel. Se simțea însă dezamăgită, nu așa ar fi vrut să se petreacă lucrurile.

Pe când își căutau locurile, Cally era sigură că nu se va putea bucura cum se cuvine de spectacol. Dar, de la primul dans care înfățisa alegoric crearea lumii din miturile aztece, și până la dansul final cu pălăriile, înainte de căderea cortinei, Cally nu-și desprinse ochii de pe scenă. Fusese pur și simplu vrăjită.

Fața ei dovedea cât de mult apreciase spectacolul și nu se putu abține să nu-i mulțumească lui Javier și să-i spună cât de încântător găsise totul.

Credea că el va zâmbi și că va reveni la dispoziția pe care o avea înainte ca ea să meargă și să stea în ploaie. Nu zâmbi și spuse doar un scurt și politicos „Bueno". Cally își făcea acum mustrări de conștiință pentru că stătuse în ploaie. Poate că rochia ei umedă îi amintise că o dorise o dată și poate că nu vroia să i se reamintească asta. Poate că, fără incidentul acela, s-ar fi purtat acum la fel de prietenos cum se purtase întreaga săptămână.

Cally nu se putu opri să nu sesizeze contradicția din gândurile ei. Vroia, totuși, ca Javier s-o vadă ca femeie, nu s-o trateze ca pe o soră mai mică.

O dată întorși în apartamentul lor, Cally se convinse dintr-o singură privire aruncată feței lui, că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-i ureze „noapte bună" și să meargă în camera ei. Se pregătea să facă asta, când el o luă prin surprindere. Nu știa de ce, nu credea că din cauză că observase că și dispoziția ei se modificase și că acum nu mai era veselă deloc, dar îi spuse politicos:

– Nu vrei să mănânci? Sau să bei ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea la fel de politicos.

Nu de curtoazia lui avea nevoie. Simțea că trebuia să rămână singură și se îndreptă spre ușă. Nu făcu decât doi pași când el o luă, din nou, prin surprindere:

– Fratele tău… se simte mai bine?

Întrebarea părea că apăruse în ciuda voinței lui. Cally își simți mândria rănită. Evident, își lua datoria în serios. Poate că, totuși, observase că era mai tristă acum. Se simți rănită de gândul că era un fel de povară pentru el. Poate că cel mai bine era să-l elibereze de datoria de a-i purta de grijă și cât de repede se putea.

– Rolfe, pronunță intenționat numele fratelui ei, fiindcă el evita s-o facă, se simte mult mai bine. Se pare că în curând va putea să părăsească spitalul.

– Mă bucur să aud asta. Tonul lui devenise la fel de tăios ca al ei. Să înțeleg, deci, că nu vei obiecta să ne întoarcem mâine seară acasă?

Acasă. Simți că-i vine să plângă la auzul acestui cuvânt, dar mândria o făcu să se stăpânească. Ar fi vrut să meargă acasă cu el, acasă în Durango, dar din felul în care o spusese, părea că s-ar fi bucurat mult mai mult dacă ar fi putut să meargă fără ea.

– Eu… începu ea și se opri un moment. Știa ce avea de făcut. Cred că Rolfe poate să aibă grijă de mine, acum. Javier ar fi trebuit să fie încântat în fața unei asemenea afirmații dar, în loc de asta, fața lui se făcuse neagră de furie. Se forță să continue: n-o să mă întorc cu tine…

Mai mult nu putu spune. Javier se repezi la ea, îi prinse mâna stângă și i-o aduse în dreptul feței.

– Ai uitat de asta? o întrebă el furios. Ai uitat că-mi porți inelul?

– Nu, spuse ea repede. Descoperi că are mai mult curaj decât își închipuise că ar putea avea într-o astfel de situație și continuă mai sigură pe ea: ai fost atât… m-am gândit că ai fost atât de iritat de situația asta, încât mi s-a părut momentul potrivit să rupem…

– O să te anunț eu când e momentul potrivit să rupem logodna. Vocea lui își mai pierduse din duritate, dar ochii îi aruncau în fulgere. Logodna noastră trebuie să dureze trei luni, sper că-ți aduci aminte. Cally înțelese că mândria ei nu prea putea concura cu orgoliul lui. Când mă întorc mâine la Durango, o să vii cu mine, ai priceput?

Încercase. Încercase chiar împotriva inimii ei. Cally își aminti felul în care se purtase cu ea, toate locurile unde o dusese. Ar fi putut la fel de bine s-o lase de una singură. Înțelese cât de mult îi datora. Numai apartamentul acesta trebuie să fi costat o avere.

– Am priceput, îi spuse ea liniștită. Privirea furioasă îl părăsise, deși nu zâmbise deloc în fața supunerii ei. Cally descoperi brusc că avea un anumit grad de spontaneitate în firea ei. Fără să știe prea bine ce face, se apropie și-l sărută ușor pe gură.

Mâinile lui se așezară imediat pe umerii ei și, pentru o clipă, Cally crezu c-o va lua în brațe. În clipa următoare, descoperi că se înșelase. O dădu la o parte și o întrebă cu asprime:

– Ce-a fost asta?

– Îți sunt recunoscătoare. Pentru tot ce ai făcut, pentru timpul pe care l-ai sacrificat…

Se simți imediat prost. Văzu din privirea lui că nu găsise calea cea mai bună să-i transmită mulțumirile ei și că, mai ales, se putea lipsi de ele.

– Când o să am nevoie de recunoștința ta, o să ți-o cer! Se simți pusă la locul ei când sarcasmul lui găsi o portiță prin care să se strecoare: a scăpat atenției tale că am avut și câte ceva de lucru de când am venit aici?

În mod clar, îi arătase că adevăratul lui motiv pentru venirea lor nu fusese dorința de a-i face un bine. După ce plecase, trântind ușa de la cameră, Cally rămase pe loc, înmărmurită. Fusese atâta agresivitate în cuvintele lui! Se gândi că poate se datora faptului că nu se putea împăca deloc cu gândul că ajutase pe un membru al familiei Shearman. Cally, însă, nu și-ar fi putut imagina ce ar fi făcut dacă n-ar fi ajutat-o atunci când se afla în Queretaro.

Știa că nu va putea adormi ușor, așa că începu să-și împacheteze lucrurile. Lăsă doar pe cele pe care avea de gând să le poarte a doua zi. Nu avea de ales decât să se întoarcă cu el la Durango, dar era sigură că răbdarea lui se apropia de sfârșit. Prognoza pentru viitoarele două luni părea foarte sumbră.

Se simți mai stăpână pe ea, a doua zi dimineață, când intră în salon. Auzise micul dejun sosind cu câteva minute în urmă, dar nu-i era deloc foame. Îl salută scurt pe Javier, care părea că se pregătea să meargă la o întâlnire de afaceri.

Nu primi nici un răspuns la salutul ei și deduse din asta ceea ce o aștepta în continuare. Își turnă o ceașcă de cafea.

– Am o zi plină astazi, îi spuse el în loc de salut, și s-ar putea să nu mă întorc decât înainte de a pleca la aeroport.

Cu alte cuvinte, se gândi ea, îi transmitea că dacă se așteptase s-o ducă și după-amiaza asta undeva, putea foarte bine să-și mute

gândul. Oricum, intenționase să aibă astăzi o durere de cap, așa că se ostenise degeaba! Nu-i răspunse, dar se pregăti să-i toarne și lui o a doua ceașcă de cafea. După felul în care arăta, prima trebuie să fi fost cât se poate de fierbinte.

– Nu te deranja, o opri el. Am o întâlnire peste un sfert de oră. Cally lăsă jos ibricul de cafea, dar rămase tăcută în continuare. Să fii gata până la ora șapte, îi porunci el aspru.

– Foarte bine, îi spuse ea îndatoritor. Era gata să se ofere să se ocupe și de bagajul lui, din moment ce era așa de ocupat. Își stăpâni, însă, acest impuls. Nu mai erau prieteni, dacă fuseseră o dată.

Reuși să rămână rece până aproape de final. Dar, înainte ca el să plece, își scoase portofelul și îi puse în mâna câteva bancnote. Rezerva și calmul ei dispărură când îi spuse răstit:

– N-am nevoie de banii tăi!

– Va trebui să iei un taxi până la spital și înapoi, îi răspunse el rece, fără să ia bancnotele înapoi.

– Am banii mei, ripostă ea cu mândrie, dar tot el avu ultimul cuvânt. Lăsă bancnotele pe o masă și ieși din cameră.

La început, era decisă să nu se atingă de bani. Observase repede că erau suficienți pentru o jumătate de duzină de taxiuri. Dar, la urma urmei…Mai trebuia să stea cu el încă două luni, deci va găsi un prilej să-i dea înapoi.

Ajunse la spital mai repede decât de obicei. Se bucură de acest lucru fiindcă, după câte se părea, dacă ar fi venit la ora obișnuită, nu l-ar mai fi găsit acolo. La intrarea ei în cameră, Rolfe era deja îmbrăcat și părea gata de plecare.

– Cally! exclamă el și zâmbi: am încercat să te sun la hotel, dar n-a răspuns nimeni în apartamentul tău.

Era o nuanță de întrebare în glasul său. Probabil că, atunci când nu reușise nimic cu numele ei, îl dăduse pe cel al lui Javier Zarazua și aflase că locuiau în același apartament. Pentru Cally, însă, explicația ar fi ținut prea mult și nu vroia să-i spună anumite lucruri.

Ignoră privirea lui întrebătoare și încercă să afle ce avea de gând, unde intenționa să plece. Află repede că destinația lui era Acapulco.

– Dar nu poți, ii spuse ea cu răsuflarea tăiată. Încă nu ești în stare să…

– Las-o baltă, Cally! o rugă el. Am auzit tot ce vrei să-mi spui din gura personalului de aici, deși, din motive evidente, nu le-am spus unde mă duc.

– Ei spun că nu e bine să pleci? întrebă ea.

– M-am hotărât. Am un autobuz peste o oră.

– Autobuz? Dar va dura prea mult și încă nu poți să…

– Nu pot să merg cu avionul, trebuia să fi făcut rezervare din timp pentru asta, îi spuse el încăpățânat. Vreau s-o văd pe Yolanda astăzi.

Remarcă felul în care se clătina pe picioare și, deși știa cât putea fi de hotărât ,nu renunță să mai încerce să-l convingă, Aproape că se înfurie, dar el îi spuse zâmbindu-i:

– Mă duc, Cally. Nimic nu l-ar fi putut opri.

Când află că drumul cu autobuzul urma să dureze șase, șapte ore, afecțiunea pentru el luă controlul asupra ei. Nu se punea problema să facă un astfel de drum de unul singur.

– Atunci vin cu tine, îi spuse cu o încăpățânare pe măsura celei de care dăduse și el dovadă. Asta dacă ești de acord, adăugă ea. De-abia atunci se întrebă dacă intenționase s-o mai caute încă o dată la telefon, sau ar fi fost în stare să plece fără să-i spună unde.

– Firește că vreau să mergi cu mine, îi răspunse el imediat. Vreau ca tu și Yolanda să vă cunoașteți. Uite, spuse el și luă un plic pe care i-l puse în mână: îți scrisesem un bilet pe care aveam de gând să rog o asistentă să ți-l dea. În el scrie unde aveam de gând să stau luna următoare și am pus și niște bani pentru un bilet de avion pentru Anglia, în caz că te-ai săturat să lucrezi pentru Javier Zarazua.

Din nou exista o nuanță de întrebare în vocea lui, dar Cally decise să n-o audă. Plănuia să se întoarcă la hotel și să-i lase un bilet lui Javier, în care să-i scrie că nu putea să-l lase pe Rolfe să călătorească singur în starea în care se afla.

– Dau o fugă până la hotel, îi spuse ea și lăsă la o parte orice altă explicație, returnându-i plicul cu bani.

– Păstrează-i, draga mea, îi zise el, refuzând să-i primească înapoi. Ți-am promis un bilet de întors dacă reușeai până aici, nu-i așa?

– Dar…

– Nici un dar, mititico, rânji el afectuos. Fugi până la hotel și fă ce trebuie să faci, cât timp eu dau un telefon și fac o rezervare pentru două locuri . Ne întâlnim la autogară peste trei sferturi de oră. Merge?

– Merge, răspunse ea repede, știind că n-avea timp de pierdut.

În taxiul care o ducea la hotel, compuse mental mai multe bilete pentru Javier. Dar, când intră în cameră și își văzu valiza, se gândi că, la urma urmei, ce rost mai avea? Lui oricum nu-i păsa de ceea ce ea sau Rolfe aveau de gând să facă. Nu era oare mai bine să se despartă acum? Dacă s-ar fi întors cu el la Durango, ar fi avut de suferit încă două luni. Ce s-ar fi întâmplat în timpul acesta cu ea, din moment ce Javier alesese să se poarte atât de rece? N-ar fi fost în stare să suporte două luni de asemenea tratament. De ce, la urma urmei? Doar plecase de lângă tatăl ei ca să descopere o nouă viață.

Se afla în taxiul care o ducea la autogară, cu valiza așezată lângă ea. Începuse deja să regrete că nu-i scrisese un bilet în care să-i explice ce făcuse. Acum știa că nu se va mai întoarce, așa că poate ar fi fost mai bine dacă i-ar fi scris măcar câteva cuvinte de mulțumire. Abia ce se gândi la asta, și se înfurie. Încercase și cu o seară în urmă să-i mulțumească și el îi arătase limpede că n-avea ce face cu recunoștința ei.

Drumul până la Acapulco dură destul de mult, dar peisajul merita să fie văzut. Însă, în ciuda frumuseților din jurul ei, gândurile lui Cally reveneau mereu la Javier. Ce făcea la Acapulco din moment ce nu vroia decât să fie alături de el? Își aminti, însă, fața lui aspră pe care o văzuse în dimineața aceea și lupta ei pentru noua Cally Shearman luă un nou avânt.

Eliberarea din ghearele acestor gânduri veni, în mod neașteptat, de la Rolfe. Credea că doarme, dar vocea lui își făcu loc în mintea ei plină de gânduri dureroase:

– Ce e asta?

Oh, Doamne! În agitația care o cuprinsese înainte de plecare, uitase să lase în cameră inelul de logodnă. Javier renunțase să creadă că venise în Mexic din cauza banilor, dar după plecarea ei bruscă împreună cu inelul, care probabil valora o mică avere…

– Nu crezi că e timpul să-i spui fratelui mai mare ce se petrece?

– Am uitat să i-l dau înapoi, spuse ea și se îngrozi în fața gândului că se obișnuise atât de mult cu el pe deget, încât nu se gândise deloc la el.

– Javier Zarazua, ghici Rolfe fără să i se pară ciudat că un astfel de om ar putea fi indrăgostit de ea. „Asta nu dovedește“, gândi ea, „decât cât de părtinitori pot fi frații“. De cât timp ești logodită cu el?

– Aproape o lună, răspunse ea absentă.

– Rapidă treabă, comentă Rolfe. I se păru că exista o nuanță de dezaprobare la adresa lui Javier, așa că se grăbi să-i ia apărarea:

– Cât timp ți-a luat ca să te îndrăgostești de Yolanda? îl întrebă ea aspru.

– Atins! exclamă el bine dispus. Se pare că văzu în răspunsul ei mai mult decât intenționase să dezvăluie, deoarece continuă: dar, dacă-l iubești pe individ, ce cauți atunci cu mine?

– Eu… adică noi… ne-am certat puțin, încercă ea să explice și se gândi că Javier era atât de sătul de ea, încât nici nu era nevoie de mai mult decât „puțină“ ceartă.

– Iese la prima spălare, veni verdictul lui Rolfe. Ai de gând să cedezi prima și să-i dai un telefon când ajungem?

– Nu… nu cred.

– Și mă mai acuzi pe mine de încăpățânare! surâse el obosit și adormi din nou.

Fata cu părul negru care-i așteptase la sosire nu era chiar atât de frumoasă pe cât dedusese din descrierea lui Rolfe, dar ceea ce-i lipsea în frumusețe, era compensat de fire. Cally înțelese curând de ce Rolfe era atât de îndrăgostit de ea.

Căldura din zâmbetul Yolandei și tandrețea cu care mângâia chipul încă plin de vânătăi al lui Rolfe, o încredință că era vorba de dragoste. Dacă și Javier…

Își opri gândul în acel punct. Javier n-ar putea niciodată s-o iubească. Foarte probabil că tocmai în acel moment se gândea cu ură la ea. De ce nu-i trecuse prin minte să lase inelul?

Cally rămase în Acapulco timp de două zile. Știa că Yolanda și Rolfe n-aveau nevoie de o a treia persoană care să le completeze fericirea, așa că încercă să-i deranjeze cât mai puțin cu putință. Încercă să-și ocupe timpul cu distracțiile pe care orașul le oferea turiștilor, dar nu reușea să-și mute gândul de la Javier. O chinuia amintirea primei lor întâlniri, când îi spusese că venise în Mexic pentru bani. Se gândea disperată că acum avea un motiv pentru care să fie convins de aceasta.

Medită la posibilitățile pe care le avea de a-i returna inelul. Cum să procedeze? Nu putea să-l trimită prin poștă, era prea valoros și ar fi format un pachețel numai bun să fie rătăcit din neatenție.

În seara când Rolfe și Yolanda insistaseră să meargă cu ei la Quebrada pentru a vedea scufundătorii, Cally le spuse că plănuise să se culce devreme.

– Și ieri te-ai culcat devreme, obiectă Rolfe. Continuă glumeț: prea mult somn nu e sănătos, fetițo! Lăsă gluma la o parte și întrebă pe un ton serios: ai dat telefonul acela?

– Poate că o să vin totuși cu voi la Quebrada, spuse ea, știind că între el și Yolanda nu existau secrete, că știa de ea și Javier și de cearta pe care o avuseseră.

Un moment, reuși să-l alunge pe Javier din minte. Unul dintre scufundători sărise în apă și Cally se temu pentru viața lui, înălțimea

de la care sărise era mare. Închise ochii să nu privească și auzi aplauze în jurul ei. Când îi deschise, putu să-l vadă în mijlocul valurilor. Teama pentru siguranța lui dispăruse și Javier îi năvăli din nou în gânduri.

În taxiul care-i ducea la Acapulco, lui Cally îi veni ideea să-l roage pe Rolfe să returneze inelul în locul ei. Arăta mai bine, din cauză poate că Yolanda se afla lângă el. Ar fi putut să ia un avion până în Durango și drumul n-ar mai fi fost atât de obositor.

– Rolfe, spuse ea și el se întoarse spre ea. Era încă palid și fața lui mai păstra urme ale încercării prin care trecuse. Se râzgândi imediat. Nimic, zise ea.

– Sună-l, o sfătui el, și intrară în hotel.

Hotărâseră să se vadă la piscină a doua zi. Cally sosi prima, fiindcă vroia să-i comunice ceva lui Rolfe. Nehotărârea ei luase sfârșit. Nu putea face decât un singur lucru, și era uimită că nu realizase asta mai repede. Știa că va avea nevoie de curaj, dar n-o lăsase în urmă pe vechea Cally numai ca să se descopere ca nu scăpase de lașitatea pe care o simțise făcând parte din firea ei, pe când locuia cu tatăl ei.

Rolfe văzu dintr-o privire că era hotărâtă să facă ceva. Îi spuse fără nici o introducere:

– Te-ai decis să-l suni.

– M-am decis să merg să-l văd, spuse Cally liniștită și descoperi abia atunci ce frate bun avea.

– După cum arăți, probabil că vrei să pleci cu primul avion, îi răspunse el serios.

Cally era convinsă că dragostea lui pentru Yolanda îl maturizase. Nu o lăsă să-și plătească biletul de avion, deși ea protestase că mai avea banii pe care i dăduse înainte.

– N-o să mai ai nevoie de un bilet pentru Anglia, așa că păstrează-i și cumpără-ți un cadou de nuntă din partea mea și a Yolandei, îi spuse el bine dispus.

Cally se gândi cu tristețe că tocmai pentru biletul pentru Anglia va avea nevoie de ei, dar nu i-o spuse. Ar fi fost prea multe complicații dacă ar fi început să-i explice de ce nu va avea loc nici o nuntă. Se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe obraz.

El și Yolanda o conduseră la aeroport. O îmbrățișară amândoi cu afecțiune și Rolfe o atenționă:

– Știu că nu ți-a plăcut ideea de a-i da un telefon băiatului, dar pe mine sună-mă în următoarele trei săptămâni și jumătate, altfel ne mutăm și se complică lucrurile.

Chiar dacă nu știa ce le spusese Javier Teresei și lui Arturo, când se întorsese la fermă fără ea, Cally era sigură că n-o voia niciunde în apropierea casei lui.

Se făcuse seară când ajunsese și era obosită. Se cază la un hotel modest. Javier probabil că cina în oraș, așa că se gândi că cel mai bine era să-l sune a doua zi dimineață.

Totuși, la ora nouă în seara aceea, ridică receptorul și ceru numărul casei lui. Dacă nu era acasă, măcar încercase. Dacă era acasă, deși știa că o aștepta o încercare grea, măcar ar fi auzit vocea după care tânjea.

Așteptarea dură un timp care i se păru foarte lung. Nervii începeau să-i cedeze. Se pregătea să repună receptorul în furcă, când auzi vocea lui Javier. Se agăță de telefon și nu putu scoate o vorbă. Îi simți uimirea din voce că nu răspunde nimeni, uimire care foarte curând trebuia să se transforme în furie, imediat ce ar fi aflat cine se afla la celălalt capăt al firului.

– J-Javier, se bâlbâi ea și o liniște apăsătoare se lăsă între ei, în timp ce el înțelgea cine era. Când îl auzi din nou, vorbea în engleză, cu un ton din care Cally pricepu repede că se lupta să-și păstreze controlul.

– Cally? Cally tu ești? întrebă el ca și cum nu putea să creadă. Firește, după tot ce făcuse, după felul în care plecase cu inelul acela valoros, n-avea cum să creadă că ar mai fi avut îndrăzneala să-i telefoneze.

Capitolul 10

– Da, eu sunt, sopti Cally, ștergându-și ochii cu dosul palmei. Uitase toate cuvintele pe care le pregătise înainte și spuse prostește: am fost… am plecat la Acapulco.

– Ce… începu el să se răstească, dar Cally, anticipându-i furia și știind că n-o va putea suporta, i-o luă înainte:

– Am plecat cu Rolfe…

– Știu asta, îi răspunse el nervos. Cally își închipui cât de furios trebuie să fi fost când n-o găsise în cameră, plecată cu inel cu tot. Probabil că primul lucru pe care-l făcuse fusese să se repeadă la spital. Vocea lui, ceva mai calmă acum, îi întrerupse gândurile:

– Unde în Acapulco? În care hotel stai?

– Nu… nu sunt acum în Acapulco, îi dezvălui ea și imediat își dădu seama că își pierduse din nou controlul. Îi urlă în receptor:

– Atunci unde naiba ești?

Pregătită să facă orice numai să-l calmeze, Cally îi dădu repede numele hotelului și adăugă:

– E aici. Aici, în Durango.

– Ești în Durango! Părea uluit și Cally simți că nu mai putea suporta.

– Am uitat să-ți dau inelul înapoi când am plecat, îi explică ea în grabă, dar nu apucă să spună mai mult.

– Mă uimește cât de multe lucruri ai putut să uiți, o întrerupse el furios și-i trânti telefonul.

Năucită, Cally privea receptorul din mâna sa. Îl puse încet înapoi în furcă. Nu încercă să se dezbrace și să se urce în pat. Era mult prea agitată pentru somn. Fără să știe ce face, începu să se plimbe nervos prin cameră, încercând să-și adune gândurile.

Peste o jumătate de oră se mai calmase, dar era în continuare prea agitată ca să poată dormi. Știa că, cel puțin în seara aceea, nu va mai avea curajul să-l sune pe Javier. Spera s-o sune el după ce se va fi potolit. Probabil că-i va spune să lase inelul la conducerea hotelului sau ceva de genul acesta. După o altă jumătate de oră, Cally înțelese că nu va mai suna.

Încercă să analizeze situația logic. Probabil că-i va telefona mâine. Tot ce putea face în acel moment, era să-și planifice plecarea acasă.

O bătaie puternică în ușă îi întrerupse gândurile. Deschise ușa. Javier era ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă și păli puternic la vederea lui. Era încă furios, dar intră în cameră destul de stăpân pe sine.

– Bine, spuse el după ce-i aruncase o privire. Văd că nu te-ai culcat. Adună-ți lucrurile!

– Lucrurile? întrebă ea fără să înțeleagă. Simpla lui prezență era de-ajuns s-o bulverseze.

– Nu rămâi aici. Tocmai m-am ocupat de nota de plată.

– Dar unde… încercă ea să întrebe, dar se opri fiindcă privirea lui se mai îmblânzise după ce se uitase la ea cu intensitate.

– Pari obosită, comentă el scurt înfățișarea ei. Luă valiza de pe jos, o puse pe pat și o deschise. Înainte ca ea să înțeleagă ce face, îi adună puținele lucruri pe care le avea în sertare și pe măsuța de toaletă și le împachetă rapid.

Simțul de autoapărare o făcu să-și revină. Îi spuse cât putu de aspru:

– Nu merg niciunde cu tine, Javier. Am… am venit doar să-ți dau asta. Își scoase inelul cu diamant de pe deget și i-l întinse.

Nu apucă să-i simtă pierderea prea multă vreme. Javier îl luă, îi prinse mâna stânga și-l puse imediat la loc.

– Ne-am înțeles că vom fi logodiți timp de trei luni, domnișoară, o repezi el. Nimeni nu încalcă o promisiune pe care mi-a făcut-o, și asta e valabil și pentru tine! Și în timp ce ea încerca să înțeleagă ce vroia să spună, continuă pe același ton furios: mergi cu mine de bunăvoie sau te duc pe sus, te privește.

Cally stătea îmbufnată alături de el, în timp ce mașina înainta în noapte. Nu avusese de ales decât să meargă cu el. Rezerva caracteristică firii ei o împiedicase să-i pună amenințarea la încercare. Nu se putea imagina dusă pe umărul lui în fața tuturor acelor oameni din sala de recepție a hotelului.

Probabil că el știa asta, îi trecu prin minte și se simți revoltată. O cunoștea suficient de bine încât să știe că nu va risca niciodată să se facă de râs în public.

Tot drumul până la fermă nu-i veniră în minte decât gânduri vindicative la adresa lui și a felului în care se purta cu ea. Ținea deci atât de mult la imaginea lui. Evident, nu spusese nimănui nici un cuvânt despre anularea logodnei lor. Ar fi putut, totuși, să inventeze un motiv plauzibil privind proiectata ei întoarcere în Anglia: tatăl ei se îmbolnăvise brusc sau ceva de genul acesta.

Cally știa prea bine ce se afla, de fapt, în spatele obiecției ei de a reveni la fermă. Se temea. Se temea nu numai de faptul că, după două luni, îi va fi mult mai greu să-l părăsească, dar și de posibilitatea ca, în acest interval, el să descopere care erau adevăratele ei sentimente față de el. Mândria ei n-ar fi putut suporta așa ceva.

Revolta o părăsi imediat ce dădu ochii cu casa atât de îndrăgită. Nu știa cum reușise să nu izbucnească în lacrimi când Javier oprise mașina în fața intrării principale. Intră cu el în casă.

– Îți duc valiza în camera ta. Dacă n-ai nevoie să mănânci ceva, cred că ar fi mai bine să mergi imediat la culcare.

– Nu vreau să mănânc nimic, îi răspunse cu voce scăzută în timp ce ochii ei priveau cu dragoste pereții albi ai casei. Javier păru că nu se îndoiește de spusele ei. Urcă scările și-i lăsă valiza în cameră. Până când ea ajunse în capul scărilor, el ieșise din camera ei. Agresivitatea lui părea că scăzuse mult în intensitate, fiindcă îi spuse blând:

– Noapte bună, Cally. Somn ușor.

– Noapte bună, îi răspunse ea și intră în camera ei. Se îmbrăcă în pijama în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Știa că se schimbase foarte mult. Când locuise cu tatăl ei, nu plânsese niciodată, poate fiindcă niciodată nu trăise cu adevărat. Acum simțea și suferea întocmai cum simțeau și sufereau și ceilalți oameni. Continuă să plângă.

Când simți o iritare în gât, deveni disperată. Nu mai tușise de mult timp și acum se părea că oboseala își spunea iar cuvântul. Zguduită de un atac de tuse, se gândi imediat la limonada caldă care avusese înainte un efect de-a dreptul miraculos. Era însă hotărâtă să nu iasă din cameră. Își amintea prea bine ce se întâmplase data trecută.

Tusea începu s-o lase. Se așeză pe marginea patului, așteptând să se liniștească complet. Lacrimile încă nu i se uscaseră când, dându-și la o parte părul care-i cădea peste față, văzu inelul cu diamant de pe degetul ei. Începu din nou să suspine.

Cât timp stătuse Javier acolo, privind-o, nu știa. Se gândi că, totuși, nu putea fi de mult în cameră. Fusese atât de absorbită de încercarea de-a se calma și de a-și înăbuși sentimentele, încât nu auzise ușa deschizându-se. Nu-l văzuse până când el nu făcuse o mișcare care-i trădase prezența. Se apropie de ea și o ajută să bea din paharul cu lichid cald pe care îl ținea în mână.

– Ai scăpat de tusea asta la foarte puțin timp după ce ai venit în casa mea, îi spuse el liniștit. Și, în timp ce gâtul ei se liniștea, continuă pe același ton blând: se pare că nu ți se potrivește clima din Acapulco la fel de bine ca cea din Durango.

Cally își dori ca lacrimile ei să poată fi oprite la fel de ușor precum îi fusese alinată tusea. Ar fi fost mai bine dacă Javier nu s-ar fi purtat atât de amabil cu ea. În felul acesta, nu făcea decât să-i îngreuneze situația. Ar fi vrut să plece, dar el nu părea să se grăbească să iasă din cameră. Se temea teribil că, acum că tusea ei trecuse, va descoperi că mai exista un motiv pentru care ochii ei înotau în lacrimi.

– Mă simt bine acum, îi spuse ea ascunzându-și fața de el. Mulțumesc…

Mâna lui o prinse cu blândețe de bărbie și, deși ea încerca să se retragă, îi întoarse capul spre el. Cally îl privi prin ceața formată de lacrimile ei, dar nu reuși să-i prindă expresia. Se temea dar, în același timp, dorea să fie bun cu ea. Îi dădu drumul și se așeză pe pat, lângă ea.

– Lacrimi, Cally? o întrebă cu hotărâre, dar fără să existe nimic ostil în vocea lui. Ești chiar atât de nefericită că te-ai întors aici?

Simți imediat impulsul de a alunga ideea aceasta falsă. Trebuia totuși să fie prudentă, mai avea două luni în față.

– Nu… nu e asta, îi spuse ea încet și, găsind o batistă în buzunarul pijamalei, își șterse lacrimile într-un efort disperat de a deveni mai prezentabilă.

– Atunci, ce e? o întrebă el liniștit.

Cally se strădui să găsească la repezeală un motiv, dar nu reuși.

– N-are importanță, spuse ea, încercând să evite un răspuns direct.

– Eu cred că are.

Era mult prea aproape de ea și se simțea copleșită de prezența lui. Stătea la marginea patului și n-avea unde să se miște. N-o ajuta nici faptul că Javier îi luase mâna dreaptă și o mângâia ușor.

– Știu că nu plângi cu ușurință, Cally, spuse el gânditor. Când te-am mai văzut plângând, era ceva natural, te eliberai de…

– Oprește-te!

Cuvântul pornise aproape fără voia ei. Se temea că se apropia prea mult de cauza lacrimilor ei. Abia apoi realiză că, poate cu acest singur cuvânt, spusese prea multe și se dăduse de gol. Când Javier continuă, se simți ușurată că nu asociase plânsul ei cu sentimentele pe care ar fi putut bănui că le avea pentru el.

– Să mă opresc? Nu-ți fie frică de ceea ce simți, fetițo. Nu-ți reprima sentimentele. Aș prefera să recunoști că te simți nefericită fiindcă te-ai despărțit de fratele tău, decât să cred că îți pare rău că te-am adus acasă.

Acasă. Cât de natural o spusese! Ca și cum ferma lui era într-adevăr casa ei. Făcu un efort și își reveni. Oricum sunase, Javier nu voise să dea un astfel de înțeles cuvântului. Își aminti că engleza nu era limba lui natală și se grăbi să creadă acest pretext.

– Am dreptate? Ești tristă din cauză că te-ai despărțit de Rolfe? insistă el când ea nu dădu nici un răspuns.

– Îmi va fi dor de el, încercă ea să scape.

– Dar o să-l mai vezi.

Se străduia s-o înveselească. Dar, atât timp cât va rămâne în camera ei, nu-și va putea recăpăta controlul, știa bine asta, așa că încercă să facă un efort.

– Firește c-o să-l mai văd, spuse ea voioasă. Se întoarse spre el și-i zâmbi. Văzu imediat că și el zâmbea.

– Dacă asta vrei, îi propuse el, n-am nici o obiecție să-l inviți aici.

Uimirea îi alungă zâmbetul.

– Să-l invit aici!

– Dacă asta vrei.

– Dar…

Se uită la el fără să poată continua. Simți că va începe să plângă din nou. Știa că ura lui Javier pentru Rolfe nu trecuse ,dar, fiindcă mândria nu-i permitea s-o știe nefericită în casa lui, era gata să lase această ură la o parte pentru ca următoarele două luni să fie mai suportabile pentru ea.

– N-aș putea să-ți fac asta, Javier, spuse ea încet.

– Să-mi faci asta?

– Să te las să sacrifici un motiv de mândrie pentru un altul.

Nu știa când anume reușise să înțeleagă ce gândea ea, dar se simți alarmată când îl auzi zicând:

– Dragostea învinge orice tip de mândrie.

Oare ghicise că, în ceea ce-l privea, ea își pierduse cea mai mare parte din orgoliu? Nu mai putea să se gândească la mândrie când, doar cu câteva minute în urmă, plânsese pentru el. Se grăbi să îndepărteze conversația de subiectul dragoste:

– Mă îndoiesc că-l voi vedea pe Rolfe înainte de a pleca în Anglia, spuse repede și văzu că Javier asculta cu atenție cuvintele ei. Yolanda și Rolfe vor rămâne în Acapulco câteva săptămâni, după care vor merge în alt loc. Firește, îmi va scrie în Anglia, deși n-am discutat prea mult în privința asta. De-abia spuse aceste cuvinte și își aminti că în Anglia nici măcar nu mai avea unde să locuiască. O să-mi scrie pe adresa unui oficiu poștal, sau ceva de genul ăsta, până o să-mi găsesc o locuință, continuă ea.

– Nu vei sta cu tatăl tău?

Cally simți că agitația încă n-o părăsise. Nu pricepea de ce Javier părea că se înăsprise brusc.

– Ți-am mai spus, zise ea, reușind să-și domolească nervozitatea, se va recăsători. Casa era deja oferită pentru vânzare când am plecat eu.

– Ai mai spus și că nu e loc pentru tine în noua lui casă, răspunse el, dovedind că nu trebuia să-i reamintească nimic.

– Nu… nu vreau să stau acolo.

– Ai putea să rămâi aici, îi oferi el cu răceală.

Probabil că nu auzise bine. Îl privi și încercă să-și adune gândurile. Reuși cu greu să rostească:

– Vrei să spui… în Mexic? În Durango?

– Vreau să spun că ai putea rămâne aici, în casa mea. Tonul lui nu pierduse nimic din răceala de mai înainte.

– Nu! Răspunsul ei veni imediat, cât se poate de hotărât. Javier încruntă din sprâncene, dar pentru ea nu putea exista un alt răspuns. Nu știa cum va reuși să facă față celor două luni care urmau. Nu-și putea permite să se gândească să rămână mai mult. Să-l vadă în fiecare zi, să ia cina cu el în fiecare seară, să lucreze alături de el… Respinse aceste gânduri ademenitoare cu tot curajul de care se mai simțea capabilă. Nu! repetă ea.

– Atunci, nu e cum am crezut, spuse el mohorât. Plângeai din cauză că nu ești fericită aici.

– Nu, nu de asta, strigă ea și simți nevoia să se ridice și să se plimbe prin cameră. Se stăpâni, fiindcă știa că nu trebuia să-și lase tulburarea să iasă la lumină. Locul meu e în Anglia. Îmi iubesc țara și… peste două luni o să mă întorc.

Era limpede că nu-i plăcea ce auzise. Chiar dragostea mărturisită pentru țara ei, nu-i îmbunătățise dispoziția. Părea ca atunci, în hotelul din capitală, sătul de situație.

– Atunci du-te, naiba să te ia! îi spuse grosolan. N-o să mai fac nimic ca să te opresc. De îndată ce aranjamentul nostru va lua sfârșit, o să-ți cumpăr personal biletul de întoacere.

Vorbele lui o durură. Se schimbase într-o clipă, de la bărbatul care-i oferise un acoperiș deasupra capului, la cel care părea că așteptă cu nerăbdare ziua când va scăpa de ea. Mândria îi cuprinse întreaga ființă când îi spuse, de data asta fără urmă de lacrimi:

– Poti să-ți păstrezi banii, Javier Zarazua Guerrero! Pot să-mi plătesc și singură biletul de avion.

– Poți? De unde ai făcut rost de bani? se repezi asupra ei. Cine ți i-a dat?

– Rolfe. Fratele meu, dacă vrei atât de mult să știi, îi aruncă la rândul ei, cu o voce răstită, decisă să nu dea înapoi.

Javier vru să spună ceva, dar se opri brusc. Ceva se întâmplase cu el, simți imediat, deși încă nu înțelese ce anume. Se așternu tăcerea. Recapitulă mental ce spusese și nu găsi nimic care să-i justifice reacția.

– Ai biletul de avion asigurat și te-ai întors la Durango, rupse el tăcerea. Te-ai întors tocmai în locul din care ești atât de nerăbdătoare să pleci?

– Ți-am spus de ce m-am întors. Trebuia să creadă asta chiar dacă, acum înțelese, nu făcuse altceva decât să se mintă singură. Ți-am spus de ce… Inelul a fost singurul motiv…

– A fost într-adevăr?

Era îngrozitor! Simțea că ar muri de rușine dacă el ar descoperi adevărul.

– Doamne, Javier, dar ce alt motiv ar mai putut fi? Simțea că nu-și mai poate stăpâni tulburarea și continuă înainte ca el să aibă timp să spună ceva: cred că ar fi bine să pleci. Uită-te cât e ceasul, nici unul n-o să mai fim buni de nimic dimineață.

– Am impresia că ai intrat în panică, fetițo, observă el blând. Nu părea că avea de gând să facă ceva ca să-i ușureze situația: de ce, Cally? Ce te sperie?

– Nimic. Nimic nu mă sperie. Vreau să pleci ca să mă pot culca. Chiar tu ai spus că arăt obosită.

Simțea că o privea și, agitată că ar fi putut să citească ceva pe fața ei, se ridică repede de pe pat.

– Poate că ești obosită, spuse Javier, ridicându-se la rândul lui, dar mă îndoiesc că o să adormi în starea de tulburare în care ești.

– N-o să adorm nici dacă stai aici, nu? răspunse ea și-i veni să geamă când pricepu că tocmai recunoscuse că era agitată.

– Atunci, remediul ambelor probleme se pare că se află în mâinile tale, zise el suav. Nu trebuie să-mi spui decât de ce, dintr-o duzină de alte căi pentru a returna inelul, ai ales-o pe cea de a veni în persoană să mi-l dai.

– Dar… am făcut o înțelegere cu tine că voi rămâne încă două luni, spuse Cally disperată.

– Erai dispusă să renegi înțelegerea noastră când am venit să te iau de la hotel, îi reaminti el.

– Eu… eu, zise ea neajutorată și înțelese, prea târziu, că vorbise fără a se gândi în prealabil. Păi… ă… aveam remușcări. Păreai că nu mai vrei să ai de-a face cu mine și… mi-am amintit doar când am ajuns în Durango…

– Ești o mincinoasă înveterată, știai asta, Cally Shearman?

În punctul acesta, Cally cedă. Era mai mult decât putea suporta. După toate eforturile pe care le făcuse să-i ascundă adevărul, izbucni:

– Să te ia naiba, Javier! Te iubesc! Și n-ai decât să mai spui și acum că sunt o mincinoasă.

În cameră se așternu o tăcere apăsătoare. Cally își dori cu disperare să se deschidă podeaua și s-o înghită pământul. Javier nu spunea nimic. Rămase împietrit și fața lui începu să-și piardă din culoare. Nu mai putea să suporte privirea uluită pe care i-o aruncă. Îi întoarse spatele, înăbușindu-și lacrimile și agățându-se de mândria care-i mai rămăsese. Îi spuse formal:

– Te rog să pleci. Ai vrut răzbunare pentru ce a făcut fratele meu familiei tale. Acum, o ai. Cred că o dragoste neîmpărtășită se poate răscumpăra cu o alta. Îl auzi mișcându-se și-i mai spuse încă un lucru, înainte ca el să închidă ușa în urma lui: mâine mă voi întoarce în Anglia.

Se aștepta să audă sunetul scos de mânerul ușii. În loc de asta, simți două brațe cum îi cuprind mâinile. Se întoarse și-l privi uluită. Instinctiv, se trase înapoi, dar Javier nu-i dădu drumul. La rândul lui, îi spuse câteva cuvinte care provocară mirare:

– Și, cum anume, micuța mea Cally, vom proceda în privința logodnei noastre?

– Nu… nu poți inventa vreo poveste? murmură ea. Dacă te îngrijorează ce o să spună oamenii, o să accept orice vei vrea…

– Ceea ce spun oamenii? Nu, querida Cally, asta n-are nici o importanță pentru mine.

Aceasta fu prima surpriză.

– Dar… protestă ea, nu de asta ne-am logodit?

– Ne-am logodit fiindcă pe tine te îngrijorau gândurile năstrușnice ale Teresei, îi spuse el, părând să nu se poată abține să nu glumească.

Lui îi convenea să se simtă bine, se gândi ea și-i spuse repede:

– În orice caz, s-a terminat cu ranchiuna între familiile noastre. La urma urmei, de asta m-ai adus aici, ca să poți…

– Cât de mult îți place să tragi concluzii pripite, observă el, deși ea știa că deducția ei era fără greș. Aveam nevoie de un motiv ca să te aduc cu mine. Trebuia să te aduc cu mine, Cally. N-aș fi putut să plec din Queretaro fără tine.

Cally se simți cu totul năucită. A doua surpriză. O făcuse din cavalerism? Nu înțelegea nimic.

– M-aș fi putut duce la Consulatul Britanic, spuse ea înțepată. Dacă le spuneam că nu am bani…

– Faptul că n-aveai bani, deși eu aș zice că, mai degrabă, erai lefteră, a fost cel mai mare noroc pentru mine.

– Mă bucur pentru tine, îl repezi ea și încercă zadarnic să-și elibereze mâinile. Totuși, nu înțelegea. De ce? întrebă ea.

– Nu știi?

Ea clătină din cap.

– N-ai nici o idee?

Cally se gândi, dar nu reuși să-i prezinte vreuna.

– Nici una, spuse ea.

– Ai primit atât de puțină afecțiune în viața ta, încât nu poți să vezi că țin la tine?

– Tu… ții la mine? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Ochii lui îi spuneau că acesta era adevărul.

– Dar… nu mă plăceai deloc când m-ai adus cu tine.

– Mă plăceam chiar mai puțin pe mine, fiindcă ai avut atâta putere asupra mea încă din primul moment când te-am ținut în brațe.

– Când am leșinat, își aminti ea.

– Pe atunci, credeam că erai obosită. Nu știam nimic despre virusul acela, spuse el și fața i se înăspri. Probabil că-i venise în minte cum trebuise să muncească, bolnavă fiind. Se însenină când îi zise: te-am luat în brațe și am știut că ești viața mea. Vroiam să fii falită, îngerul meu. Trebuia să ai nevoie de ajutor, de orice fel de ajutor, și eu să fiu acolo și să ți-l ofer.

Cally își lăsă capul pe umărul lui și simți cum sufletul i se liniștea. Totul era atât de frumos, încât, un moment, se temu să nu fie doar un vis din care să se trezească.

Câteva minute, se mulțumi să o strângă la pieptul lui, s-o aibă lângă el. Îi mângâie părul și-i spuse cât de mult vroise s-o aducă în casa lui. Îi telefonase Teresei să pregătească o cameră de oaspeți încă înainte de a merge s-o ia din hotelul în care o cazase în Queretaro. Sperase că va găsi o metodă prin care s-o ia cu el.

– Sincer? spuse Cally și își ridică privirea spre fața lui.

– Sincer, mica mea neîncrezătoare, răspunse el, și o strânse atât de puternic încât se temu că o să-i frângă coastele. Dios, cât de mult te iubesc, frumoasa mea Cally.

– Oh, Javier, te iubesc atât de mult încât am crezut că o să mi se rupă inima!

O așeză pe pat și începu s-o sărute. Cally nu se mai putu gândi la nimic, decât că-l iubea și că era viața ei.

– Te quiero. Te amo, îi șopti el și începu să-i de la o parte pijamaua.

Cally îl sărută și nu-i trecu prin minte, nici un moment, să se sustragă mângâierilor lui.

– Te amo? îl întrebă ea.

– Înseamnă: te iubesc, îi traduse el și zâmbi când ea își reaminti:

– Ai mai spus asta, în prima mea săptămână aici, în ziua aceea, la casa supraveghetorului. Oh, Javier, aș fi vrut să fi știut de atunci.

– Nu știu dacă ai fi apreciat-o atunci. Nu cred că, în micul tău suflet retras, exista pe atunci dragoste pentru mine, nu?

– Poate că nu, admise ea. Dar nu-mi stă în fire să… să fac astfel de lucruri cu orice bărbat, așa că trebuie să fi fost și atunci ceva. Am descoperit că te iubeam în hotelul acela, când am plâns a doua oară pe tine.

Nedumerirea îi apăruse pe față și, Javier, deși dornic s-o sărute, o întrebă:

– Ce e, dragostea mea? Spune-mi. Nimic nu trebuie să te mai supere vreodată.

– Dacă mă iubeai, de ce ai fost atât de rece cu mine, atunci?

– Să te iubesc? Te ador, scumpa mea. Dar, rece? Poate că așa păream, dar nu asta simțeam în sinea mea. N-am făcut bine că te-am cazat în același apartament cu mine. Credeam că o să mă descurc, chiar dacă te aveam atât de aproape, dar, într-o zi, ai uitat de rigiditatea educației tale, și ai mers să dansezi în ploaie. Dorința pentru trupul tău e o parte naturală a dragostei mele pentru tine, nu te supără, nu?

– Câtuși de puțin, veni răspunsul rapid și Cally se înroși din cauza promptitudinii ei.

Îi povesti apoi cât de nebun de furie fusese când se întorsese la hotel și n-o găsise acolo.

– Mă ierți? îl întrebă ea blând, dornică să șteargă tot ce fusese durere în trecutul lor.

– Îți iert orice, cu condiția să mă iubești, spuse el și o sărută.

O bătaie în ușă îi făcu să tresară. Javier o acoperi la loc și se întoarse spre ușă. Cally se înroși când o văzu pe Teresa, dar care, de data asta, zâmbea.

Avu loc un schimb scurt de cuvinte, în spaniolă, între ea și Javier și Teresa plecă, nu înainte de a-i ura:

– Buenas noches, senorita.

– Există anumite momente când mă gândesc cât se poate de serios să mă despart de serviciile ei, îi spuse el și Cally se grăbi să-l roage:

– Nu, Javier, te rog.

– Îți place de ea?

– Da, da, spuse ea la fel de grăbit.

– În cazul acesta, o mai las să stea, rânji el, și ea înțelese că nu se gândise cu adevărat s-o concedieze. Te auzise tușind și văzuse lumină în fața camerei tale.

– Cât e de drăguță! spuse ea cu afecțiune.

– Nu tocmai asta i-am spus când am trimis-o la plimbare, dar, din moment ce zâmbea, nu cred c-a pus-o la inimă.

Îi luă mâna stângă, pe care se afla inelul de logodnă, și o sărută. Mângâie locul unde se afla acesta, chezășia promisiunii că va fi a lui și-i spuse cu regret:

– Te las acum, Cally, dar numai dacă îmi promiți că te trezești mâine devreme. O să fiu nerăbdător să te văd.

– Nu lucrezi mâine?

– Sper să am multe de aranjat, îi spuse el. Inelul acesta stă bine pe mâna ta, atât de bine încât ai uitat să-l returnezi. Să sper, deci, că o să-i pot pune și însoțitorul?

Cally găsi acestă cerere în căsătorie ca fiind cea mai frumoasă din câte își putea închipui. Dragostea îi strălucea în ochi când îi răpunse:

– Da, curând, cât mai curând, Javier!

Sfârșit